

CLAUDIA GRAY

Evernight

Prolog

Săgeata în flăcări a izbit peretele cu zgomot surd.

Foc. Lemnul vechi, uscat, din care era construită casa de întrunire, s-a aprins instantaneu. Fumul negru, puternic, a umplut aerul, zgâriindu-mi plămânii și stârnindu-mi tușea, în jurul meu, noii mei prieteni au țipat, șocați, înainte de a-și înșfăca armele, pregătindu-se să lupte pentru viața lor.

E din cauza mea.

Una după alta, săgețile au despicat aerul, întărâtând focul, făcându-l să se înalțe și mai mult. Am căutat cu disperare ochii lui Lucas prin ceața de cenușă. Știam că avea să mă apere orice-ar fi, dar și el era în pericol. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva în timp ce încerca să mă salveze, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Tușind din pricina aerului plin de funingine, l-am luat de mână și am fugit împreună către ușă. Însă ei ne așteptau.

Un șir de siluete se contura întunecat și amenințător, pe fundalul flăcărilor, chiar alături de casa de întrunire. Niciuna nu agita vreo armă; nici nu era nevoie, ca să-și facă înțeleasă amenințarea. Veniseră după mine. Veniseră să-l pedepsească pe Lucas fiindcă le încălcase legile. Veniseră să ucidă.

Totul se petrece din cauza mea. Dacă Lucas moare, o să fie vina mea.

N-aveam unde să plecăm, n-aveam unde să fugim. Nu puteam rămâne acolo, nu cu vâlvătaile vuind în jurul nostru, deja atât de fierbinți, încât îmi ardeau pielea. Tavanul putea să se prăbușească în curând, strivindu-ne pe toți.

Iar afară, așteptau vampirii.

CAPITOLUL 1

Era prima zi de școală, adică ultima mea șansă de evadare. N-aveam nici vreun rucsac plin cu ustensile pentru supraviețuire, nici vreun portofel burdușit de bancnote cu care să-mi cumpăr un bilet de avion într-o direcție oarecare, nici vreun prieten care să mă aștepte în stradă cu o mașină gata să mă ducă departe. În esență, n-aveam ceea ce majoritatea oamenilor cu mintea-ntreagă ar numi „un plan”.

Dar nu conta. Nu puteam nici în ruptul capului să rămân la Academia Evernight.

Zorii firavi de-abia începuseră să lumineze cerul, când m-am strecurat în jeanși și am înhățat un pulover negru, călduros – fiind atât de devreme și aflându-mă atât de sus pe deal, chiar și în septembrie e frig. Mi-am înnodat la repezeală părul lung și roșu într-un soi de coc și am intrat în bocanci. Mi se părea important să fac cât mai puțin zgomot, deși n-aveam de ce să mă tem că mi-aș fi putut trezi părinții. Nu erau genul care se scoală cu noaptea-n cap, ca să nu spun mai mult. Aveau să doarmă buștean încă vreo două ore, până când ceasul deșteptător urma să le strice somnul.

Ceea ce avea să-mi ofere un avans considerabil.

De dincolo de fereastra dormitorului, un gargui de piatră se uita urât la mine, strâmbându-și gura încadrată de colți. Mi-am înșfăcat jacheta din denim și am scos limba la el.

— Poate ți-o fi plăcând să-ți pierzi vremea în Citadela Damnaților, am bombănit. Ești bine-venit!

Înainte de plecare, mi-am făcut patul. Ceea ce nu se-ntâmpla de obicei fără o cicăleală zdravănă, dar atunci am vrut să-l fac. Știam că-n ziua aceea urma să-mi scot părinții din minți suficient, așa că să-ntind cuvertura pe pat părea să mai îndrepte puțin lucrurile. Probabil că ei n-aveau să perceapă situația așa, dar mi-am văzut mai departe de treabă. În timp ce înfoiam pernele, amintirea unui vis din acea noapte mi-a revenit într-o străfulgerare, atât de vie și de prezentă, de parcă aș mai fi visat încă.

O floare de culoarea sângelui.

De jur-împrejurul meu, vântul urla printre copaci, smucind crengile în toate direcțiile. Cerul fremăta, acoperit de nori groși, involburați. Mi-am îndepărtat părul adus de vânt pe față. Nu voiam decât să privesc floarea.

Toate petalele presărate cu stropi de ploaie erau de un roșu viu, subțiri ca niște lame, ca ale orhideelor tropicale. Totuși floarea era bogată și bătută, și se afla aproape de creangă, ca un trandafir. Era cel mai exotic, cel mai fascinant lucru pe care-l văzusem vreodată. Trebuia să fie a mea.

De ce mă făcea să tremur amintirea asta? Nu era decât un vis. Am respirat adânc și m-am concentrat. Era timpul să plec.

Geanta mea de poștaș era pregătită. Îmi făcusem bagajul cu o seară înainte. Îmi luasem doar câteva lucruri – o carte, ochelari de soare și o mică sumă de bani gheață, pentru cazul că aș fi fost nevoită să fac tot drumul până la Riverton, locul care părea să amintească în cea mai mare măsură de civilizația umană din întreaga zonă. Ceea ce mi-ar fi luat toată ziua.

Nu fugeam de-acasă, înțelegeți? Nu de-adevăratelea, ca atunci când o iei la sănătoasa și-ți asumi o nouă identitate și, știu eu, pleci cu un circ sau cam așa ceva. Nu, eu făceam o declarație. Mă împotrivisem încă de când părinții mei sugeraseră pentru prima oară să venim la Academia Evernight – ei ca profesori, eu ca elevă. Locuiserăm în același orașel toată viața mea, și eu mersesem la aceeași școală, cu aceiași colegi, de

când aveam cinci ani. Ceea ce era exact așa cum voiam să fie. Există oameni cărora le face plăcere să-ntâlnească străini, care sunt în stare să lege o conversație și să-și facă prieteni cu ușurință, dar eu nu mă număraseram niciodată printre ei. Eram oricum altcumva.

E ciudat – de obicei, toată lumea zâmbește când îți spune că ești timid. Ca și cum ar fi ceva drăguț, un obicei lipsit de însemnătate care dispare pe măsură ce crești, așa cum gropițele care se formează în obraji când zâmbești dispar după ce-ți pierzi dinții de lapte. Dacă ar ști cum te simți – când ești într-adevăr timid, nu doar nesigur pentru început –, n-ar mai zâmbi. N-ar face-o dacă ar ști cum ți se face stomacul ghem, cum ți se acoperă palmele de sudoare și cum îți dispare abilitatea de a rosti ceva logic. Nu e nicidecum drăguț.

Părinții mei n-o spuneau niciodată zâmbind. Erau destul de inteligenți ca să n-o facă și am simțit întotdeauna că înțelegeau, până când au decis că, la șaisprezece ani, era momentul potrivit să trec cumva peste asta. Și, pentru început, ce loc era mai potrivit decât o școală particulară cu internat – mai ales cu ei mereu alături de mine?

Îmi dădeam într-un fel seama cum ajunseseră la o asemenea concluzie. Totuși, nu era decât teorie. Încă din clipa în care intraserăm pe aleea din fața Academiei Evernight – și dădusem cu ochii de monstruoșitatea aceea de piatră, imensă, masivă, în stil gotic –, știusem că nu era sub nicio formă posibil să învăț acolo. Mama și tata nu mă ascultaseră. Urma să-i fac să mă asculte.

Mergând în vârful picioarelor, am ieșit cu grijă din micul apartament aflat în incinta facultății, pe care-l împărțeam de o lună cu părinții mei. Am auzit-o pe mama sforăind ușor dincolo de ușa închisă a dormitorului lor. Am răsucit încet mânerul ușii de la intrare, după ce îmi pusesem geanta pe umăr, și am pornit-o în jos pe scări. Locuiam chiar în vârful unuia dintre turnurile Evernight-ului, ceea ce nu era atât de nemaipomenit precum pare. Însemna că trebuia să cobor pe trepte cioplite în piatră cu mai bine de două veacuri în urmă, timp suficient ca să se tocească și să devină un traseu accidentat. Pe casa scării – lungă și spiralată – erau puține ferestre, și luminile încă nu fuseseră aprinse, așa că mă aștepta o coborâre dificilă, pe întuneric.

Când am întins mâna către floare, gardul viu a prins să foșnească. *Vântul*, m-am gândit, dar nu era vântul. Nu, gardul viu creștea – creștea văzând cu ochii. Lujeri și rugi se iveau de sub frunze împingându-le, unindu-se într-o încâlceală. Înainte de a apuca s-o rup la fugă, gardul viu aproape că mă înconjurase, zidindu-mă în spatele crengilor, al frunzelor și al spinilor.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-ncep să-mi amintesc de coșmarurile mele. Am inspirat adânc și am continuat să cobor treptele până în sala mare de la parter. Era un spațiu maiestuos, construit să inspire sau măcar să impresioneze: plăci de marmură pe jos, tavan înalt, boltit, și ferestre cu vitralii, din podea până-n plafon, fiecare cu modelul ei caleidoscopic – cu excepția uneia, chiar din centru, care era din sticlă transparentă. Probabil că decorul destinat evenimentului zilei fusese finalizat cu o noapte în urmă, fiindcă exista un podium, de unde avea să-i întâmpine directoarea pe elevii care urmau să-și facă apariția chiar în ziua aceea, ceva mai târziu. Nimeni altcineva nu părea să se fi trezit, ceea ce însemna că n-avea cine să mă oprească. Am deschis cu o smucitură puternică ușa grea, sculptată, de la intrare, și apoi m-am văzut liberă.

Am traversat pajiștea prin ceața zorilor, așternută peste lume ca o pătură albăstriu-cenușie. În anii 1700, când Evernight-ul fusese construit, ținutul din jur era în întregime sălbatic. Acum existau orașele care împestrițau zonele mai îndepărtate, dar niciunul la mică distanță de academie; și, în ciuda priveliștii oferite de pantele dealurilor și de

pădurea deasă, nimeni nu-și construise vreodată o casă în apropiere. Cine i-ar fi putut condamna pe oamenii care nu doriseră să se afle în preajma unui asemenea loc? M-am uitat peste umăr, la turnurile înalte de piatră ale academiei, ambele acoperite de formele schimonosite ale garguielor, și m-am cutremurat. După alți câțiva pași, au început să se piardă în ceață.

Evernight-ul se înălța amenințător în spatele meu, cu zidurile de piatră ale turnurilor sale înalte ca singură barieră de care nu puteau trece spinii. Ar fi trebuit s-alerg către ea, dar n-am făcut-o. Era mult mai periculoasă decât spinii și, în plus, n-aveam de gând să abandonez floarea.

Coșmarul meu începea să devină mai real decât realitatea. Neliniștită, am întors spatele academiei, am început să alerg mâncând pământul și am dispărut printre copaci.

O să se termine în curând, *mi-am spus, trecând în goană printre tufele din pădure, iar crengile de pin de pe jos trosneau sub tălpile mele. Deși nu mă aflam decât la vreo sută de metri de intrarea principală, aveam senzația că ajunsesem mult mai departe; ceața deasă îmi crea impresia că mă afundasem deja în codru.* Mama și tata se vor trezi și-și vor da seama că am plecat, în cele din urmă, vor înțelege că nu pot suporta, că nu au cum să mă convingă să rămân. Vor veni să mă caute și, OK, vor fi furioși fiindcă i-am speriat, dar vor înțelege. Până la urmă, înțeleg întotdeauna, nu? Și apoi vom pleca. Vom pleca de la Academia Evernight și nu ne vom mai întoarce niciodată aici, dar niciodată.

Inima îmi bătea mai repede. În loc să-mi scadă, spaima îmi creștea cu fiecare pas pe care-l făceam ca să mă ndepărtez de Evernight. Înainte, când îmi făcusem planul, ideea păruse atât de bună! Ca și cum n-aș fi putut să dau greș. Acum, când o puneam în practică, fiind singură în pădure și alergând printr-un ținut sălbatic necunoscut, nu mai știam, nu mai eram atât de sigură. Poate că fuga mea era zadarnică. Poate că aveau să mă târască înapoi, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

S-a auzit bubuitura unui tunet. Mi s-au întetit bățile inimii. M-am întors pentru o ultimă oară cu spatele spre Evernight și m-am uitat la floarea care tremura pe creangă. O singură petală a fost smulsă de vânt. Mi-am băgat mâna printre spini; am simțit durerea sfîchiindu-mi pielea, dar am continuat, hotărâtă.

Însă floarea s-a întunecat imediat ce am atins-o cu vârful degetului, ofilindu-se și murind, petalele sale înnegrindu-se rînd pe rînd.

Am rupt-o la fugă spre răsărit, încercând să pun o oarecare distanță între mine și Evernight. Coșmarul meu nu-mi dădea pace: era pretutindeni; mă speria, mă pustia. Dacă plec de-aici, o să fiu OK. M-am uitat în urmă gâfâind, să văd cât de departe ajunsesem...

Și l-am zărit. Un bărbat în pădure, pe jumătate ascuns de ceață, la vreo patruzeci și cinci de metri de mine, purtând o haină lungă, întunecată. Când mi-au căzut ochii pe el, a început s-alerge după mine.

Până în clipa aceea, nu știusem ce era frica. Șocul m-a străbătut cutremurându-mă și am descoperit cât de repede puteam de fapt să fug. N-am țipat – n-avea rost, absolut niciunul, fiindcă mă aflam în adâncul pădurii, ca să nu mă poată găsi nimeni, ceea ce reprezenta cea mai mare prostie pe care-o făcusem vreodată și care părea să fie ultima. Nici măcar nu-mi luasem celularul, acolo sus oricum n-aveam semnal. N-avea cine să mă salveze, trebuia s-alerg din răspuțeri.

Îi auzeam pașii, crengile trosnindu-i sub tălpi, frunzele sfărâmându-se. Se apropia. Oh, Doamne, alerga repede. Cum de putea cineva să alerge atât de repede?

Ai fost învățată să te aperi, mi-am spus. *Ar fi trebuit să știi ce să faci într-o asemenea situație.* Nu eram în stare să-mi amintesc. Nu eram în stare să-mi adun gândurile. Crengile îmi sfâșiau mânecile jachetei și mi se agățau de șuvițele de păr

scăpate din coc. M-am împiedicat de o piatră și mi-am mușcat limba, dar am continuat să alerg. El ajunsese aproape, mult prea aproape. Trebuia să mă mișc mai repede. Nu puteam să mă mișc mai repede.

— Of!

M-am sufocat când m-a trântit, și am căzut amândoi. M-am izbit cu spatele de pământ și greutatea lui m-a strivit, cu picioarele încâlcindu-ni-se. Și-a lipit palma de gura mea, și mi-am eliberat brațul. La cursurile de autoapărare de la fosta mea școală ni se spunea întruna să căutăm ochii, să ne înfigem degetele în ochii atacatorului. Mă gândisem întotdeauna că puteam s-o fac dacă n-aveam încotro, ca să mă salvez pe mine sau pe altcineva, dar, îngrozită cum eram acum, mi-era teamă că nu eram în stare. Mi-am arcuit degetele, încercând să-mi adun curajul.

În momentul acela, el a șoptit:

— Ai văzut cine te urmărea?

Vreme de câteva clipe m-am holbat pur și simplu la el. Și-a dat la o parte mâna de pe gura mea, ca să-i pot răspunde, îi simțeam greutatea trupului și lumea părea să se-nvântească. În cele din urmă, am reușit să vorbesc:

— Adică, în afară de tine?

— De mine?

Tipul n-avea idee despre ce vorbeam. A aruncat o privire furișă în urma noastră, de parcă s-ar fi aflat în defensivă.

— Fugeai de cineva... nu?

— Fugeam pur și simplu. Nu mă urmărea nimeni... doar tu.

— Adică, ai crezut că...

S-a retras dintr-o zvâcnire, chiar în secunda aceea, așa că m-am pomenit liberă.

— O, la naiba! îmi cer scuze. Nu-ncercam să... Cerule, probabil că te-am speriat de moarte.

— Încerci să mă *ajuti*?

A trebuit s-o spun cu voce tare înainte de a fi în stare s-o cred.

S-a grăbit să dea din cap. Fața îi rămăsese aproape de a mea, prea aproape, ascunzându-mi restul lumii. Era ca și cum ar fi dispărut totul, în afară de noi și de vârtejurile de ceață.

— Îmi dau seama că trebuie să te fi speriat și-mi pare rău. Chiar am crezut...

Cuvintele lui nu-mi erau de niciun ajutor; în loc să mă părăsească, amețea devenea mai puternică. Aveam nevoie de aer, de liniște, și nici măcar nu mă puteam gândi la așa ceva cât timp el era atât de aproape de mine. Mi-am îndreptat degetul spre el și am spus ceva ce nu cred că mai spuseseam cuiva în viața mea - categoric nu unui străin, și cu siguranță nu celui mai înfricoșător dintre străinii întâlniți vreodată:

— Taci - e tot ce-ți cer.

Și a tăcut.

Mi-am lăsat capul să cadă din nou pe pământ, cu un oftat.

Mi-am înfipt încheieturile palmelor în ochi, apăsând atât de tare, încât am văzut roșu. În gură simțeam gust dens de sânge și inima îmi bătea cu atâta putere, încât coșul pieptului părea să mi se zdruncine. Aș fi putut să fac pe mine, singurul lucru care ar fi transformat întregul scenariu în ceva mai umilitor decât era. În schimb, am continuat să trag adânc aer în piept, o respirație după alta, până ce am simțit că-mi adunasem forțe destule ca să mă salt în capul oaselor.

Tipul rămăsese lângă mine.

— De ce m-ai trântit? am reușit să-l întreb.

— Credeam că e nevoie să ne adăpostim. Să ne-ascundem de indiferent cine te urmărea, dar s-a dovedit că, ăăă – părea stânjenit –, nu era nimeni.

Și-a lăsat capul în jos și l-am văzut bine pentru prima oară. Până atunci nu fusese momentul potrivit să-l studiez; când etichetezi pe cineva, la prima vedere, drept criminal psihopat, nu-ți pierzi timpul analizând amănuntele. Însă acum vedeam că nu era adult, așa cum presupusesem. Deși înalt și lat în umeri, era tânăr, poate chiar de vârsta mea. Părul drept, auriu, îi cădea pe frunte, ciufulit după ce alergase. Avea falei puternice, colțuroase, trup masiv, musculos, și ochi uimitori, de un verde întunecat.

Dar cel mai remarcabil lucru din înfățișarea lui era ceea ce se vedea de sub haina neagră și lungă: ghețe negre uzate, pantaloni negri din stofa de lână și un pulover roșu-închis, cu decolteu în V, având drept blazon doi corbi brodați de o parte și de alta a unei săbii argintii. Blazonul Evernight-ului.

— Ești elev, am spus, aici, la academie.

— Sunt, oricum, pe punctul de a deveni. Vorbea cu voce scăzută, parcă temându-se să nu mă sperie iarăși. Tu?

Am dat din cap în timp ce-mi scuturam părul încâlcit, pe care m-am apucat să mi-l prind din nou.

— Încep primul an. Părinții mei au primit posturi de profesori aici, așa că... n-am de ales.

Asta a părut să-l surprindă ca fiind bizar, fiindcă m-a privit încruntându-se, iar ochii lui verzi au devenit brusc cercetători și nesiguri. Însă și-a revenit cât ai clipi și mi-a întins mâna.

— Lucas Ross.

— Oh! Salut!

Era ciudat să mă prezint cuiva despre care crezusem, cu cinci minute înainte, că încerca să mă omoare. Avea mâna mare și rece, și a strâns-o pe a mea cu fermitate.

— Eu sunt Bianca Olivier.

— Ai pulsul foarte rapid, a murmurat Lucas.

Mi-a studiat cu mare atenție fața, și m-am simțit din nou cuprinsă de nervozitate – dar de data asta în sensul bun.

— OK, dar dacă nu fugeai de un atacator, atunci de ce fugeai așa? Nu păreai să fii la jogging-ul de dimineață.

L-aș fi mințit dacă aș fi fost capabilă să inventez o scuză plauzibilă, dar nu eram.

— M-am trezit devreme ca să... ei bine, ca să-ncerc să fug de-aici.

— Părinții tăi nu te tratează cum trebuie? Îți fac rău într-un fel sau altul?

— Nu! Nimic de genul ăsta.

M-am simțit atât de jignită, dar mi-am dat seama că era firesc să presupună astfel de lucruri. Din ce alt motiv ar fi alergat cineva întreg la minte prin pădure, înainte ca soarele să fi răsărit, de parcă ar fi trebuit să-și salveze viața? Abia mă cunoscuse, așa că poate încă mă mai credea sănătoasă la minte. M-am hotărât să nu-i povestesc despre frânturile de coșmar care-mi tot reveneau în gând, fiindcă aș fi înclinat probabil balanța către a-i părea nebună.

— Dar nu vreau să-nvăț aici. Îmi plăcea orașul în care locuiam și, în plus, Academia Evernight e... e atât de...

— ... al naibii de bizară.

— Da.

— Unde te duceai? Ți-ai găsit o slujbă sau ceva de genul ăsta?

Aveam obraji în flăcări, nu numai fiindcă mă istovise alergarea.

— Hm, nu. De fapt, nu fugeam cu adevărat. Făceam doar o demonstrație. Un soi de. M-am gândit că, dacă fac asta, părinții mei o să-nțeleagă în sfârșit cât de mult îmi doresc să nu fiu aici, și poate c-o să plecăm.

Lucas a clipit nedumerit, apoi a zâmbit. Zâmbetul lui a modificat toată energia stranie care mocnea în mine, transformând-o din teamă în curiozitate.

— Cum am făcut eu, cu praștia.

— Ce-ai făcut?

— Mai demult, când aveam cinci ani, m-am gândit că mama e rea și m-am hotărât să fug. Mi-am luat praștia cu mine, fiindcă eram un bărbat puternic, în toată firea, înțelegi. Puteam să-mi port de grijă. Cred c-am mai luat și o lanternă, plus un pachet de biscuiți Oreo.

În ciuda stânjenelii de care eram cuprinsă, nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Cred că ți-ai făcut bagajele cu mai multă grijă decât mine.

— Am ieșit țănoș din casa în care locuiam și am străbătut tot drumul până... În colțul cel mai îndepărtat al curții din spate. Acolo am făcut un popas. Și am rămas toată ziua în acel loc, până când a început să plouă. Nu-mi trecuse prin cap să-mi iau și o umbrelă.

— Se-ntâmplă chiar și în cazul celor mai bune planuri, am oftat eu.

— Știu. E tragic. M-am întors înăuntru, ud din cap până-n picioare și cu dureri de stomac, fiindcă mâncasem vreo douăzeci de biscuiți, și mama – care e o femeie inteligentă, deși mă scoate din minți –, ei bine, mama s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lucas a ridicat din umeri. Așa cum vor face și părinții tăi. Știi, nu?

— Acum, știu.

Dezamăgirea m-a sufocat. De fapt, știusem tot timpul adevărul. Dar simțisem pur și simplu nevoia să fac *ceva*, mai mult ca să-mi exprim cumva frustrarea decât ca un mesaj pentru părinții mei.

Apoi, Lucas mi-a pus o întrebare care m-a înmărmurit:

— Chiar vrei să pleci de-aici?

— Adică, să fug? Să fug de-adevăratelea?

El a dat din cap, și părea foarte serios.

Și totuși nu era; nu putea să fie. Pusese întrebarea doar ca să mă aducă la realitate, nu mă-ndoiam de asta.

— Nu, am recunoscut. O să mă-ntorc. O să mă pregătesc pentru școală, ca o fată bună.

Mi-a adresat același zâmbet.

— N-a zis nimeni că trebuie să fii fată bună.

Felul în care a spus-o m-a încălzit și m-a înmuiat pe dinăuntru.

— Numai că... aici, la Academia Evernight... nu cred i o să simt vreodată că aparțin acestui loc.

— Eu nu mi-aș face griji pentru asta. Poate că e bine așa, că n-ai impresia că aparții unui asemenea loc.

M-a privit serios și insistent, de parcă ar fi știut cărui loc îi aparțineam de fapt. Sau îi plăcea cu adevărat, sau începusem să-mi imaginez tot felul de lucruri fiindcă îmi doream sa-i plac. Aveam mult prea puțină experiență ca să-mi pot da seama care era adevărul.

M-am ridicat rapid în picioare. În vreme ce și Lucas se ridica, am întrebat:

— Și tu ce făceai? Ce făceai când m-ai văzut?

— Am crezut că ai necazuri, după cum ți-am spus. Pe-aici sunt o serie de indivizi

brutali. Nu stă toată lumea bine cu autocontrolul. Și-a scuturat câteva ace de pin de pe pulover. N-ar fi trebuit să mă grăbesc cu concluziile. M-am lăsat stăpânit de instincte. Îmi cer scuze.

— E OK, sincer. Îmi dau seama c-ai încercat să m-ajuti. Am vrut să-ntreb ce făceai înainte de a apărea eu. Festivitatea de deschidere începe abia peste câteva ore. Acum e foarte devreme. Studenților li s-a spus să vină în jur de zece dimineața.

— Nu m-am priceput niciodată prea bine să joc după reguli.

Asta suna interesant.

— Prin urmare... ești un tip matinal, te trezești cu noaptea-n cap?

— Nicidecum. Încă nu m-am dus la culcare.

Avea un zâmbet fantastic și îmi dădusem deja seama că știa cum să-l folosească. Ceea ce nu mă deranja.

— Oricum, mama n-a putut să m-aducă. E plecată într-o călătorie de afaceri, cred că se poate spune așa. Am prins trenul de noapte și m-am gândit că puteam începe cu o plimbare pe jos până aici. Să fac cunoștință cu locurile. Să salvez fete aflate în pericol.

Când mi-am adus aminte ce repede alergase după mine, dându-mi în același timp seama că o făcuse încercând să-mi salveze viața, amintirea a căpătat cu totul alt sens. Spaima dispărând, mi-a venit să zâmbesc.

— De ce-ai venit la Evernight? Eu n-am de ales, din cauza părinților mei, dar tu ai fi putut probabil să mergi în altă parte. Într-un loc mai bun. Adică, oriunde altundeva.

Lucas părea într-adevăr să nu știe ce să-mi răspundă. Dădea crengile deoparte în timp ce ne continuam drumul prin pădure, având grijă să nu-mi zgârie vreuna fața. Până atunci nu se mai străduise nimeni să croiască o potecă pentru mine.

— E o poveste lungă.

— Nu mă grăbesc să mă-ntorc. Și mai avem câteva ore bune până la începerea festivității.

Și-a înclinat capul, dar a continuat să mă fixeze cu privirea. Un gest incontestabil sexy, deși nu eram sigură că asta intenționase. Culoarea ochilor lui și a iederii de pe turnurile academiei erau aproape identice.

— Și e, totodată, un fel de secret.

— Sunt în stare să țin secrete. Adică, tu o să ții, pentru binele meu, secret acest incident, nu? Toată povestea cu fuga și cu spaima pe care-am tras-o...

— N-o să pun nimănui, niciodată. După încă vreo două secunde de gândire, Lucas mi s-a destăinuit în cele din urmă: Un strămoș de-al meu a încercat, acum aproape o sută cincizeci de ani, să-nvețe aici. Și s-ar putea spune c-a fost exmatriculat.

A râs, și am avut senzația că printre copaci pătrunsese soarele.

— Așa că depinde de mine „să recâștig onoarea familiei”.

— Nu e corect. N-ar trebui să iei toate deciziile în funcție de ce-a făcut sau n-a făcut el.

— Nu chiar pe toate. Mi se îngăduie totuși să-mi aleg singur șosetele.

A zâmbit, săltându-și cracul pantalonilor ca să-mi arate fâșia de șosetă vizibilă, cu modelul ei cu romburi, deasupra bocancului negru, greu.

— De ce-a fost eliminat străbunul tău?

Lucas a clătinat din cap cu tristețe.

— S-a duelat în prima lui săptămână aici.

— S-a duelat? Adică i-a insultat cineva onoarea?

Am încercat să-mi amintesc tot ce aflasem despre dueluri din romanele cavalierești și din filme. Nu știam decât că istoria familiei lui Lucas era mai interesantă decât a

familiei mele.

— A fost cumva din cauza unei fete?

— Ar fi trebuit să se miște foarte repede ca să cunoască o fată din primele zile de școală.

S-a întrerupt, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că eram în prima zi de școală și că el mă cunoscuse deja pe mine. Am simțit un șoc, ca și cum cineva m-ar fi tras aproape fizic spre el, aplecându-mă – dar Lucas și-a întors capul și a aruncat o privire cruntă către turnurile Evernight-ului, vizibile printre crengile copacilor. Era ca și cum l-ar fi jignit clădirea însăși.

— Ar fi putut fi orice. Pe vremea aia se duelau fără să stea pe gânduri. Legenda familiei spune că a început celălalt tip, deși asta nu contează. Important e că el a supraviețuit, dar nu fără să spargă un vitraliu din sala mare.

— Bineînțeles. O fereastră e din sticlă simplă, și n-am priceput niciodată de ce.

Acum pricepi. De atunci încoace, Academia Evernight a fost închisă pentru familia mea.

— Până acum.

— Până acum, a încuviințat el. Și asta nu mă deranjează. Cred că aici pot învăța o grămadă de lucruri. Dar nu-nseamnă că trebuie să-mi placă tot ce are legătură cu academia.

— Eu nu sunt sigură că-mi place *ceva* legat de ea, am mărturisit.

În afară de tine, a adăugat vocea din capul meu, devenind dintr-odată îngrozitor de cutezătoare.

Lucas părea capabil s-o audă. Ceva din privirea pe care o avea când mi-a răspuns sugera că știe. Cu trăsăturile lui frumos dăltuite și îmbrăcat în uniformă, ar fi trebuit să arate ca orice alt băiat din America, dar nu era așa. În timpul urmăririi și după aceea, în momentele când crezuse că trebuia să luptăm ca să ne salvăm viețile, întrezărisem în el ceva sălbatic, pândind aproape de suprafață.

— Îmi plac garguiele, a spus, munții și aerul curat. Cel puțin deocamdată.

— Îți plac garguiele?

— Da, îmi place când monștrii sunt mai mici decât mine.

— N-am privit niciodată lucrurile din unghiul ăsta.

Ajunseserăm la marginea terenului îngrădit al academiei.

Soarele era acum strălucitor, și simțeam că școala se trezea, pregătindu-se să-și primească elevii, să-i înghită prin arcada de piatră a porții.

— Asta mă umple de spaimă, am adăugat.

— Încă mai ai timp să fugi, Bianca, mi-a spus el, cu nonșalanță.

— Nu vreau să fug. Pur și simplu nu vreau să fiu înconjurată de atâția străini. Printre necunoscuți nu sunt în stare să vorbesc și să mă port normal, nu pot nicidecum să fiu eu însămi... de ce zâmbești?

— Cu mine s-ar părea că știi cum să vorbești.

Am strâns din ochi, surprinsă de mine însămi. Lucas avea dreptate. Cum era cu putință? I-am răspuns bâlbâindu-mă:

— Cu tine... presupun... cred că m-ai speriat atât de tare, încât am scăpat pe loc de orice altă spaimă.

— Ei, dacă asta dă rezultate...

— Da.

Simțeam deja că era mai mult de-atât. Străinii mă înspăimântau, dar el nu mai era un străin. Încetase să mai fie încă din clipa când înțelesesem că se străduia să-mi salveze

viața. Era ca și cum l-aș fi cunoscut, ca și cum aș fi așteptat ani de zile să-și facă apariția.

— Ar trebui să mă-ntorc înainte de a-și da părinții mei seama că am fost plecată.

— Nu-i lăsa să te certe.

— N-o vor face.

Lucas nu părea convins, dar a dat din cap în timp ce se îndepărta de mine, intrând fără grabă în umbră, pe când eu intram în lumină.

— Atunci, ne mai vedem.

Am ridicat mâna în semn de rămas-bun, dar el plecase deja. Dispăruse în pădure cât ai clipi.

Capitolul 2

Încă tremurând din pricina adrenalinei, am făcut cale-ntoarsă în sus pe scara lungă, în spirală, până în apartamentul din vârful turnului. De data asta, nu m-am ostenit să păstrez liniștea. Am lăsat geanta de poștaș să-mi alunece de pe umăr și m-am prăbușit pe canapea. În păr îmi rămăseseră prinse câteva frunze, așa că le-am cules.

— Bianca?

Mama a ieșit din dormitor, înnodându-și cordonul halatului de baie. Mi-a zâmbit somnoroasă.

— Te-ai trezit devreme pentru o plimbare, scumpa mea?

— Da.

Am oftat. Nu mai avea rost să-ncerc să fac o scenă.

Tata a ieșit în urma ei. A cuprins-o cu brațele, din spate.

— Nu-mi vine să cred că fetița noastră e deja la Academia Evernight.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Mama a oftat. Cu cât îmbătrânești, cu atât trece timpul mai repede.

El a clătinat din cap.

— Știu.

Am gemut. Vorbeau așa tot timpul și făcuserăm un joc din cât de mult reușeau să mă enerveze. Acum s-au mulțumit să zâmbească mai larg.

Arată prea tineri ca să fie părinții tăi, spunea toată lumea în orașul meu natal. De fapt, voiau să spună că erau *prea frumoși*. Ambele afirmații erau adevărate.

Părul mamei avea culoarea caramelului; al tatei era de un roșu atât de întunecat, încât părea aproape negru. El era de înălțime medie, dar musculos, puternic; ea era minionă în toate privințele. Avea fața calmă și ovală ca o camee antică, în vreme ce tata avea maxilarul pătrășos și un nas care arăta de parcă posesorul său ar fi luat parte la câteva încăierări în tinerețe, dar pe fața lui mergea. Eu? Eu am păr roșu care chiar arată roșu și pielea atât de palidă, încât în loc să pară antică, seamănă mai degrabă cu un aluat. ADN-ul meu a luat-o la dreapta ori de câte ori ar fi trebuit s-o ia la stânga. Părinții îmi spuneau c-aveam să mă maturizez și să mă schimb în bine, dar asta face parte din genul de lucruri pe care le spun părinții.

— Să-ți aduc ceva la micul dejun, a zis mama, luând-o către bucătărie. Sau ai mâncat deja?

— Nu, nu încă.

Mi-am dat seama că n-ar fi fost o idee rea să mănânc înainte de plecare; stomacul îmi chiorăia. Dacă nu m-ar fi oprit Lucas, în clipa aceea aș fi rătăcit prin pădure, incredibil de flămândă și având în față o drumeție lungă până la Riverton. Și cu asta se încheiau mărețele mele planuri de evadare.

Mi-am amintit într-o străfulgerare de Lucas cum mă trântise, de noi doi rostogolindu-ne pe iarbă și peste frunze.

Alunei fusesem îngrozită și amintirea mă înfiora acum, dar sentimentul era cu totul altul.

— Bianca!

Vocea tatei suna aspru, și m-am uitat în sus cu vinovăție. Oare ghicise cumva la ce mă gândeam? Mi-am dat imediat seama că eram paranoică, dar el s-a așezat lângă mine cu o curiozitate inconfundabilă.

— Știu că n-aștepți asta cu plăcere, dar Evernight e importanta pentru tine.

Era genul de discurs pe care mi-l ținea când eram copil și trebuia să iau un medicament pentru tuse.

— Zău că nu vreau să vorbim iar despre asta tocmai acum.

— Las-o în pace, Adrian.

Mama mi-a pus în mână un pahar înainte de a se-ntoarce în bucătărie, de unde-am auzit ceva sfârâind într-o tigaie.

— În plus, dacă nu ne grăbim, o să-ntârziem la ședința de preorientare.

El s-a uitat la ceas și a mormăit.

— De ce programează chestiile astea atât de devreme?

Doar nimeni nu-și poate dori să coboare acolo la ora asta.

— Știu, a murmurat ea.

Pentru ei, orice oră dinaintea amiezii era prea matinală. Însă lucraseră ca profesori toată viața mea, dușmănind dintotdeauna ora 8 a dimineții.

În vreme ce îmi luam micul dejun, s-au pregătit de plecare făcând mici glume care ar fi trebuit să mă-nveselească, după care m-au lăsat singură la masă. Mie mi-a convenit. Am rămas pe scaun încă mult timp după ce coborâseră la parter, pe când limbile ceasului se târau către ora festivității. Pretindeam, cred, că, atâta vreme cât nu terminasem de mâncat, era imposibil să plec la întâlnirea cu atâția oameni necunoscuți.

Faptul că Lucas avea să fie acolo – un chip prietenos, un protector –, ei bine, asta mă ajuta puțin. Dar nu cine știe ce.

În cele din urmă, când n-am mai putut amâna, m-am dus în camera mea și m-am îmbrăcat cu uniforma academiei. O uram – până atunci nu mai fusesem nevoită să port uniformă –, dar partea cea mai rea era că, întorcându-mă în dormitor, mi-a revenit coșmarul straniu din timpul nopții.

Bluză albă, apretată.

Spini zgâriindu-mi pielea, biciuindu-mă, spunându-mi să fac cale-ntoarsă.

Kilt roșu, plisat.

Petale curbându-se și înnegrindu-se, de parcă ar fi ars în inima focului.

Pulover cenușiu, cu blazonul Evernight-ului.

OK, n-ar fi momentul să termin cu chestia asta morbidă ? Chiar acum.

Hotărâtă să mă port ca o adolescentă normală măcar în prima zi a anului școlar, m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Pe mine, uniformă nu arăta îngrozitor, dar nici extraordinar. Mi-am strâns părul în coadă de cal, am îndepărtat ofărâmbă minusculă de creangă care-mi scăpase mai devreme și am decis că înfățișarea mea era acceptabilă.

Garguiul continua să se holbeze, parcă minunându-se că era cu puțință să arate cineva atât de stupid. Sau poate-și bătea joc de eșecul deplin al planului meu de evadare. Cel puțin nu trebuia să mă mai uit la mutra lui urâtă de piatră. Mi-am îndreptat umerii și am ieșit din cameră – pentru ultima dată, în mod sigur. De-acum înainte, nu-mi mai aparținea.

Locuiam cu părinții mei în campus de aproape o lună, ceea ce îmi lăsase timp să explorez efectiv întreaga academie: holul imens și sălile de lectură de la parter, de unde clădirea se împărțea în două turnuri enorme. Băieții erau cazați, alături de o parte din personalul facultății, în turnul dinspre nord, muie se mai găseau și două încăperi pline de mucegai ce păreau a fi locul unde se duceau să moară înregistrările permanente din arhivă. Fetele stăteau în turnul dinspre sud, unde se afla și restul apartamentelor personalului, inclusiv al familiei inele. Etajele superioare ale corpului principal de clădire, înălțate deasupra uriașului hol, găzduiau sălile de clasă și biblioteca. Evernight fusese extinsă și i se adăugaseră anexe de-a lungul vremii, așa că nu era construită în întregime

în același stil, iar unele părți păreau să nu se potrivească prea bine cu restul. Existau coridoare întortocheate, care uneori nu duceau nicăieri. Din turnul meu mă uitam în jos, către acoperiș – o amestecătură de bolți, țigle și stiluri. Așa că am învățat să mă descurc foarte bine în interior; era singurul mod în care mă simțeam pregătită pentru ceea ce avea să vină.

Am început din nou să cobor treptele. Indiferent de câte ori aș fi făcut-o, aveam întotdeauna senzația că aș fi putut să cad, rostogolindu-mă iarăși și iarăși în jos pe treptele neuniforme, grosolane. *E stupid, mi-am spus, să mă-ngrijoreze coșmarurile, florile muribunde sau faptul că aș putea să cad pe scară.* Mă aștepta ceva mult mai înspăimântător decât toate acestea.

Am părăsit casa scării, intrând în holul imens. În aceeași dimineață, ceva mai devreme, fusese tăcut, ca o catedrală. Acum era ticsit de oameni, răsună de voci. În ciuda zarvei, pașii mei au părut să trimită ecouri în întreaga încăpere; zeci de fețe s-au întors către mine în același timp. Toată lumea părea să se holbeze la intrusă. Aș fi putut la fel de bine să-mi agăț de gât un anunț scris fosforescent: ELEVĂ NOUĂ.

Ceilalți erau grupați în cercuri prea strânse ca să îngăduie intrarea unui nou-sosit, privirile lor repezindu-se spre mine întunecate și iuți. Ca și cum mi-ar fi putut zări panica fâlfâind în inimă. Mie mi se păreau la fel cu toții – nu într-un mod evident, ci prin perfecțiunea lor comună. Părul fiecărei fete strălucea, fie căzându-i în cascadă pe umeri, fie strâns într-un coc sever, pretențios. Fiecare băiat părea încrezător în sine și puternic, sub masca unui zâmbet. Toată lumea era în uniformă, cu pulovere, fuste, blazere și pantaloni în toate versiunile acceptate: cenușii, roșii, ecosez, negre. Cu toții aveau însemnul blazonului cu corbi, și toți purtau acel simbol ca și cum le-ar fi aparținut. Radiau încredere, superioritate și dispreț. Simțeam căldura scurgându-se din mine în timp ce stăteam la marginea încăperii, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

Nu mi-a adresat nimeni niciun fel de salut.

Murmurele au reînceput imediat să se reverse. După toate aparențele, fetele noi timide nu meritau mai mult de câteva secunde de atenție. Stânjeneala îmi împurpurase obraji, fiindcă evident făcusem deja o greșală, chiar dacă nu-mi puteam da seama care era aceea. Sau ceilalți simțiseră încă de atunci – așa cum simțeam și eu – că în realitate nu aparțineam aceluia loc?

Unde e Lucas? Mi-am întins gâtul, căutându-l în mulțime. Aveam deja impresia că aș fi putut înfrunta totul dacă el mi-ar fi stat alături. Poate că era o nebunie, fiind vorba de un tip pe care abia dacă-l cunoșteam, dar nu-mi păsa. Lucas trebuia să fie acolo, însă eu nu reușeam să-l găsesc. În mijlocul tuturor acelor oameni, mă simțeam cu desăvârșire singură.

În timp ce mă îndreptam încet către unul dintre colțurile opuse ale sălii, am început să-mi dau seama că mai erau și alții în situația mea – sau cel puțin erau tot nou-sosiți. Un băiat cu părul de culoarea nisipului și cu tenul bronzat de soare avea uniformă atât de șifonată, încât părea să fi dormit în ea, însă excesul de neglijență nu-ți aducea acolo niciun câștig. Purta peste pulover, dar sub blazer, o cămașă hawaiiană descheiată, a cărei înfățișare țipător de veselă părea aproape disperată în atmosfera sumbră din Evernight. O față își tunsese părul negru atât de scurt, încât ai fi zis că era băiat, dar nu în stilul atrăgător al unui spiriduș; arăta mai degrabă ca retezat la întâmplare cu briciul. Uniforma cu două numere mai mare îi atârna pe trup. Mulțimea părea să se despice în două în jurul ei, ca respinsă de un soi de forță. Ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă; fusese etichetată drept o persoană lipsită de importanță, chiar înainte de a lua parte la vreo oră de curs.

Cum puteam să fiu atât de sigură? Fiindcă tocmai mi se întâmplase același lucru. Eram blocată la marginea mulțimii, intimidată de vacarm, părând pitică alături de peretele de piatră și exact atât de pierdută pe cât era posibil să fiu.

— Atenție, toată lumea!

Vocea a răsunat, făcând ca zgomotul să se transforme în liniște. Ne-am întors toți odată către capătul opus al sălii, unde doamna Bethany, directoarea, se urcase pe podium.

Era o femeie înaltă, cu părul des și negru strâns în creștet, ca al unei femei din epoca victoriană. Nu-i puteam ghici vârsta. O broșă de aur îi închidea bluza împodobită cu dantelă, strângându-i-o în jurul gâtului. Dacă în înfățișarea cuiva atât de sever există frumusețe, atunci era frumoasă. O cunoscusem când mă mutasem împreună cu ai mei în apartamentul din campus; atunci mă speriasse puțin, dar, mă gândisem eu, numai din cauză că o întâlneam pentru prima oară.

Dacă se schimbase ceva, acum era mai impozantă. Când am văzut-o preluând instantaneu și fără efort comanda acelei săli pline de oameni – aceiași oameni care mă redusese pe mine la tăcere, printr-un acord reciproc, unanim, chiar înainte de a mă putea gândi ce să spun –, am înțeles pentru prima oară că avea putere. Nu doar acea putere pe care o implica postul ei de directoare, ci și o alta, reală, izvorâtă din interior.

— Bine-ați venit la Evernight!

Și-a ridicat mâinile. Avea unghii lungi, translucide.

— Unii ne-au mai fost și înainte alături. Iar voi, ceilalți, ați auzit poate de mai mulți ani vorbindu-se de Academia Evernight, poate chiar în familie, și v-ați întrebat dacă o să vă alăturați vreodată școlii noastre. Iar anul acesta avem și alt gen de elevi noi – ca urmare a schimbării politicii de admitere. Credem că a sosit timpul ca elevii noștri să cunoască o gamă mai largă de oameni, dintr-o mai mare varietate de medii, să fie mai bine pregătiți pentru lumea din afara zidurilor școlii. Toți cei de-aici au multe de învățat de la colegi și sper că vă veți trata cu respect unii pe alții.

Era ca și cum ar fi scris cu spray, conturând litere roșii imense: **LOCUL UNORA DINTRE VOI NU E DE FAPT AICI**. „Noua politică de admitere” se făcea fără nicio îndoială responsabilă pentru apariția băiatului surfer și a fetei tunse scurt; la urma urmelor, nu li se menise să fie „adevărați” elevi ai academiei. Nu reprezentau decât o experiență de viață pe care era cazul să și-o însușească elita.

Eu nu făceam parte din noua politică. Dacă n-ar fi fost părinții mei, nu m-aș fi aflat acolo. Cu alte cuvinte, nu eram „de-a locului” nici măcar atât cât ar fi fost necesar ca să mă număr printre paria.

— La Evernight nu ne tratăm elevii ca pe niște copii. Doamna Bethany nu se uita la niciunul dintre noi; părea să se uite exact pe deasupra noastră, genul de privire distantă care remarcă totuși orice intra în câmpul vizual. Ați venit aici ca să învățați cum să trăiți ca adulți în lumea secolului al douăzeci și unulea, și așa ne așteptăm din partea voastră să vă purtați. Ceea ce nu înseamnă că la Evernight nu există reguli. Poziția pe care-o ocupăm în această zonă ne impune respectarea unei discipline stricte. Avem așteptări mari în ceea ce vă privește.

N-a spus care erau repercusiunile în caz de eșec, dar eu m-am gândit cumva că arestul nu putea fi decât începutul.

Aveam palmele asudate. Obrajii mi se împurpuraseră și ieșeam probabil în evidență ca o torță de semnalizare. Îmi promisesem că o să fiu tare, că n-o să mă las copleșită de mulțime, dar se terminase cu respectarea promisiunilor. Tavanul înalt și pereții sălii uriașe păreau să se strângă în jurul meu. În că mai aveam impresia că mi-e greu să

respir.

Mama mi-a atras cumva atenția fără să-și fluture mâna și fără să mă strige, așa cum reușesc mamele s-o facă. Stătea alături de tata în capătul cel mai îndepărtat al șirului de profesori, așteptând să fie prezentați, și mi-au adresat amândoi mici zâmbete încurajatoare. Voiau să mă vadă simțindu-mă bine.

Speranța lor m-a demoralizat. Îmi era destul de greu să-mi înfrâng teama, și fără să fiu nevoită să mă confrunt cu dezamăgirea părinților.

— Cursurile încep mâine, a încheiat doamna Bethany. Astăzi instalați-vă în camere. Faceți cunoștință cu colegii de clasă. Familiarizați-vă cu locul. Ne vom aștepta să fiți pregătiți. Ne bucurăm să vă avem aici și sperăm că vă veți întrebuința cu folos marea majoritate a timpului petrecut la Evernight.

Aplauzele au umplut încăperea și doamna Bethany le-a acceptat cu un zâmbet ușor și cu o coborâre a pleoapelor, clipind încet, cu satisfacția unei pisici sătule. Larma conversațiilor s-a înălțat din nou, mai puternică decât înainte. Nu exista decât o singură persoană cu care aș fi vrut să stau de vorbă; cu atât mai mult cu cât se părea că nimeni altcineva n-ar fi fost interesat să-mi vorbească.

Am ocolit întreaga încăpere, mergând tot timpul numai pe margine, întotdeauna cu spatele la perete. Am cercetat nerăbdătoare mulțimea, căutând părul de bronz al lui Lucas, umerii lui largi, ochii de un verde întunecat. Dacă eu îl căutam și dacă el mă căuta, atunci trebuia să ne găsim curând. În ciuda spaimei mele de grupurile mari și cu toată tendința de a le exagera dimensiunile, știam că acolo nu erau decât vreo două sute de elevi.

El o să iasă în evidență, mi-am spus. *Nu e ca toți ceilalți, rece, snob și mândru.* Însă mi-am dat în curând seama că nu era adevărat. Lucas nu era snob, dar avea același gen de trăsături frumoase, dăltuite, același trup sănătos și aceeași... ei bine, aceeași perfecțiune. Nu putea ieși în evidență în mijlocul acelei mulțimi de oameni frumoși; era o parte firească a ei.

Spre deosebire de mine.

Mulțimea s-a împrăștiat treptat, pe măsură ce au plecat profesorii și elevii s-au împrăștiat. Am zăbovit acolo până când am rămas aproape singură în sala imensă. Lucas avea să vină cu siguranță să mă caute. Știa ce speriată eram și se simțea răspunzător fiindcă mă speriasse încă și mai tare. N-avea să-și dorească să mă salute?

Dar n-a făcut-o. În cele din urmă, am fost silită să recunosc că nu reușisem să-i dau de urmă. Ceea ce însemna că nu-mi mai rămăsese de făcut nimic altceva decât să merg să o cunosc pe colega mea de cameră.

Am pornit-o încet în sus pe treptele de piatră, tălpile tari ale pantofilor mei noi păcănind prea tare. Voiam să urc până în vârf, să mă duc drept în apartamentul părinților mei. Însă știam că, dacă aș fi făcut-o, m-ar fi trimis imediat din nou jos. Era timp destul să-mi iau lucrurile și să mă mut cu adevărat după cină. Pentru moment, prioritatea era să „mă instalez”.

Am încercat să privesc partea bună a lucrurilor. Poate colega mea de cameră era tot atât de înspăimântată de școală ca mine. Mi-am amintit de fata cu părul mult prea scurt și am sperat că poate era ea. Dacă aș fi locuit împreună cu cineva care era un outsider, totul ar fi fost probabil mai ușor de suportat. Să stau cu o străină avea să fie o tortură – să am mereu alături, chiar și în timpul somnului, o persoană necunoscută –, dar am sperat că era o senzație care avea să dispară până la urmă. Nu îndrăzneam să sper că voi avea o prietenă.

Patrice Deveraux, așa scria pe formular. Am încercat să asociez numele cu fata de

care-mi aduceam aminte, dar nu s-a potrivit prea grozav. Însă orice era cu putință.

Am deschis ușa și mi-am dat seama, cu o strângere de inimă, că numele colegei mele de cameră era foarte potrivit. Nu era nicidecum un outsider. Părea în schimb o întrupare desăvârșită a tipului Evernight.

Pielea lui Patrice avea culoarea unui râu scăldat în soare, cea mai ștearsă și mai blândă nuanță de cafeniu, iar părul buclat era strâns într-un coc mic, care-i lăsa la vedere cerceii cu perle și gâtul suplu. S-a așezat la măsuța de toaletă, continuând să-și aranjeze cu grijă sticlulele cu lac de unghii, în timp ce mă privea.

— Așadar, tu ești Bianca, mi-a spus. Nicio strângere de mână, nicio îmbrățișare – doar câte un pocnet în clipa atingerii sticlulelor de masă. Nu ești așa cum mă așteptam.

Mii de mulțumiri.

— Nici tu.

Patrice și-a înclinat capul într-o parte, studiindu-mă, și m-am întrebat dacă nu ne uram deja. Și-a ridicat o mână perfect manichiurată și a-nceput să numere pe degete.

— Poți să-mprumuți parfumurile mele, dar nu și bijuteriile sau hainele.

N-a spus nimic despre împrumutarea lucrurilor mele, dar era destul de evident că n-avea să-și dorească așa ceva niciodată.

— Eu am de gând să-nvăț în cea mai mare parte la bibliotecă, dar, dacă tu vrei să lucrezi aici, anunță-mă și o să stau de vorbă cu prietenele în altă parte. Ajută-mă la temele la care te pricepi și o să fac același lucru pentru tine. Sunt sigură că putem învăța una de la alta. Pare corect?

— Cu siguranță.

— Perfect. O să ne-nțelegem.

Dacă m-ar fi tratat imediat cu o falsă prietenie, cred că in-aș fi simțit și mai stânjenită. Așa cum stăteau lucrurile, pragmatismul ei era într-un fel liniștitor.

— Mă bucur că gândești astfel, am spus. Știu că suntem...ferite.

Nu m-a contrazis.

— Părinții tăi sunt profesori aici, nu-i așa?

— Da. Cred că informațiile circulă foarte repede.

— O să te descurci. Vor avea grijă de tine.

Am încercat să-i zâmbesc și am sperat că avea dreptate.

— Ai mai fost la Evernight?

— Nu. E prima oară.

A spus-o ca și cum trecerea la un alt fel de viață ar fi fost pentru ea tot atât de simplă ca schimbarea pantofilor cu unii de ocazie.

— E o frumusețe, nu crezi?

Am lăsat deoparte părerea mea despre arhitectură.

— Dar spuneai că ai prietene aici.

— Da, firește.

Zâmbetul ei era la fel de delicat ca tot ceea ce o caracteriza, de la luciul buzelor de culoarea piersicii și până la parfumurile și sticlulele cu lac de unghii așezate ordonat pe masa de toaletă.

— Pe Courtney am cunoscut-o iarna trecută, în Elveția. Vidette mi-a fost prietenă când am locuit la Paris. Iar cu

Genevieve am petrecut cândva o vară împreună în Caraibe – oare a fost de St. Thomas? Sau poate a fost în Jamaica. Nu reușesc să țin minte corect lucrurile astea.

Neînsemnatul meu oraș natal mi s-a părut mai plictisitor niciodată.

— Voi... frecvențați aceleași cercuri.

— Mai mult sau mai puțin. Patrice a părut să-și dea în sfârșit seama cât de stânjenită mă simțeam. Până la urmă vor fi și cercurile tale.

— Aș vrea să fiu la fel de sigură ca tine.

— Oh, o să vezi.

Ea aparținea unei lumi în care verile tropicale fără sfârșit erau la îndemâna tuturor.

— Cunoști pe cineva aici? Adică, în afară de părinții tăi.

— Îi știu numai pe cei cunoscuți în dimineața asta.

Ceea ce însemna Lucas și Patrice, un total măreț de două persoane.

— Ai timp berechet să-ți faci prieteni.

Patrice vorbea repede, în vreme ce începuse să-și despacheteze mai multe lucruri: eșarfe mătăsoase de culoarea fildeșului, tricotaje în nuanțe de gri-marونی sau albăstriu. Unde avea de gând să poarte lucruri atât de elegante? Poate că i se părea inimaginabil să plece în călătorie fără ele.

— Am auzit că Evernight e un loc minunat ca să cunoști bărbați.

— Să cunoști bărbați?

— Ai deja pe cineva?

Aș fi vrut să-i povestesc despre Lucas, dar n-am putut. Indiferent ce se petrecuse între noi doi în pădure... Însemna ceva, dar sentimentele mele erau prea noi ca să fie împărtășite. N-am spus decât:

— N-am lăsat niciun prieten în urmă, în orașul meu natal.

Îi cunoșteam pe băieții de la vechea mea școală de când eram doar o fetiță, îi țineam minte de pe vremea când se jucau cu buștenii miniaturali din seturile de construcție Lincoln și-mi lipeau plastilină în păr. Acel gen de amintiri din pricina cărora îmi era imposibil să fac o pasiune pentru vreunul dintre ei.

— Prieten.

Buzele lui Patrice s-au arcuit, înălțându-și colțurile, de parcă ar fi fost șocată de cuvântul prea copilăresc. Însă nu își bătea joc de mine. Eram prea tânără și prea lipsită de experiență ca să mă ia în serios.

— Patrice? Sunt Courtney.

Fata de afară a bătut în ușa chiar în timp ce o deschidea, evident sigură că nu putea fi decât bine-venită. Era încă și mai frumoasă decât Patrice, cu păr blond care-i ajungea aproape până la talie și cu acel gen de buze pline pe care-l văzusem numai la starletele din spectacolele televizate, fiindcă-și puteau permite chestii cum e colagenul. Același fel de kilt care mie-mi atârna stângaci până la genunchi făcea ca picioarele ei să pară lungi de câțiva kilometri.

— Oh, camera ta e mult mai frumoasă decât a mea! Îmi place la nebunie.

De fapt, toate camerele erau aproape identice – un dormitor destul de mare pentru două persoane, cu paturi albe din fontă și măsuțe de toaletă din lemn sculptat, de o parte și de alta. Fereastră dădea către unul din copacii crescuți cel mai aproape de Evernight, dar nu reușeam să văd nimic deosebit în asta.

Atunci mi-am dat seama că exista o deosebire.

— Noi *suntem* mai aproape de sălile de baie, am spus.

Courtney și Patrice s-au holbat la mine ca și cum aș fi comis o impolitețe. Erau prea stilate ca să admită că aveam nevoie de așa ceva?

Jenată, am continuat să vorbesc:

— Eu n-am mai... ăăă... Împărțit niciodată baia cu altcineva. Adică am folosit-o în comun cu părinții mei, dar nu cu... adică, asta-nseamnă... douăsprezece persoane să îm-

partă una singură? O să fie o nebunie dimineața.

Le îndemnam să fie de acord și să-și exprime la rândul lor nemulțumirea. În schimb, Courtney a continuat să mă studieze, curioasă. Mi-am închipuit că era o curiozitate pur și simplu firească, dar aș fi preferat să spună ceva. Privirea ochilor ei mijiți părea amenințătoare, chiar mai mult decât a majorității străinilor.

— Diseară ieșim pe pajiște, a zis ea către Patrice, nu către mine. Ca să mâncăm. S-ar putea spune că facem un picnic.

La Evernight, studenții trebuiau să mănânce în camere. De ochii lumii, ni se explicase că asta era „tradiția”, că așa stăteau lucrurile pe vremuri, când încă nu se inventase bufetul cu autoservire. Părinții trimiteau pachete cu alimente, ca supliment la rația spartană de produse de băcănie primită în fiecare săptămână. Ceea ce însemna că trebuia să-nvăț să gătesc, folosindu-mă de micul cuptor cu microunde pe care mi-l cumpăraseră părinții. Era evident că Patrice nu-și făcea griji pentru asemenea probleme lumești.

— Pare amuzant. Nu crezi, Bianca?

Courtney i-a aruncat o privire. După toate aparențele, invitația nu era pentru toată lumea.

— Îmi pare rău, am spus. Trebuie să mănânc cu părinții. Dar vă mulțumesc pentru invitație.

Buzele pline ale lui Courtney puteau să arate aproape morbid când și le schimonosea într-un zâmbet de superioritate.

— Încă te mai agăți de mămica și de tăticu’? Ce, te hrănesc cu biberonul?

— *Courtney*, a dojenit-o Patrice, dar îmi dădeam seama ca se amuza.

Trebuie să vezi camera lui Gwen. Courtney a-nceput s-o tragă pe Patrice spre ușă. Întunecoasă și sumbră. Ea jură ca ar putea la fel de bine să fie o temniță.

Au plecat împreună și legătura fragilă, indiferent de ce soi, creată între mine și Patrice s-a rupt cât ai clipi. Răsetele lor au răsunat pe coridor. Cu obrajii în flăcări, am părăsit în fuga noua mea cameră și apoi palierul pe care se afla, grăbindu-mă către apartamentul părinților mei, spre refugiul pe care-l reprezenta.

Spre surprinderea mea, m-au lăsat să intru fără nicio obiecție. Nici măcar nu m-au întrebat unde fusesem până atunci. Mama m-a strâns cu putere în brațe, iar tata a spus: Uită-te ce-am împachetat deja, OK? Trebuie să mai faci câteva lucruri, dar noi am început.

Mă simțeam atât de recunoscătoare, încât aș fi putut să plâng. Însă m-am mulțumit să mă duc în camera mea, dornică să regăsesc liniștea și pacea unui loc sigur.

În șifonier nu mai erau atârâte decât vreo câteva articole din îmbrăcămintea mea de iarnă. Tot restul fusese împachetat în vechiul cufăr de piele al tatei. La o verificare rapidă a genții cu articole de toaletă am găsit farduri, agrafe de păr, șampon și toate celelalte, aranjate cu grijă. Cele mai multe dintre cărțile mele aveau să rămână acolo; aveam prea multe pentru rafturile din dormitorul nostru. Dar cele pe care le preferam fuseseră scoase și așteptau să le așez într-o cutie: *Jane Eyre*, *La răscruce de vânturi*, manualele mele de astronomie. Patul fusese făcut, și pe o pernă era un pachet cu lucruri pe care să mi le atârn pe pereți, adică vederi trimise în decursul anilor de prieteni și câteva hărți stelare pe care le avusesem în fosta noastră locuință. Dar în camera aceea apăruse ceva nou, ca o afirmație prin care părinții mei îmi spuneau că acolo continua să fie și casa mea: o mică reproducere înrămată a tabloului *Sărutul*, de Klimt. O admirasem într-un magazin cu luni în urmă și se pare că mi-o cumpăraseră ca dar pentru prima mea zi în noua școală.

La început am fost pur și simplu recunoscătoare pentru cadou. Însă pe urmă nu mi-am mai putut lua ochii de la pictură și n-am reușit să-mi alung gândul că până atunci reușisem cumva să n-o văd niciodată cu adevărat.

Sărutul era unul dintre tablourile mele preferate. Începând din ziua când mama mi-l arătase pentru prima oară într-una dintre cărțile ei de artă, Klimt avea să-mi placă pentru totdeauna. Veneram felul în care înfrumuseța fiecare pătrățică și fiecare linie și îmi plăcea frumusețea chipurilor care se iveau din imaginile lui caleidoscopice. Însă acum, pentru mine, imaginea se schimbase. Nu dădusem niciodată atenție felului în care se înclinau cei doi unul către altul – turbatul aplecându-se de deasupra ei, parcă atras spre ea de o forță inexorabilă. Capul femeii era lăsat pe spate ca într-un leșin, cedând în fața gravitației. Avea buzele întunecate pe fondul palid al tenului, înroșite de năvala sângelui. Mai frumos decât orice altceva, fundalul sclipitor al imaginii nu mai părea distinct de bărbat și de femeie. Acum arăta ca o ceață, deasă și caldă, dragostea era vizibilă, preschimbând în aur lumea din jur.

Părul bărbatului era mai întunecat decât al lui Lucas, dar încercam oricum să mi-l imaginez pe el acolo. Îmi simțeam obrazii arzând – împurpurându-se din nou –, dar era un alt fel de împurpurare.

Am revenit brusc în prezent, aici și acum; aproape că mă simțeam de parcă aș fi adormit și aș fi început să visez. M-am grăbit să-mi netezesc părul și am inspirat adânc de două ori. Mi-am dat seama că auzeam *String of Pearls* revărsându-se din combina stereo, în interpretarea orchestrei lui Glenn Miller. Muzica de jazz însemna întotdeauna că tata e bine-dispus.

Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc. Cel puțin unuia dintre noi îi plăcea Academia Evernight.

Când mi-am terminat în sfârșit bagajele, era aproape ora cinei. M-am dus în camera de zi, unde continua să cânte muzica, și i-am găsit pe mama și pe tata dansând împreună și prostindu-se – tata își țuguia buzele, luându-și în glumă un aer sexy, iar mama își ținea cu o mână poalele fustei negre.

Ea s-a rotit în brațele lui și el a lăsat-o pe spate. Zâmbind, mama și-a aplecat capul aproape până la podea, și m-a văzut.

— Iată-te, scumpo! Vorbea încă fiind cu capul în jos, dar tata a ridicat-o. Ai terminat cu împachetatul?

— Da. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să-ncep. Și vă mulțumesc pentru tablou; e minunat.

Și-au zâmbit unul altuia, ușurați fiindcă mă vedeau fericită, fie și numai un pic.

— În seara asta avem un adevărat ospăț. Tata a arătat către masă cu o înclinare a capului. Mama ta s-a întrecut pe sine însăși.

Mama nu pregătea de obicei mese abundente; seara aceea reprezenta cu siguranță o ocazie deosebită. Pregătise toate mâncărurile mele preferate, mai mult decât aș fi putut mânca vreodată. Mi-am dat seama că eram înfometată, fiindcă plecasem fără să prânzesc și, în prima parte a cinei, mama și tata au trebuit să-și vorbească numai unul altuia. Apetitul mă făcea să am gura mereu plină, fără să pot scoate vreun cuvânt.

— Doamna Bethany a spus c-au terminat în sfârșit reutilizarea laboratoarelor, a zis tata, între două sorbituri din pahar. Sper c-o să am șansa să le trec în revistă înaintea elevilor. S-ar putea să existe echipamente atât de moderne, încât să nu știu ce să fac cu ele.

— De-asta predau eu istoria, a răspuns mama. Trecutul nu se schimbă. Se prelungește doar.

— O să vă am profesori? m-am interesat, cu gura plină.

— Înghite-ți mâncarea. Îndemnul tatei părea un automatism. Așteaptă și-o să afli mâine, ca toți ceilalți.

— Oh. OK.

Nu-i stătea în fire să mi-o reteze așa, și am fost surprinsă.

— Nu trebuie să ne obișnuim să-ți dăm prea multe informații suplimentare, a intervenit mama, cu mai multă blândețe. Trebuie să ai cât mai multe cu putință în comun cu ceilalți elevi, înțelegi?

A spus-o cu inima ușoară, dar vorbele ei au fost pentru mine o lovitură.

— Cu cine, dintre toți cei de aici, trebuie să am ceva în comun? Cu puștani Evernight, ale căror familii învață aici de secole? Cu nou-veniții care se potrivesc cu locul ăsta chiar mai puțin decât mine? Cu care grup trebuie să mă asemăn?

Tata a oftat.

— Bianca, fii rezonabilă. N-are rost să ne certăm din nou pe tema asta.

Era prea târziu pentru așa ceva, ar fi trebuit să încetez, dar n-am putut s-o fac.

— Da, știu. Am venit aici „pentru binele meu”. Cum poate fi spre binele meu să ne părăsim căminul și să-mi las în urmă toți prietenii? Explicați-mi din nou, fiindcă n-am înțeles niciodată prea bine.

Mama și-a pus mâna peste a mea.

— E bine pentru tine fiindcă n-ai mai plecat aproape niciodată din Arrowwood. Pentru că ieșea rareori chiar și din cartierul nostru, dacă nu te sileam. Și pentru că numai o mână de prieteni, câți aveai acolo, nu te-ar fi putut susține la nesfârșit.

Avea dreptate, și știam.

Tata și-a lăsat paharul jos.

— Trebuie să-nveți să te adaptezi la schimbarea circumstanțelor și să devii mai independentă. Sunt cele mai importante deprinderi pe care trebuie să le-nveți de la mama ta și de la mine. Nu poți să rămâi pentru totdeauna mica noastră fetiță, Bianca, oricât de mult ne-am dori. Așa te putem pregăti cel mai bine să devii adultă.

— Nu mai pretindeți că totul ține de maturizare, am spus. Nu e așa, și o știți foarte bine. E vorba de ceea ce vreți voi pentru mine și sunteți hotărâți să mergeți înainte, indiferent dacă mie-mi place sau nu.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de masă. În loc să mă strecur înapoi, în camera mea, ca să-mi iau puloverul, m-am mulțumit să-nșfac din cuier cardiganul mamei și să mi-l trag peste haine. Chiar și la începutul toamnei, pe pajiștea din jurul școlii era răcoare după lăsarea întunericului.

Mama și tata nu m-au întrebat unde mă duc. Respectam o veche regulă a casei: oricine era pe punctul să se-nfurie trebuia să facă o scurtă plimbare, să-ntrerupă discuția și să revină apoi ca să spună ceea ce avea de fapt în gând. Indiferent cât de supărați am fi fost, plimbarea ne ajuta întotdeauna.

Adevărul este că eu creasem regula asta. O inventasem când aveam nouă ani. Așa că nu eram de părere că maturitatea mea era realmente problema.

Neliniștea care mă cuprindea când ieșeam în lume – credința neîndoielnică și deplină că n-aveam cu adevărat un loc în ea – nu era nicidecum legată de adolescență. Făcea parte din mine, făcuse întotdeauna. Poate că avea să facă parte mereu.

În vreme ce traversam pajiștea, am aruncat o privire în jur, întrebându-mă dacă l-aș fi putut zări din nou pe Lucas în pădure. Era o idee stupidă – de ce și-ar fi petrecut tot timpul afară? – dar mă simțeam singură, așa că trebuia să mă uit. Nu era acolo. Conturându-se amenințătoare în spatele meu, Academia Evernight semăna mai degrabă

a castel decât a scoală cu internat. Îți puteai imagina prințese zăvorâte în celule, prinți înfruntând dragoni în întuneric și vrăjitoarele rele punând farmece de pază în fața ușilor. Niciodată nu avusesem mai puțină nevoie de basme.

Vântul și-a schimbat direcția și a adus un sunet intermitent – râsete dinspre vest, din direcția pavilionului aflat în acea parte a curții. Erau cei cu picnicul, fără nicio îndoială. Mi-am strâns cardiganul mai mult în jurul trupului și am intrat în pădure – îndreptându-mă nu către drumul dinspre est, pe traseul pe care alergasem în aceeași dimineață, ci către micul lac aflat în nord.

Era prea târziu și prea întuneric ca să văd mare lucru, dar îmi plăceau foșnetul vântului printre copaci, mirosul răcoros al pinilor și țipătul nu prea îndepărtat al unei bufnițe. Tot trăgând aerul în piept și expirând, am încetat să mă mai gândesc la cei de la picnic, sau la Evernight, sau la orice altceva.

Puteam să mă pierd pur și simplu în clipa prezentă.

Pe urmă, sunetul apropiat al unor pași m-a făcut să tresar — *Lucas*, m-am gândit – dar era tata, cu mâinile în buzunare, venind agale către poteca pe care mă aflu. Bineînțeles ca reușise să-mi dea de urmă.

— Bufnița aia e aproape. S-ar zice c-ar trebui să se sperie de noi.

— Simte probabil miros de hrană. N-o să plece dacă sunt șanse să-și facă rost de o masă.

Ca și cum mi-ar fi confirmat părerea, o fluturare puternică și grăbită de aripi a cutremurat crengile de deasupra noastră și silueta întunecată a bufniței s-a repezit spre pământ ca o săgeată. Țipete stridente, cumplite, ne-au dezvăluit faptul că un șoricel sau o veveriță tocmai devenise cină. Bufnița se năpustise prea iute ca s-o putem vedea. Eu și tata ne-am mulțumit să privim. Știam că ar fi trebuit să admir iscusința de vânător a păsării, dar nu mă puteam împiedica să nu-mi pară rău de șoricel.

— Am fost dur, a spus el, îmi pare rău. Ești o tânără matură, n-ar fi trebuit să insinuez altceva.

— E OK. Eu mi-am cam ieșit din fire. Știu că n-are rost să ne certăm în ceea ce privește venirea noastră aici, nu acum.

Tata mi-a zâmbit blând.

— Bianca, știi că eu și mama ta n-am crezut niciodată că vom reuși să te avem.

— Știu.

Te rog, *m-am gândit*, nu vreau încă un discurs despre „copilul-miracol”.

— Când ai intrat în viața noastră, ne-am dedicat ție. Poate într-o prea mare măsură. Și asta e vina noastră, nu a ta.

— Tată, nu.

Îmi plăcea când exista numai familia noastră, împreună, numai noi trei în întreaga lume.

— Nu vorbi despre asta ca și cum ar fi ceva rău.

— N-o fac.

Părea trist și, pentru prima oară, m-am întrebat dacă nu

Cumva venirea noastră acolo îl nemulțumea de fapt și pe el.

— Dar totul se schimbă, scumpa mea. E cu atât mai bine cu cât accepți asta mai curând.

— Știu. Îmi pare rău că încă mă mai las copleșită.

Mi-a chiorăit stomacul, așa că mi-am încrețit nasul și am întrebat, cu speranță:

— Pot să-mi încălzesc mâncarea?

Am o bănuială că mama ta a făcut-o deja.

O făcuse. Ne-am simțit bine în tot restul serii. M-am gândit că nu era rău să mă distrez atâta timp cât o mai puteam face. Tommy Dorsey a urmat după Glenn Miller, iar după el, Ella Fitzgerald. Am vorbit și am glumit mai ales pe seama unor lucruri stupide – filmele și televizorul, și tot felul de alte chestii cărora părinții mei nu le-ar fi dat nicio atenție dacă n-aș fi fost eu. Însă o dată sau de două ori au încercat să glumească pe seama școlii.

— O să faci cunoștință cu oameni incredibili, mi-a promis mama.

Am clătinat din cap, cu gândul la Courtney. Era deja, cu siguranță, una dintre cele mai incredibile persoane pe care le întâlnisem vreodată.

— Nu poți să știi.

— Pot, și știu.

— Ce, acum ești în stare să prevezi viitorul? am tachinat-o eu.

— Iubito, mi-ai ascuns asta. Ce altceva mai prezice oracolul întrebat tata, ridicându-se să schimbe discurile. Încă își păstrase colecția de muzică pe vinii. Vreau să aflu.

Mama a intrat în joc, lipindu-și vârfurile degetelor de tâmpile, cum fac țigăncile când ghicesc norocul.

— Cred că Bianca o să cunoască... băieți.

Chipul lui Lucas mi-a apărut într-o străfulgerare și bătăile inimii mi s-au întetit cât ai clipi. Părinții mei au schimbat o privire. Îmi puteau auzi bătăile puternice ale pulsului traversând încăperea? Poate că da.

Am încercat să transform totul într-o glumă.

— Sper că vor fi drăguți.

— Nu prea drăguți, a exclamat tata, și am râs cu toții.

Ei credeau într-adevăr că era amuzant; eu încercam să-mi ascund fluturii din stomac.

Mă simțeam ciudat fiindcă nu le povesteam despre Lucas. Le spuseseam întotdeauna aproape tot ce se petrecea în viața mea. Însă Lucas era altceva. Vorbind despre el aș fi rupt vraja. Voiam să mai păstrez puțin secretul. În felul ăsta, îl aveam numai pentru mine.

Îmi doream deja să-mi aparțină numai mie.

Capitolul 3

-Nu ți-ai dus uniforma la croitor, nu-i așa?

Patrice și-a netezit fusta în timp ce ne pregăteam pentru prima zi de cursuri.

Cum de nu-mi dădusem seama până atunci? Firește că adevăratele eleve de la Evernight își duceau uniforme la croitor – o pensă la bluză, una la kilt, totul pentru ca ele să fie șic și să le avantajeze, și nu să arate ca-ntr-un sac și asexuate. Ca mine.

Nu, nu mi-a venit ideea.

— Chiar trebuie să ții minte asta, a zis Patrice. Croiala personalizată schimbă multe. Nicio femeie n-ar trebui s-o neglijeze.

Puteam deja să spun că-i plăcea să dea sfaturi, să arate cât de mondenă și de inteligentă era. Fapt care m-ar fi enervat dacă n-ar fi fost atât de evident că avea dreptate. Oftând, m-am apucat din nou de treabă, străduindu-mă să-mi netezesc părul sub bentiță. Cu siguranță, aveam să-l întâlnesc pe Lucas într-un moment al zilei sau altul și voiam să arăt cât mai bine, sau cel puțin atât de bine cât se putea în uniformă aia idioată.

Ne-am luat orarele stând la o coadă imensă în holul cel mare, unde ne-au fost înmânate foi de hârtie, întocmai cum se procedase probabil și cu o sută de ani în urmă. Mulțimea elevilor nu era atât de gălăgioasă cum ar fi fost la vechea mea școală. Toată lumea părea să înțeleagă că așa era obiceiul.

Poate că liniștea nu era decât o iluzie. Tulburarea mea părea să-nghită sunetele, să estompeze totul, până când am început să mă-ndoiesc că s-ar fi găsit cineva care să poată măcar să m-audă dacă aș fi tipat.

Patrice a rămas la început lângă mine, dar numai fiindcă prima noastră oră coincidea, fiind istoria Americii, predată de mama. Dintre părinții mei, numai ea avea să-mi fie profesoară; în locul cursului de biologie predat de tata, urma să fac chimie, cu un oarecare profesor Iwerebon. Mă simțeam stânjenită mergând alături de Patrice fără să ne spunem nimic, dar pur și simplu n-aveam de ales – până când l-am zărit pe Lucas, în timp ce soarele strecurat prin geamurile de sticlă mată ale coridoarelor îi preschimba părul castaniu-auriu în bronz. La început am crezut că ne văzuse, pe Patrice și pe mine, dar el și-a continuat drumul fără să se oprească.

Am zâmbit.

— Te prind din urmă mai târziu, OK? i-am spus lui Patrice, îndepărtându-mă deja de ea în grabă.

A ridicat din umeri, uitându-se după alte prietene, cărora să li se alăture.

— Lucas! l-am strigat eu.

N-a părut să m-audă. Nu voiam să zbier după el, așa că am făcut câțiva pași în fugă, să-l ajung din urmă. Se îndrepta în direcția opusă – după toate aparențele, nu către clasa mamei – și voiam să exclud riscul unei întârzieri.

— Lucas! am repetat, ceva mai tare.

Și-a întors capul numai atât cât era necesar ca să mă zărească, apoi s-a uitat în jur, la elevii din apropiere, ca și cum s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea.

— Salut!

Unde era apărătorul meu din pădure? Tipul care stătea în fața mea nu se purta ca și cum ar fi vrut să-mi poarte de grijă; se purta ca și cum nu m-ar fi cunoscut. Dar mă cunoștea, nu-i așa? Stătuserăm de vorbă în pădure – când încercase să-mi salveze viața, iar eu îl răsplătisem cerându-i să tacă din gură. Simplul fapt că eu luasem cele petrecute drept un început nu însemna că el era de aceeași părere.

De fapt, după toate aparențele, părerea lui era cu siguranța alta. A-ntors capul pentru o singură clipă, apoi mi-a adresat o scurtă fluturare de mână și o înclinare a capului – așa cum saluți o cunoștință întâmplătoare. Pe urmă și-a văzut de drum până ce s-a pierdut în mulțime.

Asta era... respingere categorică. M-am întrebat cum era cu puțință să-i înțeleg pe băieți chiar mai puțin decât crezusem.

Toaleta fetelor de la etajul acela se afla în apropiere, așa că am reușit să mă reped într-o cabină și să mă adun, în loc să izbucnesc în lacrimi. Unde greșisem? În ciuda faptului că prima noastră întâlnire fusese ciudată, conversația mea cu Lucas se dovedise tot atât de intimă ca aceea pe care aș fi avut-o cu cei mai buni prieteni. Poată că erau o grămadă de lucruri pe care nu le știam despre băieți, dar fusesem sigură că legătura dintre noi era reală. Mă înșelasem. Eram din nou singură la Evernight și mi se părea chiar mai rău decât înainte.

În cele din urmă, când m-am liniștit, m-am grăbit către clasa mamei, abia reușind să nu întârzi. Ea mi-a aruncat o privire și eu am ridicat din umeri în timp ce mă lăsam să cad într-o bancă de pe ultimul rând. A intrat repede din modul mamă în modul profesor.

— Ei, cine-mi poate vorbi despre Revoluția Americană?

Și-a lipit palmele, plimbându-și privirea întrebătoare prin

Încăpere. M-am lăsat să alunec în jos pe scaun, deși știam că n-avea să mă-ntrebe pe mine prima. Voiam să fiu sigură că-și dădea seama cum mă simțeam în privința asta. Un tip care stătea alături de mine a ridicat mâna, salvându-ne pe toți ceilalți. Mama a zâmbit ușor.

— Ești domnul...

— More. Balthazar More.

Primul lucru pe care l-am înțeles în ceea ce-l privea a fost că arăta ca un tip care putea într-adevăr să se numească „Balthazar” fără să fie luat tot timpul în râs. Purtat de el, numele suna bine. Părea încrezător în sine, fără să-i pese ce l-ar fi putut întreba mama, dar nu într-un stil enervant, ca majoritatea băieților din sală. Sigur de sine, atât și nimic mai mult.

— Ei bine, domnule More, dacă ar trebui să prezinți un rezumat al cauzelor Revoluției Americane, cum l-ai formula?

— Taxele împovărătoare impuse de Parlamentul Angliei au fost picătura care a făcut să se verse paharul.

Vorbea cu ușurință, aproape alene. Era voinic și lat în umeri, într-o asemenea măsură încât abia încăpea în banca de lemn, de modă veche. Poziția lui transforma dificultatea în grație, ca și cum ar fi preferat oricând să se tolănească decât să stea cu spatele drept.

— Bineînțeles că oamenii își făceau deopotrivă griji și pentru libertățile politice și religioase, a adăugat el.

Mama a ridicat din sprânceană:

— Dumnezeu și politica au așadar putere, dar, ca întotdeauna, la conducerea lumii sunt banii. În sală s-au auzit slab râsete. Acum cincizeci de ani, niciun profesor dintr-o

școală americană n-ar fi pomenit de taxe. Acum o sută de ani, toată conversația asta ar fi fost despre religie. Acum o sută cincizeci de ani, răspunsul ar fi depins de locul unde trăiați. În nord, vi s-ar fi vorbit despre libertatea politică. Iar în sud, despre libertatea economică – care era, firește, imposibilă fără sclavie. Patrice a scos un sunet necuviincios. Iar în Marea Britanie se găseau, bineînțeles, cei care ar fi descris Statele Unite ale Americii ca pe un experiment intelectual bizar, pe cale să sară-n aer.

De data asta s-au auzit mai multe râsete și mi-am dat seama că mama câștigase deja întreaga clasă. Până și Balthazar îi zâmbea pe jumătate, într-un fel care aproape că mă făcea să-l dau uitării pe Lucas.

Nu cu adevărat. Dar era o priveliște plăcută, cu zâmbetul lui leneș.

Și, mai presus de orice, asta e ceea ce vreau să înțelegți despre istorie.

Mama și-a suflecat mânecile cardiganului în timp ce scria pe tablă: *Evoluția interpretărilor*.

Ideile oamenilor despre trecut se modifică în aceeași măsură în care o fac cele despre prezent. Imaginea din oglinda retrovizoare se schimbă în fiecare secundă. Ca să înțelegeți istoria, nu e de-ajuns să cunoașteți datele, numele oamenilor și ale locurilor; sunt convinsă că pe acestea mulți dintre voi le deja. Trebuie să-nțelegeți toate interpretările diferite pe care le au primit evenimentele istorice de-a lungul secolelor; e singurul mod în care veți obține o perspectivă capabilă să treacă testul timpului. Iată aspectul asupra căruia ne vom concentra o mare parte a energiei în acest an.

Toți s-au aplecat în față, și-au deschis caietele și și-au ridicat ochii spre mama, absorbiți pe de-a-ntregul. Atunci mi-am dat seama că probabil ar fi trebuit să-ncep să iau și eu notițe. Mama mă iubea foarte mult, dar avea să mă pice la examen la fel de repede ca pe oricine altcineva din clasă.

Ora a zburat, cu elevii punând întrebări, evident testând-o pe mama și plăcându-le ce descopereau. Stilourile scârțâiau, înșirând notițele mai repede decât aș fi crezut că se putea scrie, și am avut nu numai o dată impresia că degetele o să-mi fie cuprinse de crampe. Nu-mi dădusem seama cât de competitivi aveau să fie elevii. Nu, nu e tocmai așa – era evident că le plăcea competiția în privința hainelor, a obiectelor posedate și a intereselor romantice. Că aerul din jurul lor vibra de voracitate. Dar nu realizasem că puteau fi competitivi și în privința învățaturii. La Evernight nu conta despre ce era vorba, toți voiau să fie cei mai buni în tot ceea ce făceau.

Așa că, înțelegeți, nu exista nicio constrângere.

— Mama ta e fantastică, a izbucnit Patrice când mergeam pe coridor, după încheierea orei. Vede întregul tablou, înțelegi? Nu privește lumea doar prin ferestruica ei. Atât de puțini oameni sunt în stare de asta!

— Da. Adică – mă străduiesc să fiu ca ea. Într-o bună zi.

În clipa aceea, de după colț a apărut Courtney. Părul ei blond era ridicat, bine strâns într-o coadă de cal, ceea ce-i arcuia sprâncenele într-o expresie încă și mai disprețuitoare. Patrice s-a crispat; după toate aparențele, noua ei decizie de a mă accepta nu mergea atât de departe încât să-mi ia apărarea în fața lui Courtney. M-am încordat pregătindu-mă pentru remarca sarcastică a acesteia din urmă. Însă mi-a adresat un soi de zâmbet, și aș fi putut spune că, după părerea ei, mă trata mai frumos decât aș fi meritat.

— Petrecere săptămâna asta, a zis. Sâmbătă. Lângă lac. La 0 oră după stingere.

— Desigur.

Patrice s-a mulțumit să ridice dintr-un singur umăr, ca și cum nici nu s-ar fi putut sinchisi mai puțin fiindcă fusese invitată la, probabil, cea mai tare petrecere dată la Evernight în anotimpul acela, cel puțin până la Balul Toamnei. Sau o reuniune dansantă

oficială nu erau super? Mama și tata îmi creaseră impresia că reprezenta cel mai important eveniment al anului, însă ideile lor despre Evernight erau deja suspecte.

Curiozitatea în privința balurilor și a mondenității lor, sau a lipsei acesteia, mă împiedicase să-i dau și eu un răspuns lui Courtney. Ea mi-a aruncat o privire aspră, evident enervată fiindcă n-o copleșisem cu mulțumiri.

— Ei bine?

Dacă aș fi fost mai curajoasă, i-aș fi spus că era snoabă și plictisitoare și că aveam de făcut lucruri mai bune decât să vin la petrecerea ei. Însă n-am reușit să articulez decât:

— Ăăă, da. Super. O să fie super.

Patrice m-a înghiontit, în vreme ce Courtney se îndepărta agale, cu coada blondă de cal legănându-i-se la spate.

— Vezi? Ți-am spus eu. Lumea o să te accepte pentru că ești ... ei bine, pentru că ești fiica lor.

Ce hal de ratat trebuia să fii ca să-ți câștigi popularitatea în liceu pe seama părinților tăi? Cu toate astea, nu-mi puteam permite să strâmb din nas când eram acceptată, indiferent care ar fi fost motivele.

— Dar ce fel de petrecere o să fie? Adică, afară? Noaptea?

— Ai mai fost la petreceri până acum, nu?

Uneori Patrice nu părea nicidecum mai amabilă decât Courtney.

— Sigur c-am fost.

Puneam la socoteală petrecerile date la propriile mele zile de naștere, când eram copil, dar ea n-avea de unde să știe.

— Mă întrebam doar dacă... n-o să fie *băutură*, nu-i așa?

Patrice a râs, ca și cum aș fi spus ceva caraghios.

— Oh, Bianca, maturizează-te.

S-a îndreptat către bibliotecă, și am avut impresia că nu eram invitată s-o însoțesc. Așa că am plecat singură spre camera noastră.

Părinții mei sunt totuși extraordinari, *m-am gândit*. Oare chestia asta sare peste o generație?

Mama și tata spusese că totul avea să intre curând într-un tipar și că Evernight o să-mi placă pe urmă mai mult. Ei bine, după o săptămână știam că avuseseră dreptate numai în privința primei jumătăți.

Orele de clasă erau OK, în marea lor majoritate. Mama făcuse o referire la faptul că eram fiica ei și adăugase:

— Nici eu și nici Bianca nu vom mai menționa asta vreodată. Și n-ar trebui s-o faceți nici voi.

Au râs cu toții; mama îi făcuse să-i mănânce din palmă. Cum reușea? Și de ce nu mă-nvățase cum s-o fac și eu?

Am avut nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc cu ceilalți profesori și îmi lipseau familiaritatea și prietenia din vechea mea școală. Profesorii erau aici impozanți și puternici și era de neconceput să nu îndeplinești înaltele lor așteptări. O viață întreagă petrecută în bibliotecă, ascunzându-mă de lume, mă pregătise pentru muncă și îi acordam studiului mai mult timp decât oricând altcândva. Singurul obiect care mă deranja era engleza, fiindcă îl preda doamna Bethany. Avea ceva – poate pur și simplu ținuta sau stilul de a-și lăsa capul pe o parte înainte de a răspunde cineva la o întrebare în clasă – care, ei bine, era intimidant.

Însă învățătura n-avea să fie o problemă. De atâta lucru reușisem să-mi dau deja seama. Viața mea socială era însă o altă poveste.

Courtney și ceilalți elevi de la Evernight ajunseseră la concluzia că nu eram de disprețuit; părinții mei pe placul tuturor îmi câștigaseră dreptul de a fi ignorată fără riscuri, dar asta era tot. În același timp, elevii primiți ca urmare a „noii politici de admitere” mă priveau cu suspiciune. Eram colegă de cameră cu Patrice, ceea ce după toate aparențele reprezenta un motiv suficient ca să presupună că n-aveam să mă întorc împotriva ei și a prietenilor ei. Clicile se formaseră într-o singură zi și eu eram prinsă exact la mijloc.

Singura altă „paria” de care mă apropiasem cât de cât era Raquel Vargas, fata tunsă scurt. Într-o dimineață, ne chinuiserăm cu tema de la trigonometrie, dar asta era aproape tot în privința contactului social. Am simțit că Raquel nu-și făcea prieteni cu ușurință; părea singuratică, dar închisă în ea însăși. Nu era chiar foarte diferită de mine, însă se afla cumva într-o stare și mai mizerabilă.

Ceilalți elevi aveau grijă de asta.

— Un pulover negru, niște pantaloni negri, a lăăit Courtney într-o zi, când mergea agale, trecând pe lângă Raquel. Și o brățară stupidă. Și pariez c-o să le vedem și mâine.

— Știi, a ripostat Raquel, nu-și permite toată lumea să-și cumpere uniforma în toate versiunile.

— Nu, cred că nu, a zis Erich, un tip care își petrecea o grămadă de timp cu Courtney. Avea părul negru și o față subțire, ascuțită. Numai oamenii care au într-adevăr ce căuta aici.

Courtney și prietenele ei au râs. Raquel s-a înnegrit la față, dar s-a îndepărtat pur și simplu furioasă de ei în timp ce râsetele se înteteau. Când a trecut pe lângă mine, ochii ni s-au întâlnit. Am încercat să-i arăt, fără cuvinte, că îmi părea rău pentru ea, dar am avut impresia asta n-am reușit decât s-o înfurii mai tare. Se părea că mila altora nu-i era de cine știe ce folos.

Simțeam că, dacă ne-am fi întâlnit în altă parte, eu și Raquel am fi descoperit că aveam multe în comun. Dar, oricât de rău mi-ar fi părut pentru ea, nu eram sigură că aveam nevoie să-mi petrec timpul în compania cuiva și mai deprimat decât mine.

Cred că, în ciuda a toate, eu una aș fi fost pe jumătate mai puțin deprimată dacă aș fi reușit să pricep ce se întâmplase între mine și Lucas.

Eram împreună în clasa de chimie a profesorului Iwerebon, dar stăteam în capete opuse ale încăperii. În fiecare clipă când nu mă străduiam să traduc cuvintele rostite de profesor cu un puternic accent nigerian, îl urmăream pe furiș pe Lucas. El nu-mi întâlnea privirea înainte sau după oră și nu-mi vorbea niciodată. Cel mai ciudat lucru în privința lui era că nu se sfia nici pe departe să stea de vorbă cu oricine altcineva. Se grăbea să reducă la tăcere pe oricine i se părea arogant, snob sau supărător – pe scurt, pe oricine se încadra în „tipul Evernight”, absolut oricând.

De pildă, într-o zi, pe pajiște, doi băieți au început să râdă când o fată – nu de tip Evernight – și-a scăpat rucsacul și aproape că s-a împiedicat de el. Lucas, care se plimba tacticos chiar prin spatele lor, a spus:

— E o ironie.

— Ce? Erich era unul dintre tipii care râdeau. Că-n școala asta sunt primiți acum ratații desăvârșiți?

Fata care-și scăpase rucsacul a roșit.

— Chiar dacă ar fi adevărat, n-ar fi asta ironia, a subliniat Lucas. Ironie e contrastul

dintre ce se spune și ce se-ntâmplă.

Erich s-a strâmbat.

— Despre ce vorbești?

Ai râs de ea că s-a împiedicat, chiar înainte de a cădea tu pe burtă.

N-am reușit să văd exact cum l-a trântit Lucas pe Erich, dar am știut că o făcuse chiar înainte de a se prăvăli cel de-al doilea pe iarbă, cu brațele și picioarele întinse. Câțiva elevi au ras dar majoritatea prietenilor lui Courtney s-au uitat urât la Lucas, de parcă ar fi făcut ceva rău luând partea fetei.

Vezi, asta e ironia, e zis Lucas, fără să se oprească în loc.

Dacă aș fi avut ocazia, i-aș fi spus că, după părerea mea, făcuse exact ce trebuia și nu mi-ar fi păsat dacă m-ar fi văzut Erich și Courtney și ceilalți tipi. Însă ocazia nu s-a ivit. Lucas a trecut pe lângă mine de parcă aș fi fost invizibilă.

Erich îl ura pe Lucas. Courtney îl ura pe Lucas. Patrice îl ura pe Lucas. Din câte îmi dădeam seama, realmente toată lumea de la Academia Evernight îl ura pe Lucas, cu excepția tontălăului cu înfățișare de surfer pe care-l remarcasem în prima zi – și a mea. OK, Lucas *era* un soi de tip care caută necazurile cu lumânarea, dar îl consideram curajos și sincer, două calități pe care ar fi trebuit să le aibă mai mulți din școală.

Însă se părea că eram nevoită să-l admir pe Lucas de la distanță. Deocamdată, continuam să fiu singură.

— Încă nu ești gata?

Patrice era aplecată peste pervazul ferestrei noastre. Noaptea îi scotea în evidență trupul zvelt, grațios, chiar și când se pregătea să sară pe cea mai apropiată creangă de copac. Monitorii se vor întoarce în curând.

Pe coridoarele Academiei Evernight patrulau monitori în fiecare noapte. Părinții mei erau singurii profesori pe care nu-i văzusem la pândă pe holuri, așteptând să se năpustească asupra oricui încălca regulile. Era un motiv bun să plecăm cât se mai putea, dar eu mă tot străduiam să mă aranjez, cu ochii în oglindă.

„Aranjare” era cuvântul potrivit. În pantaloni strâmți și cu un pulover de un roz pal, care-i făcea pielea să strălucească, Patrice arăta șic fără niciun efort. Eu, pe de altă parte, încercam să-mi fac jeanșii și un tricou negru să arate bine. Fără prea mare succes, aș putea adăuga.

— Bianca, haide! Patrice ajunsese la capătul răbdării. Eu plec acum. Vii cu mine sau nu vii?

— Vin.

Oricum, ce importanță avea cum arătam? Mă duceam la petrecerea aia numai fiindcă n-avusesem curaj să refuz.

Patrice a sărit pe o creangă și apoi pe pământ, controlându-și aterizarea ca o gimnastă la coborârea de pe paralele

Inegale. Am reușit s-o urmez, iar scoarța copacului mi-a zgâriat pielea. Teama că vom fi descoperite mă făcea extrem de conștientă de toate zgomotele din jur: râsete în camera cuiva, primele frunze căzute foșnind pe pământ, țipătul unei alte bufnițe la vânătoare.

Aerul nopții era destul de rece ca să mă facă să tremur când traversam pajiștea, alergând către pădure. Patrice reușea să treacă prin tufișuri fără să facă absolut niciun zgomot, un talent pentru care o invidiam. Poate că într-o bună zi aveam, să-mi pot coordona la fel de bine mișcările, dar era greu de crezut.

Am văzut în sfârșit lumina focului. Făcuseră un foc de tabăra pe malul lacului, destul de mic ca să nu atragă atenția și destul de mare ca să dea căldură și să împrăstie o lumină stranie, pâlپاitoare. Elevii erau îngrămădiți unii în alții, ici și colo, aplecându-se ca să vorbească în șoaptă sau ca să râdă. M am întrebat dacă acela era râsul pe care-l auzisem în noaptea picnicului. La prima vedere, păreau la fel ca orice alt grup de adolescenți, pierzându-și vremea împreună – dar în aer era o energie care-mi ascutea simțurile, adăuga încordare în mișcările tuturor și cruzime majorității zâmbetelor. Mi-am amintit la ce mă gândisem când dădusem de Lucas în pădure, în timpul primei noastre întâlniri, înspăimântătoare; uneori, când te uiți la anumiți oameni, întrezărești dincolo de suprafață ceva ușor sălbatic. Simțeam sălbăția aceea acolo.

Muzica se revărsa dintr-un aparat de radio, parcă hipnotica, lină. Cântărețul nu-mi era cunoscut; versurile nu erau în engleza. Patrice a părut să se topească aproape imediat în cerul prietenilor ei, ceea ce m-a lăsat singură, întrebându-mă ce să fac cu mâinile.

În buzunare? Nu, arată stupid. În șolduri? Cum, de parcă m-ar fi înfuriat ceva ? Nu. OK, până și gândul la așa ceva e un eșec.

— Salutare, a zis Balthazar.

Nu-l văzusem, venise din spatele meu. Purta un blazer negru, din piele de căprioară, și ținea o sticlă în mână. Focul îi dezvăluia fața într-o lumină caldă; avea părul buclat, maxilarul puternic, fruntea proeminentă. Părea un tip dur, un boxer, un individ care ripostează mai repede cu un pumn decât cu o glumă. Însă ochii îl făceau accesibil și chiar sexy, întrucât găseai în ei inteligență și umor. N-avea cruzime în zâmbet.

— Vrei o bere? Încă mai este, a mai rămas.

— E OK.

Știa fără-ndoială că roșeam, chiar și în întuneric.

— N-am, ăăă, vârsta legală.

Vârsta legală? De parcă i-ar fi păsat cuiva de asta. Aș fi putut pur și simplu să-mi scriu CIUDATĂ pe frunte și să nu mai irosesc timpul nimănui.

Balthazar a zâmbit, dar nu ca și cum m-ar fi luat în râs.

— Știi, pe vremuri copiii beau vin la cină, alături de părinții lor. Iar doctorii le sfătuiau pe femeile ai căror prunci nu sugeau bine să le dea puțină bere ca supliment de hrană.

— Așa era pe-atunci, acum e altfel.

— Sună destul de corect.

Nu m-a presat cu insistențe și mi-am dat seama că nu era beat nici cât negru sub unghie. Am început să mă relaxez. Balthazar avea darul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, în ciuda staturii lui și a puterii sale evidente.

— Am vrut să te salut încă din prima zi.

— Serios?

Speram că nu avusesem vocea pițigăiată.

— Te previn, urmăresc ceva.

Probabil că mi-a studiat bine expresia feței, fiindcă a început să râdă, un sunet adânc, bubuitor.

— Mama ta a spus că ți-a mai fost profesoară, așa că aș vrea câteva indicii, ca s-o pot citi. Trebuie să aflu secretele profesorilor mei, corect?

Am decis că pe mama n-ar fi deranjat-o dacă-i spuneam. Trebuie s-o urmărești ca să vezi când se saltă de pe călcâie

— Se saltă?

Da. De obicei înseamnă că o entuziasmează ceva, că o interesează, înțelegi? Și, dacă o interesează pe ea, e de părere ca trebuie să te intereseze și pe tine.

— Ceea ce înseamnă c-o să apară într-un test.

— Te-ai prins.

A râs din nou; avea în bărbie o gropiță care-l făcea să pară aproape jucăuș.

Și, aproape simțind că-l trădam pe Lucas, am remarcat ce i chipeș părea, dar mi-ar fi fost imposibil să n-o fac. Judecând după felul în care mă ignorase în ultima săptămână, nu eram sigura că Lucas avea vreun drept să-i fiu loială. În plus, mă simțeam bine când îmi dădea atenție un tip superb.

Balthazar a venit puțin mai aproape.

— Sunt pe cale să mă bucur că ne-am cunoscut. Pot spune. I-am întors zâmbetul și, preț de trei secunde întregi, am avut impresia că petrecerea o să fie amuzantă. Atunci și-a făcut apariția Courtney. Purta o fustă neagră, despicată într-adevăr până foarte sus, și o bluză albă, cu un decolteu foarte adânc. N-avea pieptul foarte bogat, dar compensa asta nepurtând sutien, fapt acum extrem de evident.

— Balthazar. Îmi pare atât de bine c-am reușit să ne întâlnim!

— Uite că ne-am întâlnit!

Prezența ei părea să-l încante chiar mai puțin decât pe mine. Courtney a părut să nu priceapă, sau a ignorat faptul.

— Parc-ar fi trecut ere de când am fost împreună. Prea mult. Ultima oară ne-am văzut la Londra, nu?

— La St. Petersburg, a corectat-o el.

Ar fi putut s-arunce numele orașului ca pe un pahar de hârtie. Părea destul de curajos și de versat ca să traverseze oceanele fără să se răzgândească.

Mâinile lui Courtney i-au netezit pieptul blazerului, conturându-i trupul puternic cu mișcarea degetelor. Atunci am invidiat-o – nu pentru înfățișarea de vedetă sau pentru călătoriile pe continent, ci pentru cutezanța ei. Dacă aș fi fost măcar pe jumătate atât de curajoasă cu Lucas în pădure, dacă aș fi fost în stare să-l ating sau să folosesc comentariul „fată bună” pe care-l rostise ca pe o ocazie de flirt, poate că acum nu s-ar mai fi purtat de parcă am fi fost străini. Vocea lui Courtney s-a strecurat în fantezia mea.

— De fapt, nu faci nimic aici, nu-i așa, Balthazar?

— Stăteam de vorbă cu Bianca.

Courtney m-a privit peste umăr; părul lung și blond îi cădea liber până la talie și s-a vâlurit la zvâcnirea capului.

— Ai ceva interesant de dezvăluit, Bianca?

— Păi...

Ce-ar fi trebuit să spun ? Orice ar fi fost mai bine-venit decât ceea ce am spus:

— Ăăă, nu.

— Atunci nu te deranjează dacă lipsim câteva clipe, nu-i așa?

A-nceput să-l tragă pe Balthazar după ea fără s-aștepte vreun răspuns. El mi-a aruncat o privire, și am știu că s-ar fi oprit dacă aș fi spus măcar un singur cuvânt. Dar am stat pur și simplu acolo, neajutorată, privind cum se îndepărtau.

Doi oameni au chicotit. M-am întors într-o parte, l-am văzut pe Erich și, în ciuda umbrelor schimbătoare aruncate de foc, am fost foarte sigură că mă arăta cu degetul.

M-am furișat mai departe de foc, vrând doar să stau undeva, deoparte, până când aș fi putut să pun mâna pe Patrice sau pe altcineva care trecea drept o figură prietenoasă. Însă cu fiecare pas care mă îndepărta de ceilalți mă simțeam mai bine și, înainte de a-mi da seama, deja plecam.

Dacă nu ne-am fi furișat afară după ora stingerii, aş fi alergat drept la uşă şi apoi sus, în camera mea. Însă mi-am amintit la timp de statutul meu de infractoare şi m-am oprit. Am luat-o în schimb spre vest, către pavilionul de pe pajişte, ca să m-adun şi să-mi fac apoi un plan de întoarcere.

Când urcam treptele, am văzut pe cineva stând acolo. Însă la început n-am reuşit să recunosc persoana respectivă – oricine ar fi fost, ţinea un binoclu la ochi. Dar, când razele de luna i-au luminat părul de bronz, am ştiut.

— Lucas?

— Salutare, Bianca. A avut nevoie de câteva secunde ca lase binoclul în jos şi să-mi zâmbească. Frumoasă noapte pentru o petrecere.

M-am holbat la binoclu.

— Ce faci?

— Ce ai impresia că fac? Spionez petrecerea.

Ura aproape la fel de tăios cum fusese pe coridor – până când s-a uitat mai bine la faţa mea. Probabil că încă arătam jalnic, fiindcă m-a întrebat, cu voce mai blândă:

— Eşti OK?

— Sunt bine. Sunt o ratată, dar mă simt bine.

Lucas a râs.

— Te-am văzut plecând de-acolo în grabă. Te-a supărat cineva?

— Nu. Nu cu adevărat. Numai că totul părea... ameninţător, cred. Ştii cum mă simt printre străini.

— Bravo! Nu era interesant pentru tine.

— Serios?

M-am uitat lung la binoclu. Numai cineva cu o vedere nocturnă foarte bună putea zări ceva folosindu-l, deşi am presupus că lumina focului de tabără era de ajutor.

— De ce spionezi petrecerea?

— Ca să văd dacă se-mbată cineva sau devine neglijent, ori dacă pleacă singur.

— Ce, acum eşti monitorul de culoar al doamnei Bethany?

— Greu de crezut.

Lucas a lăsat binoclul în jos. Era îmbrăcat ca să se piardă în întuneric – pantaloni negri şi un tricou cu mâneci lungi, tot negru, care-i contura muşchii braţelor şi ai pieptului. Era mai vânos decât Balthazar, dar şi mai scund.

— Mă întrebam pur şi simplu ce fac tipii ăştia când nu-i terorizează pe alţii, nu se dichisesc şi nu linguşesc. S-ar părea că nu le rămâne prea mult timp pentru altceva. M-a măsurat cu privirea. S-ar părea că ție-ţi plac destul de mult.

— Ce?

A ridicat din umeri.

— Îţi petreci mereu timpul în mijlocul lor.

— Nu-i adevărat. Patrice e colega mea de cameră, aşa că trebuie să-mi petrec timpul cu ea, şi prietenii ei vin la ea tot timpul şi n-am cum să-i evit. Adică, vreo doi sunt OK, dar cei mai mulţi mă sperie de moarte.

— Niciunul nu e OK. Poţi să-mi acorzi încredere în privinţa asta.

M-am gândit că l-aş fi putut contrazice în privinţa lui Balthazar, dar nu voiam să vorbesc despre el tocmai atunci. Mi-am dat seama şi că Lucas mă silea să intru în defensivă şi că n-avea dreptul s-o facă.

— Stai o clipă, de-asta te porţi atât de rece cu mine? De ce te porţi ca şi cum nu ne-am cunoaşte?

— Dacă gaşca lor îşi înfige ghearele în tine – într-o fată dulce ca tine –, nu vreau să

fiu silit să privesc. Nu și dacă nu pot face nimic în privința asta.

Profunzimea sentimentului din vocea lui m-a făcut să tresar. Eram încă la câțiva pași distanță unul de altul, dar aveam impresia că nu mai fusesem niciodată atât de aproape de cineva.

— Când te-am văzut fugind de-acolo, mi-am dat seama că încă mai ai o șansă.

— Crede-mă, nu fac parte din grupul ăla, i-am spus. Cred că m-au chemat la petrecere numai ca să râdă de mine. Și m-am dus numai pentru că... ei bine, trebuie să cunosc și eu pe *cineva* aici. Tu erai singurul meu prieten și credeam că le-am pierdut.

Lucas și-a împreunat mâinile în jurul unuia dintre ornamentele pavilionului și eu am făcut același lucru, așa că acum stăteam alături. Ne împleteam amândoi cu dantelăria de lemn, ca iedera.

— Ți-am rănit sentimentele, nu-i așa?

Am recunoscut, cu voce pierită.

— Într-un fel, ai făcut-o. Adică... știu că nu ne-am vorbit decât o singură dată...

— Dar a însemnat ceva pentru tine. Ochii ni s-au întâlnit pentru o singură clipă. Și pentru mine a însemnat. Pur și simplu, nu mi-am dat seama... Ei, am crezut că-am fost numai eu.

Lucas nu-și dăduse seama că și el era pe placul meu? N-aveam să-i înțeleg niciodată pe bărbați.

— Am venit să-ți vorbesc în prima zi de curs.

— Da, și chiar înainte de asta mergeai și vorbeai cu Patrice Deveraux, care a devenit probabil una de-a lor imediat ce a ajuns aici. Cei ca ea și cei ca mine – s-o recunoaștem, nu ne potrivim. Chipul lui a căpătat pentru o clipă o înfățișare neplăcută. Mi-ai spus că abia dacă vorbești vreodată cu persoane necunoscute, de aceea mi-am închipuit că sunteți prietene foarte bune.

— E colega mea de cameră. Trebuie să reușesc cumva să stau de vorbă cu ea ca să mă descurc în decursul zilei.

— OK, am înțeles greșit. Îmi pare rău.

Simțeam că era vorba de mai mult de-atât. Însă Lucas părea să regrete sincer că se grăbise cu concluziile, ceea ce-mi era de-ajuns. Protectorul meu veghease tot timpul asupra mea, chiar dacă eu n-o știusem. Înțelegerea adevărului mi-a dat o senzație de căldură, de parcă mi s-ar fi aruncat pe umeri o haină lungă, ca să mă apere de frig și de umezeală.

Tăcerea dintre noi s-a prelungit, dar nu era stânjenitoare. Există oameni alături de care poți să taci, fără să simți nevoia să umpli golul cu vorbe fără sens. Nu ajunsesem să mă apropiu atât de tare decât de două persoane din orașul meu de baștină și mă gândisem întotdeauna că pentru asta era nevoie de ani. Cu Lucas ajunsesem deja acolo.

Mi-am adus aminte de cutezanța lui Courtney și m-am hotărât să am măcar jumătate din curajul ei. Deși nu mă pricepusem niciodată să fac conversație, aveam să încerc.

Te-nțelegi bine cu colegul de cameră?

— Cu Vic? Lucas a zâmbit puțin. Pentru un coleg de camera e destul de bun. Orb la toate, în cea mai mare parte a timpului. Bleg. Dar e un tip OK.

Cuvântul *bleg* m-a făcut să mă gândesc că știam despre cine era vorba.

— Vic e tipul care poartă uneori cămăși hawaiiene pe sub blazer?

— Chiar el.

— Nu ne-am vorbit niciodată, dar pare amuzant.

— Este. Poate-o să ne întâlnim cu toții la un moment dat.

— Ar fi frumos, dar... aş prefera să-mi petrec timpul numai cu tine, m-am aventurat eu, cu inima întetîindu-şi băţăile.

Ochii ni s-au întîlnit şi am simţit că trecusem dincolo de o anumită linie. Era rău sau era bine?

— Am putea... dar...

De ce ezita Lucas?

— Bianca, sper că suntem prieteni. Îmi placi. Dar pentru tine nu e o idee bună să-ţi petreci prea mult timp cu mine. Ai văzut că nu sunt tocmai cel mai popular tip din campus. Nu sunt aici ca să-mi fac prieteni.

— Atunci de ce, ca să-ţi faci duşmani? După cum te baţi uneori cu Erich, s-ar zice că aşa e.

— Ai prefera să fii prieten cu Erich?

Erich era un nemernic clasa-ntâi şi o ştiam amândoi.

— Nu, sigur că nu. Tocmai am avut un soi de, ei bine, confruntare. Adică, îi urăşti într-adevăr chiar atât de mult pe tipii ăştia? Nici mie nu-mi plac, dar tu... e ca şi cum n-ai suporta nici măcar să-i vezi.

— Am încredere în instinctele mele.

În privinţa asta, chiar nu puteam să-l contrazic.

— Sunt oameni pe care nu-i doreşti alături de răul din tine, nu şi dacă poţi împiedica asta.

— Bianca, dacă tu şi cu mine... dacă noi doi...

Dacă noi doi ce? Mă puteam gândi la o mulţime de răspunsuri pentru întrebarea asta şi aproape toate îmi plăceau. Ochii ni s-au întîlnit şi ne-am uitat fix unul la celălalt, părîndu-mi-se cu neputinţă să mă uit în altă parte. Intensitatea privirii lui Lucas era aproape copleşitoare chiar şi când nu se concentra asupra mea, iar atunci când o făcea – ca acum, când îmi studia fiecare trăsătură a feţei, cântărindu-şi toate cuvintele pe care mi le adresa înainte de a le rosti – putea să-mi taie răsuflarea.

În cele din urmă, a încheiat:

— N-aş putea suporta să te determine să fii ca ei. Or, în cele din urmă, vor reuşi s-o facă.

Oare mă proteja? Ar fi fost un gest adorabil, dacă n-ar fi fost o nebunie.

— Ştii, nu cred că mă bucur de un credit social pe care l-ai putea distruge.

— Nu fi atât de sigură!

— Nu fi atât de încăpăţînat!

Am păstrat o vreme tăcerea. Lumina lunii se strecura printre frunzele de iederă şi Lucas era destul de aproape ca să-i pot identifica mirosul – ceva între cedru şi pin, ca al pădurii din jur, de parcă ar fi fost o parte a acelui loc întunecat.

— Am stricat cumva totul, nu-i aşa? Lucas părea aproape la fel de timid cum mă simţeam eu. Nu sunt obişnuit cu asta.

Am ridicat dintr-o sprînceană.

— Nu eşti obişnuit să vorbeşti cu fete?

Uitîndu-mă cum arăta Lucas, mă îndoiam că aşa stăteau lucrurile.

Însă sinceritatea cu care a dat din cap nu putea fi confundată. Scînteierea ştrengărească a ochilor îi dispăruse.

— Am petrecut o grămadă de ani mutîndu-mă. Călătorind dintr-un loc într-altul. Toţi cei de care m-am apropiat – au părut să dispară cu toţii prea repede. Am învăţat să ţin oamenii la distanţă.

— Îmi dai senzaţia că am fost o proastă fiindcă am avut încredere în tine.

— Nu trebuie să simți asta. E problema mea. Nu-mi place să devină și a ta.

Întreaga mea viață se scursesese într-un orașel și crezusem întotdeauna că asta înrăutățea lucrurile când întâlneam oameni străini. Însă acum, ascultându-l pe Lucas, înțelegeam că o existență rătăcitoare putea să aibă același efect: te izola, te făcea să-ți interiorizezi gândurile, așa că apropierea de alții era cel mai dificil lucru din lume. Poate că nu trebuie să mai rămânem singuri.

— N-ai oboșit să tot fugi și să te ascunzi? am întrebat, cu voce înceată. În ceea ce mă privește, știu că e așa.

— Nu fug și nu m-ascund, a ripostat Lucas. Pe urmă a tăcut o clipă, reconsiderându-și spusele. Ba da, la naiba!

— Aș putea să mă-nșel.

— Nu te înșeli.

Lucas a continuat să mă privească o vreme și, tocmai când începeam să mă întreb dacă nu cumva fusesem prea sinceră, a spus:

— N-ar trebui să faci asta.

— Asta?

Inima a-nceput să-mi bată mai repede.

El s-a mulțumit să clatine din cap și a zâmbit larg. Privirea ștrengărească a reapărut.

— Mai târziu, când o să se complice lucrurile să nu spui că nu te-am prevenit.

— Poate că eu sunt cea complicată.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— Îmi dau seama că o să avem nevoie de ceva timp ca să punem lucrurile la punct.

Îmi plăcea când îmi zâmbea astfel și speram că vom rămâne agățați de pavilion ore în șir. Însă, chiar în clipa aceea, el și-a lăsat capul pe-o parte.

— Ai auzit?

— Ce?

Auzisem în depărtare cum ușa de la intrarea în școală se deschide în mod repetat; apoi, pași pe aleea din față.

— Ies să strice petrecerea!

— Vai de capul lui Courtney, a zis Lucas. Și asta ne oferă o șansă să ne strecurăm înăuntru.

Am traversat în fugă pajiștea, ascultând zgomotele de la spargerea petrecerii și ne-am adresat unul altuia zâmbete largi când am trecut de ușa din față, având drum liber către casă.

— Pe curând, mi-a șoptit Lucas, dând drumul brațului meu și pornind-o spre holul lui.

Și în timp ce alergam către camera mea și către patul meu, în urechi continua să-mi răsună un singur cuvânt: *curând*.

Capitolul 4

Am ajuns in camera mea exact la timp ca sa sar sub paturi, înainte de a intra

Patrice, însoțită de directoarea Bethany. Directoarea se profila pe fundalul coridorului luminat palid, așa că nu-i deslușeam decât silueta.

— Știi că aici avem niște reguli, Patrice.

Vocea ei era blândă, dar vorbea, fără nicio îndoială, cu toata seriozitatea. Era mai mult decât intimidantă, și nici măcar nu eram eu cea pe care o dojenea.

— Ar trebui să-nțelegi că regulile astea trebuie respectate. Nu putem alerga prin ținut noaptea. Oamenii ar începe să vorbească. Elevii și-ar pierde controlul. Rezultatul ar putea fi tragic. M-am exprimat limpede?

Patrice a dat din cap și ușa s-a închis. M-am ridicat în capul oaselor în pat și am șoptit:

— A fost groaznic?

— Nu, doar un dezastru, a bombănit ea, începând să se îmbrace.

Ne schimbam hainele în aceeași încăpere de mai bine de o săptămână, dar eu continuam să mă simt oarecum jenată.

Ea, nu. S-a holbat la mine în timp ce-și scotea bluza cu o mișcare bruscă.

— Ești încă îmbrăcată!

— Aăă... da.

— Credeam că ai plecat devreme de la petrecere.

— Așa e. Dar... dar n-am putut să intru imediat înapoi în școală. Patrulau. Pe urmă și-au dat seama unde erați voi și s-au dus într-acolo. Am ajuns aici exact cu trei minute înaintea ta.

A ridicat din umeri, întinzând mâna după cămașa de noapte. Eu am făcut tot posibilul ca să mă schimb fără să mă mișc de la locul meu. Discuția se încheiase și îmi mințisem cu succes colega de cameră, pentru prima oară.

Poate ar fi trebuit să-i spun de ce întârzasem. Probabil că majoritatea fetelor ar fi povestit tuturor, cu entuziasm, despre tipul superb cu care-ncepuseră o relație. Dar mie-mi plăcea secretul. Fiindcă nu știam decât eu, totul devenea, cumva, cu mult mai special. *Lucas mă găsește pe placul lui, și el îmi place mie. Mă gândesc că poate-n curând o să fim împreună.*

Ultimul gând ducea probabil lucrurile cam prea departe, am decis în timp ce alunecam din nou sub pătură. Cu toate astea, nu mă puteam abține. Mintea îmi alerga prea repede ca să pot s-adorm, și am zâmbit din nou, către fața de pernă.

E al meu.

— Am auzit că noaptea trecută a fost o petrecere pe cinste, a spus tata, așezând în fața mea, pe masă, un hamburger și cartofi prăjiți.

— Mmm-hmmm, am răspuns, cu gura plină. Pe urmă mi-am luat seama și am mormăit: Adică așa am auzit și eu.

Mama și tata au schimbat o privire și am avut impresia că erau mai degrabă amuzați decât furioși.

Era prima noastră cină săptămânală de duminică. Fiecare secundă în care mă puteam întoarce în apartamentul ocupat de familia mea în incinta școlii în loc să fiu înconjurată de puștii de la Evernight îmi făcea bine. Deși se străduiau să pară nepăsători în privința asta, știam că părinții mei îmi simțiseră lipsa exact la fel de mult cum o simțisem și eu pe-a lor. Din combina stereo se auzea vocea lui Duke Ellington și, în ciuda interogatoriului părinților, în lume totul era iarăși cum trebuia să fie.

— Lucrurile au scăpat de sub control, nu-i așa? Mama părea hotărâtă să nu țină cont că negasem participarea mea.

Din câte-am auzit, au fost mai ales bere și muzică.

— Nu se poate zice că așa ști.

Nu negam în adevăratul sens al cuvântului; vreau să spun că nu luasem parte la petrecere decât vreo cincisprezece minute.

Tata a clătinat din cap și i s-a adresat mamei.

— Nu contează că n-a fost decât bere. Regulile trebuie respectate, Celia. Nu-mi fac griji pentru Bianca, dar unii dintre ceilalți...

— Nu sunt împotriva regulilor. Dar e firesc ca elevii mai vechi să se revolte ocazional împotriva lor. E mai bine să avem din când în când câteva abateri minore decât un incident major. Mama și-a întors din nou atenția către mine. Care-i cursul tău preferat până acum?

— Al tău, bineînțeles.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă mă credea întradevăr destul de proastă ca să dau un alt răspuns, iar ea a râs.

— În afară de al meu. Și-a sprijinit bărbia în mână, ignorând cu desăvârșire regula fără-coate-pe-masă. Poate engleza? Întotdeauna ți-a plăcut cel mai mult.

— Nu cu doamna Bethany.

Răspunsul nu mi-a atras compătimirea lor.

— Ascultă ce spune. Tata era încruntat și și-a pus paharul pe masa veche de stejar trântindu-l prea tare, cu o bufnitură. E o persoană pe care trebuie s-o iei în serios.

Proasto, le e șefă, *m-am gândit eu*. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar duce vestea că fiica lor o vorbește de rău pe directoarea școlii? Ca schimbare, încearcă să te mai gândești și la altcineva în afară de tine.

— O să mă străduiesc mai mult, am promis.

— Știu că o s-o faci.

Mama mi-a acoperit mâna cu a ei.

Luni dimineață m-am dus la ora de engleză hotărâtă s-o transform într-un nou început. Trecuserăm de curând la studiul mitologiei și al folclorului, două subiecte care-mi plăcuseră dintotdeauna. Dacă-i puteam dovedi doamnei Bethany priceperea mea într-un domeniu, atunci acela era cel mai potrivit.

Ei bine, după toate aparențele, n-am fost în stare s-o fac.

— Cred că foarte puțini dintre voi au citit noua noastră temă, a spus ea, în timp ce un teanc de cărți în ediție broșată făcea ocolul încăperii. Doamna Bethany răspândea întotdeauna un ușor miros de lavandă – feminin, foarte pătrunzător. Însă îmi imaginez că, realmente, știți de ea cu toții.

Cărțile au ajuns pe pupitrul meu și am luat un exemplar din *Dracula*, romanul lui Bram Stoker. De pe rândul alăturat de pupitre, am auzit-o pe Raquel murmurând:

— Vampiri?

Imediat ce a rostit cuvântul, prin încăperea a părut să se audă pârâitul unui soi de electricitate. Doamna Bethany a izbucnit:

— Ai vreo problemă în privința acestei teme, domnișoară Vargas?

Ochii i-au scânteiat când și-a ațintit privirea de pasăre asupra lui Raquel, care arăta de parcă și-ar fi mușcat bucurăoasă limba înainte de a fi apucat să spună ceva. Singurul ei pulover de uniformă începuse deja să se scămășeze și părea uzat în coate.

— Nu, doamnă.

— Ai vorbit ca și cum ai avea. Te rog, domnișoară Vargas, luminează-ne.

Doamna Bethany și-a încrucișat brațele la piept, amuzată de indiferent ce glumă punea la cale. Avea unghii groase, cu rizuri bizare.

— Dacă toate legendele norvegiene despre monștri uriași ți se par demne de luat în seamă, de ce nu și romanele despre vampiri?

Indiferent ce ar fi spus Raquel, avea să fie greșit. Avea să încerce să răspundă, iar doamna Bethany urma să respingă orice, și puteam să continuăm astfel toată ora. Așa se amuzase directoarea la toate lecțiile de până atunci, găsind pe cineva, pe care să-l chinuiască, de obicei ca să-i distreze pe elevii din familiile puternice pe care le prefera. Pentru mine, cel mai inteligent lucru ar fi fost să tac din gură și s-o las pe Raquel să fie țapul ispășitor ales pentru ziua aceea, dar n-am putut suporta să privesc.

Am ridicat mâna, șovăitoare. Doamna Bethany aproape că nici nu s-a uitat la mine.

— Da, domnișoară Olivier?

— *Dracula* nu e totuși o carte foarte bună, nu-i așa?

Toată lumea s-a uitat la mine, șocată că se mai găsise și altcineva care s-o contrazică pe doamna Bethany.

— Are un limbaj atât de bombastic, și toate acele scrisori în alte scrisori.

— Văd că există cineva care dezaprobă stilul epistolar folosit de atât de mulți autori remarcabili în secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea.

Păcănitul tocurilor ei pe dalele podelei mi s-a părut nefiresc de sonor când s-a îndreptat spre mine, uitând de Raquel. Mirosul de lavandă a devenit mai puternic.

— Cartea ți se pare de modă veche? Depășită?

De ce-am ridicat mâna ?

— Nu vreau să spun decât că e o carte în care acțiunea nu se desfășoară într-un ritm foarte rapid. Atâta tot.

— Viteza e, firește, criteriul standard după care trebuie judecată toată literatura.

Câteva chicoteli din încăperea m-au făcut să mă foiesc pe scaun.

— Poate-ai vrea să se-ntrebe colegii tăi de clasă de ce ar trebui să studieze cineva vreodată așa ceva?

— Studiem folclorul! a exclamat Courtney.

Nu mă salva, doar se scotea pe sine în evidență. M-am întrebat dacă urmărirea să mă pună la pământ sau să-i atragă privirea lui Balthazar. Zile de-a rândul se asigurase, ori de câte ori se așeza, că poziția kiltului îi dezvelea picioarele, profitând de atuul ei cât mai mult cu putință.

— Vampirul e un element comun al folclorului din întreaga lume.

Doamna Bethany s-a mulțumit să dea din cap către ea.

— În literatura occidentală modernă nu există nicio legendă cu vampiri mai celebră decât *Dracula*. Ce început mai bun am putea găsi?

Am surprins pe toată lumea, inclusiv pe mine, răspunzând:

— Turnul Scorpiei.

— Poftim?

Doamna Bethany a înălțat din sprâncene.

Din întreaga încăpere, nimeni n-a părut să-nțeleagă unde voiam s-ajung – cu excepția lui Balthazar, care își mușca buza, fără îndoială ca să nu râdă.

— *Turnul Scorpiei*. Nuvela lui Henry James despre stafii sau, cel puțin, probabil despre stafii. N-aveam de gând să stârnesc vechea dezbatere asupra nebuniei eroinei principale. Găsisem întotdeauna stafiile cu adevărat înspăimântătoare, dar era mai ușor să-nfrunți ficțiunea decât pe doamna Bethany, care era în carne și oase. În folclor, mai degrabă stafiile sunt cele care au un caracter universal decât vampirii, am continuat. Și Henry James e un scriitor mai bun decât Bram Stoker.

— Când o să trebuiască să faci planul cursului, domnișoară Olivier, o să poți începe cu stafiile. Vocea profesoarei ar fi reușit să taie sticlă. Am fost nevoită să-mi rețin un tremur când am văzut-o deasupra mea, cu fața mai împietrită decât a oricărui gargui. Aici vom începe cu studiul vampirilor. O să aflăm în câte moduri diferite au fost percepuți în diverse culturi, de-a lungul timpului, din trecutul îndepărtat până în ziua de azi. Dacă ți se pare plictisitor, curaj! O s-ajungem la stafii suficient de repede, chiar și pentru tine.

Pe urmă am știut că era cazul să tac și să stau liniștită.

După oră, pe culoar, cuprinsă de tremurul acelei slăbiciuni stranie care urmează întotdeauna după o umilire, m-am îndepărtat încet prin mulțimea de elevi. Se părea că, în afară de mine, toată lumea râdea cu câte un prieten. Eu și Raquel am fi putut să ne consolăm reciproc, dar ea plecase deja, furișându-se.

Atunci am auzit pe cineva spunând:

— Încă o cititoare a lui Henry James.

M-am întors și l-am văzut pe Balthazar, care-și potrivea pasul cu al meu, mergându-mi alături. Poate că venise să mă susțină; poate că încerca doar s-o evite pe Courtney. Oricum ar fi fost, mă simțeam recunoscătoare să văd o față prietenoasă.

— Ei, am citit *Turnul Scorpiei* și *Daisy Miller*. Asta e tot.

— Să-ncerci cândva *Portretul unei doamne*. Cred c-o să-ți placă.

— Serios? De ce?

Credeam că Balthazar avea să-mi spună ceva despre cât de bună era cartea, dar el m-a surprins.

— E despre o femeie care-ncearcă să se definească singură, în loc să se lase definită de alții.

Înainta cu ușurință prin mulțime, fără să-și ia ochii de la mine. Singurul tip care mă mai privise vreodată atât de intens era Lucas.

Bănuiesc să s-ar putea să fii sensibilă la așa ceva.

S-ar putea să ai dreptate, am răspuns. O s-o caut la bibliotecă. Și... mulțumesc. Pentru recomandare.

Și pentru că te-ai gândit astfel la mine, *am adăugat în minte*.

— Cu plăcere.

Mi-a zâmbit larg arătându-și din nou gropița din bărbie, însă apoi am auzit amândoi râsul lui Courtney, nu prea departe. Balthazar mi-a aruncat o privire plină de spaimă prefăcută util, care mi-a stârnit râsul.

— Grăbește-te! am șoptit când s-a repezit pe cel mai apropiat coridor.

Deși încurajarea lui mă ajutase, încă mă mai simțeam vlăguita după interogatoriul doamnei Bethany. M-am hotărât să fac în grabă o plimbare pe pajiște, ca să savurez aerul curat și liniștea înainte de masă. Poate reușeam să mă bucur și de câteva minute prețioase de singurătate.

Din nefericire, nu eram nici pe departe singura care avuse o asemenea idee. Pe afară se foiau mai mulți elevi, ascultând muzică sau stând de vorbă. Am remarcat un grup de fete rămânând în urmă, niciuna dintre ele nepărând că ar fi avut de gând să se întoarcă în cameră pentru masa de prânz. Probabil că țin regim, în așteptarea Balului Toamnei, am decis în timp ce le priveam șușotind laolaltă la umbra unui ulm bătrân.

Pe pajiște nu era decât un singur om pe care voiam să-l vad am recunoscut aducându-mi aminte de prima zi și descrierea lui Lucas.

— Vic? am strigat.

El mi-a zâmbit.

— Sal'!

Ai fi crezut că eram prieteni vechi, nu că vorbeam pentru prima oară. Părul moale, de culoarea nisipului, îi ieșea în părți de sub șapca Phillies, și avea un iPod într-o husă ornamentată cu vârtejuri portocalii și verzi.

— Bună, am spus eu, după ce, dintr-un salt, mi s-a alăturat și și-a scos căștile auriculare. L-ai văzut pe Lucas?

— Tipul ăla... tipul ăla e *nebun*.

În lumea lui Vic, *nebun* părea să fie un compliment.

— A plecat din clasă, și eu m-am mirat, adică am zis, ce faci? Și el a zis doar: acoperă-mă, bine? Și asta am făcut până acum, dar tu n-o să-l torni. Ești super!

De vreme ce noi doi nu mai vorbiserăm niciodată, cum putea Vic să știe că eram super? Pe urmă m-am întrebat dacă așa îi spusese Lucas, și asta m-a făcut să zâmbesc.

— Știi unde e?

— Dacă mă-ntreabă un profesor, nu știu nimic. Fiindcă mă-ntrebi tu, cred că are legătură cu adăpostul trăsurilor.

Aflat înspre nord, lângă lac, adăpostul trăsurilor era locul unde se țineau pe vremuri caii și trăsurile. Acum fusese reamenajat, adăpostea birourile administrative ale academiei și era locuința doamnei Bethany. Ce făcea Lucas acolo?

— Cred c-o s-o apuc într-acolo, am spus. Așa, o plimbare. Nu vreau să fac ceva anume.

— Oh, coooooorect, a încuviințat Vic dând din cap, de parcă aș fi spus ceva cu adevărat ingenios. Ai înțeles.

Nu dădea pe afară de inteligent, am decis, îndreptându-mă cu nonșalanță către adăpostul trăsurilor. Însă Vic părea totuși un tip de treabă. Nicidecum genul de la Evernight, slavă Domnului! Nimeni nu m-a observat când m-am îndepărtat pe furiș de restul elevilor. Am presupus că era singurul avantaj al faptului că nu ți se acorda atenție: puteai să te faci mai ușor nevăzut.

Acolo nu exista o pădure în care să mă ascund, erau doar dâmburi domoale, acoperite cu trifoi des, și câțiva copaci, la intervale egale, plantați cândva probabil pentru umbră. În tufele de sub ei am văzut o veveriță mică, moartă, o rămășiță zbârcită a fostului ei trup. Vântul îi zbârlea cu disperare coada. Am strâmbat din nas și am încercat s-o ignor, concentrându-mă în schimb asupra căutărilor mele. Am început să merg mai încet și făcând mai puțin zgomot, cu speranța că aveam să-l aud pe Lucas.

Adăpostul trăsurilor era o construcție lungă și albă, cu un singur nivel. Presupun că un etaj nu-și are rostul atunci când înalți un grajd pentru cai. Era înconjurată de alți copaci înalți, cufundând totul într-o umbră atât de deasă, încât era aproape întuneric, și numai câteva panglici de lumină unduitoare atingeau pământul. Apropiindu-mă în vârful picioarelor de spatele clădiri, m-am aplecat să mă uit după colț și l-am văzut pe Lucas sărind de la fereastra doamnei Bethany. A aterizat ușurință și a-nchis cu grijă fereastra în

urma lui.

Pe urmă s-a întors și m-a văzut. Preț de o clipă îndelungată, ne-am holbat pur și simplu unul la altul. Era ca și cum el ar fi fost cel care mă prinsese pe mine făcând ceva nepermis, și nu invers.

— Bună, m-am trezit eu vorbind.

În loc să-mi ofere o scuză pentru purtarea lui, Lucas a zâmbit.

— Bună. De ce nu ești la masa de prânz?

În timp ce mi se alătura mergând agale, mi-am dat seama că avea de gând să pretindă că totul era în regulă, că nu văzusem nimic neobișnuit. Sau eu făcusem asta, salutându-l în loc să-l întreb ce pune la cale?

— Cred că nu mi-e chiar atât de foame.

— Nu e stilul tău să eviți subiectul.

— Ce subiect, prânzul?

— Eu mă-ntrebam mai degrabă cum de nu vrei să știi de ce-am intrat pe furiș în biroul doamnei Bethany.

Am oftat lung, ușurată, și am început amândoi să râdem.

— OK, dacă ești dispus să-mi povestești, nu poate fi ceva atât de rău.

— Mama îmi tot spune că o să semneze formularul de consimțire pentru plecarea mea la Riverton în sâmbetele libere doar dacă o să obțin numai note de A la examenul de la jumătatea trimestrului. Dar aveam o bănuială că l-a semnat deja și, fiindcă simt că nu mă descurc prea bine la chimie, m-am hotărât să verific. Să văd dacă formularul e în dosarul meu. Cum ți-am spus mai înainte, nu mă pricep să joc după reguli.

— Firește.

Chiar dacă era rău că o făcuse, nu era *foarte* rău, nu-i așa? Îmi venea ușor să am încredere în Lucas.

— Și, l-ai găsit?

— Da.

Mulțumirea lui de sine era atât de evident exagerată, încât mi-a venit să zâmbesc, ceea ce am și făcut.

— Chiar dacă o să iau vreun B, n-o să fie niciun pericol.

— De ce-s atât de importante weekendurile libere? Eu am petrecut ceva timp în oraș în timpul verii, înainte de a veni voi aici. N-ai prea multe de văzut, crede-mă.

Mergeam prin umbră, ne apropiam de Evernight cu băgare de seamă, pe un traseu șerpuitor, ocolind prin lateral, ca să ne putem amesteca printre ceilalți elevi fără să fim observați. Ne pricepeam amândoi foarte bine să ne furișăm.

— Gândește-te numai că ar fi un loc potrivit ca să petrecem ceva timp împreună. Departamentul de Evernight. Ce părere ai?

Dată fiind conversația noastră din pavilion, n-ar fi trebuit să fiu chiar atât de surprinsă, de uluită. Dar am fost, și era în același timp înspăimântător și, într-un fel, extraordinar.

— Da. Mi-ar plăcea, adică.

— Și mie.

A urmat un scurt răstimp în care niciunul dintre noi n-a mai scos nicio vorbă. Aș fi vrut să mă ia de mână, dar eu nu eram încă destul de curajoasă ca să mă agăț de mâna lui. Am încercat cu ferveare să mă gândesc la ceva distractiv în Riverton, un oraș mai mare decât Arrowwood, însă mai plictisitor. Măcar exista un cinematograful, unde rulau uneori filme clasice înainte de ultimul spectacol al zilei.

— Îți plac filmele vechi? m-am aventurat să-ntreb.

Lui i s-au aprins ochii.

— Ador filmele – vechi, noi, nu contează. De la John Ford la Quentin Tarantino, totul e bun.

I-am întors zâmbetul, ușurată. Poate că totul avea să fie bine.

Mai târziu, în cursul aceleiași săptămâni, anotimpul s-a schimbat peste noapte. În dimineața aceea, m-a trezit în primul rând frigul și am simțit schimbarea până-n măduva oaselor.

Mi-am strâns pătura mai tare în jur, dar nu mi-a fost de prea mare folos. Toamna așternuse pe geamuri dantele de chiciură. Trebuia să dau jos plapuma de pe ultimul raft al dulapului; de-acum înainte avea să fie greu să eviți frigul.

Lumina era încă firavă, rozalie, și știam că abia se iviseră zorii. M-am ridicat gemând în capul oaselor și m-am resemnat să rămân trează. Aș fi putut să-mi aduc plapuma și să-ncerc să mai fur câteva ore de somn, dar trebuia să mai investesc ceva muncă în lucrarea mea de la engleză despre *Dracula* sau să înfrunt din nou furia doamnei Bethany. Așa că m-am vârat în halat și am trecut în vârful picioarelor pe lângă Patrice, care dormea adânc, ca și cum frigul n-ar fi putut să străbată prin cearșaful subțire de deasupra ei.

Băile de la Evernight fuseseră construite într-o epocă mai timpurie, în care elevii se simțeau probabil atât de recunoscători că aveau o toaletă în clădirea în care locuiau, încât nu făceau nazuri în privința unor lucruri de genul instalațiilor sanitare. Prea puține cabine, niciun fel de facilități, cum ar fi prizele pentru curent electric sau chiar oglinzile, și robinete separate pentru apa caldă și apa rece, chiuvete minuscule – detestasem toate astea de la bun început. Cel puțin până în momentul acela învățasem să-mi umplu căușul palmei cu apă rece ca gheața înainte de a lăsa să-mi curgă în el apa fierbinte din care se ridicau aburi. Așa puteam să mă spăl pe față fără să-mi opăresc degetele. Dalele podelei erau atât de reci sub picioarele mele goale, încât mi-am propus să țin minte că trebuia să port șosete în pat până la venirea primăverii.

Imediat ce am oprit robinetele, am auzit altceva – un plânset slab, domol. Mi-am șters fața cu prosopul și m-am îndreptat în direcția sunetului.

— Hei! E cineva acolo?

Smiorcăiala a încetat. Tocmai când mă gândeam că deranjasem, dintr-o cabină s-a ivit chipul lui Raquel. Era în pijama și cu brățara de piele împletită pe care părea s-o poarte tot timpul. Avea ochii roșii.

— Bianca! a șoptit ea.

— Da. Ești OK?

A clătinat din cap și și-a șters obrazii.

— Sunt speriată de moarte. Nu pot să dorm.

— S-a făcut frig dintr-odată, nu-i așa?

M-am simțit ca o proastă imediat ce am rostit cuvintele. Știam la fel de bine ca Raquel că ea nu plângea în baie în zori din pricina vremii geroase.

— Trebuie să-ți povestesc ceva.

Degetele i s-au închis în jurul încheieturii mâinii mele, strângându-mă mai tare decât m-aș fi așteptat. Era palidă la fata, cu nasul roșu de plâns.

— Am nevoie să-mi spui dacă tu crezi c-o să-nnebunesc.

Era o întrebare stranie, indiferent cine ar fi pus-o, indiferent când, sau unde, sau cum. Am ripostat cu prudență:

— Tu crezi c-o să-nnebunești?

— Poate!

Raquel a râs sacadat și asta m-a liniștit. Dacă putea să vadă partea amuzantă a lucrurilor, probabil că, în esență, era OK.

Am aruncat o privire în jur, dar sala de baie era pustie. La ora aceea, cu siguranță că locul ne aparținea numai nouă pentru o vreme.

— Visezi urât sau cam așa ceva?

— Vampiri. Mantii negre, colți, tot tacâmul. A-ncercat să rada. Ai crede că, în afară de copiii de grădiniță, nu se mai sperie nimeni de vampiri, dar în visele mele... Bianca, sunt cumpliiți.

— Eu am avut un coșmar cu o floare care murea, chiar în noaptea dinaintea începerii școlii, am spus.

Voiam s-o distrag de la propriile ei coșmaruri; poate că dezvăluindu-i-l pe al meu aveam s-o ajut, deși mi se părea oarecum stupid să vorbesc despre asta cu glas tare.

— O orhidee, sau un crin, sau altceva, ofilindu-se în mijlocul unei furtuni. M-a speriat atât de tare, încât n-am reușit să-mi scot din minte visul toată ziua următoare.

— Nici eu nu pot să mi-i scot din cap. Toate mâinile alea moarte, încercând să mă-nșface...

— Te gândești la asta numai din cauza temei cu *Dracula*, am spus. O să terminăm cu Bram Stoker peste o săptămână. O să vezi.

— Știu asta. Nu sunt proastă. Dar coșmarurile se vor schimba pur și simplu cu altele. Nu mă simt niciodată în siguranță. E ca și cum ar exista o persoană – o prezență – cineva, ceva care se apropie prea mult. Ceva groaznic. Raquel s-a aplecat spre mine și a șoptit: N-ai niciodată senzația că în școala asta e ceva... rău?

— Courtney, uneori, am încercat eu s-o dau pe glumă.

— Nu genul ăsta de rău. Adevăratul rău. Vocea îi tremura. Crezi că adevăratul rău există?

Nimeni nu mă mai întrebese vreodată așa ceva, dar știam răspunsul.

— Da. Cred.

Raquel a înghițit în sec atât de zgomotos, încât am putut s-o aud, și ne-am holbat una la alta câteva clipe, neavând idee ce să mai spunem. Știam că ar fi trebuit să continui s-o liniștesc, dar intensitatea spaimei ei m-a silit s-o ascult.

— Aici am tot timpul impresia că sunt supravegheată, a zis. Tot timpul. Chiar și când sunt singură. Știu că pare o nebunie, dar e adevărat. Uneori, coșmarurile mele par să continue și după ce mă trezesc. Noaptea, târziu, aud tot felul de lucruri – hârșăituri și bufnituri pe acoperiș. Iar când mă uit pe fereastră, jur că văd o umbră alergând către pădure. Și verighetele? Le-ai văzut, nu-i așa? Ai văzut cum mor?

— Am văzut două.

Poate că mă făcea să tremur frigul toamnei din baia veche, unde trăgea curentul din toate părțile, dar poate că era groaza lui Raquel.

— Tu te simți vreodată în siguranță aici? Te simți vreodată așa?

M-am bâlbâit.

— Nu mă simt în siguranță, dar nu cred că e ceva ciudat în asta.

Însă *ciudat* e un cuvânt cu înțelesuri diferite pentru oameni diferiți

— Nu e decât o școală. Locul ăsta. Garguiele și piatra și frigul – și atitudinile altora – mă fac să mă simt străină. Singură. Și speriată.

— Evernight suge viața din tine. Raquel a râs anemic. Asculta-mă. Suge viața. Folosindu-se de vampiri.

Ai pur și simplu nevoie de odihnă, am spus, cu hotărâre, vorbind exact ca mama.

De odihnă și de altceva de citit.

— Odihna pare o idee bună. Crezi că o să primesc somnifere de la cabinetul medical al școlii?

— Nu sunt sigură că aici există cabinet medical.

Când Raquel a strâmbat din nas consternată, am sugerat:

— Probabil c-o să poți înhăța ceva de pe teigheaua farmaciei, când mergi la Riverton.

— Presupun că da. Ideea e bună, oricum. A tăcut, apoi mi-a adresat un zâmbet slab. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Știu că pare o nebunie.

Am clătinat din cap.

— Nicidecum. Cum spuneam, Evernight te copleșește pur și simplu.

— Farmacia, a zis ea, adunându-și lucrurile ca să se-ntoarcă în cameră. Somnifere. Așa o să dorm în tot timpul ăla.

— În care timp o să dormi?

— Când se aud zgomotele de pe acoperiș. Avea acum o figură gravă, figura unei femei cu câțiva ani mai bătrână. Fiindcă acolo, sus, e cineva noaptea. Pot s-aud. Partea asta nu e un coșmar, Bianca. E reală.

Am rămas singură în baie încă mult timp după plecarea ei la culcare, continuând să tremur.

Capitolul 5

În mod normal, ai crede că o fată care se pregătește pentru prima ei întâlnire ar trebui să aibă dreptul să se uite în oglindă. Dar, când a sosit seara zilei de vineri, când trebuia să mergem la Riverton, Patrice era atât de ocupată să se privească pe ea însăși, încât eu aș fi putut foarte bine să mă-mbrac pe întuneric. Își tot privea fața și trupul în oglinda destul de mare ca să se poată vedea în întregime, studiindu-se cu ochii mijiți și răsucindu-se, fără a reuși să descopere ceea ce căuta, fie imperfecțiuni, fie frumusețe.

— Arăți excelent, am spus. Ce-ar fi să mănânci ceva, nu vrei? Ești practic invizibilă.

— Balul Toamnei e peste nicio lună. Vreau să arăt cât mai bine cu putință.

— La ce e bun balul dacă nu te poți bucura de el?

— În felul ăsta, o să mă bucur chiar mai mult. Avea un fel al ei de a mă domina, fiind în același timp foarte sinceră. Într-o, o să-nțelegi.

Nu-mi plăcea când îmi vorbea așa, de sus, dar era de partea mea. Îmi îngăduise să împrumut, pentru întâlnire, unul dintre puloverele ei de culoarea fildeșului, purtându-se de parcă ar fi fost vorba de cea mai mare favoare făcută de cineva vreodată. Poate avea dreptate. În puloverul acela, silueta mea... ei bine, chiar se putea spune că aveam o siluetă, ceea ce uniforma cadrilată lălâie și blazerele Evernight nu dezvăluiau niciodată.

— Niciunul dintre voi nu vine? am întrebat, încercând să-mi adun părul în vârful capului, într-o coadă de cal.

Nu era nevoie să explic ce înțelegeam prin „voi”.

— Erich organizează o altă petrecere lângă lac.

Patrice a ridicat din umeri. Era încă îmbrăcată în capotul ei de satin, cu părul acoperit de o eșarfa dantelată. Petrecerea nu începea probabil înainte de miezul nopții, fiindcă nici măcar nu începuse să se pregătească.

— Majoritatea profesorilor vor fi în oraș, ca însoțitori. Așa că aici vom avea o noapte clasa-ntâi.

— Nu sunt de acord că la Evernight există nopți clasa-ntâi.

— Nu e ca și cum ne-ar ține într-o cușcă, Bianca. Și nici pieptănătura asta nu te avantajează.

Am oftat.

— Știu. Văd și singură.

— Nu te mișca.

Patrice a venit în spatele meu. Mi-a desfăcut cozile inegale – pe care le împletisem cu trudă – scuturându-le și și-a trecut degetele prin părul meu. Apoi mi-a adunat din nou părul, într-un coc mic, la ceafa. Câteva fire au scăpat, încadrându-mi fața – în dezordine, dar superb, exact așa cum îmi dorisem întotdeauna. Mi s-a părut că părul îmi fusese aranjat aproape printr-o vrajă.

— Cum ai făcut asta?

— O să-nveți cu timpul. A zâmbit, mai mândră de creația ei decât de mine. Știi, părul tău are o culoare minunată. Când cade peste ivoriul puloverului, îl scoți și mai mult în evidență, Vezi?

De când a devenit nuanța asta de roșu o „culoare minunată pentru păr”? I-am zâmbit imaginii mele reflectate în oglinda, gândindu-mă că, atâta vreme cât eu și Lucas ieșeam împreună, orice miracol era posibil.

— Frumos, a spus Patrice și, de data asta, cumva, am știut ca vorbea serios.

Complimentul era totuși impersonal – m-am gândit că, pentru ea, ideea de frumos însemna mai mult decât eram eu. Dar n-ar fi spus că eram frumoasă dacă n-ar fi fost convinsă de asta.

Sfioasă și încântată, m-am mai holbat puțin la reflexia din oglindă. Dacă Patrice putea să vadă ceva frumos la mine, atunci probabil că putea și Lucas.

— Arați extraordinar! a exclamat Lucas.

Am dat din cap către el, încercând să păstrez contactul vizual în timp ce ne împingeam amândoi printre elevii îngrămădiți, grăbiți să urce în autobuzul care urma să ne ducă în oraș. Academia Evernight nu era dotată cu ceva atât de banal ca un autobuz galben de școală; mașina, probabil închiriată pentru acea ocazie, era un vehicul luxos pentru navetă, de genul celor întrebuințate de un hotel șic. Eu fusesem purtată înăuntru de primul val, în timp ce Lucas încă se mai chinuia s-ajungă lângă ușa. Cel puțin, puteam să-i văd zâmbetul pe geam.

— Luuux!

Vic a râs, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă mine. Purta o pălărie de fetru care părea să fie de prin anii 1940, fiind de fapt foarte drăguț – dar nu cu el voiam totuși să călătoresc. Probabil că-mi căzuse fața, fiindcă mi-a dat un ghiont în umăr.

— Nicio grijă. Nu fac decât să țin locul cald pentru Lucas.

— Mulțumesc.

Dacă n-ar fi fost Vic, n-aș fi izbutit nicidecum să stau alături de Lucas. Lumea nu reușea să se urce în autobuz cât de repede ar fi vrut, și se părea că vreo două duzini de elevi – de fapt, practic toți cei care nu se încadrau în „tipul Evernight” – erau hotărâți s-ajungă la Riverton. Ținând cont cât de plictisitor era orașul, probabil că-și doreau pur și simplu să plece din școală, și orice alt loc era bun. Știam ce simțeau.

Vic și-a oferit curtenitor locul când Lucas a reușit în sfârșit s-ajungă lângă mine, dar n-aș fi putut spune că întâlnirea noastră începea atunci. Eram înconjurați de alți elevi, care râdeau, vorbeau, strigau, ușurați fiindcă se aflau în sfârșit în afara spațiului claustrofobic al școlii. Raquel era la câteva rânduri de scaune distanță, discutând însuflețită cu colega ei de cameră; probabil că-i liniștisem temerile, cel puțin pentru moment. Câțiva se uitau curioși în direcția mea, nu tocmai prietenoși. După toate aparențele, încă mai eram bănuită că fac parte din grupul privilegiat, ceea ce era tot atât de greșit pe cât era de straniu. Vic s-a așezat în genunchi pe scaunul din fața noastră, hotărât să ne vorbească despre amplificatorul pe care avea de gând să-l cumpere dintr-un magazin de aparatură muzicală din oraș, deschis până târziu.

— Ce-o să faci cu un amplificator? am strigat eu, acoperind zarva, în timp ce eram zdruncinați pe drumul către oraș. N-o să te lase să cânti la chitara electrică în camerele noastre.

El a ridicat din umeri, încă zâmbind cu toată fața.

— E suficient să mă uit la el, omule! Să știi că am ceva atât de nemaipomenit. O să mă facă să zâmbesc în fiecare zi.

— Tu nu-ncetezi niciodată să zâmbești. Nici măcar în somn.

În ciuda tonului batjocoritor pe care vorbise, îmi dădeam seama că undeva, în adâncul său, lui Lucas îi plăcea de Vic.

— E singurul mod de a trăi, știi?

Vic era exact opusul tipului Evernight și am decis totodată că îmi plăcea.

— Ce-ai de gând să faci cât o să fim noi la cinematograf?

— Să explorez. Să hoinăresc. Să simt pământul sub picioare. Vic a mișcat din sprâncene. Poate să fac cunoștință cu câteva fete fierbinți din oraș.

— Atunci ar fi bine să cumperi amplificatorul mai târziu, a subliniat Lucas. O să te împiedice dac-o să-l cari după tine.

Vic a dat din cap, încuviințând cu seriozitate, iar eu a trebuit să-mi ascund un zâmbet în dosul mâinii.

Așa că n-am fost cu adevărat singură cu Lucas până când n-am ajuns să mergem pe strada principală din Riverton, la nu mai mult de un cvartal de cinematograf. Ne-am luminat amândoi la față când am văzut ce era pe afiș.

— *Suspiciune*, a zis el. În regia lui Alfred Hitchcock. Care e un geniu.

— Cu Cary Grant în rolul principal. Tu ai prioritățile tale, am adăugat când Lucas mi-a aruncat o privire, eu le am pe ale mele.

Prin foaier se învârteau mulți alți elevi. Ceea ce avea probabil mai puțin de-a face cu o bruscă reînviere a popularității lui Cary Grant decât cu faptul că Riverton nu oferea prea multe distracții. Însă noi așteptam cu nerăbdare filmul – cel puțin, până când am văzut cine erau însoțitorii trimiși de școală la cinematograf.

— Crede-mă, a spus mama, suntem tot atât de uluiți ca voi.

— Am fost siguri c-o să vă duceți să mâncați ceva.

Tata îi înconjura umerii cu brațul, de parcă ar fi fost întâlnirea lor, nu a noastră. Stăteam cu toții în fața panoului de afișaj din foaier, cu Joan Fontaine holbându-se la noi alarmată, de parcă s-ar fi confruntat cu dilema mea, nu cu a ei.

— De aceea ne-am hotărât să acceptăm misiunea asta. De cină se ocupă altcineva.

Încurajată, mama a adăugat:

— Nu e prea târziu pentru clătite. Noi n-o să ne simțim ofensați.

— E OK.

Nu era OK să fiu însoțită de părinți la prima întâlnire, dar ce altceva era să spun?

— Se dovedește că lui Lucas îi plac filmele vechi, așa că... e-n ordine, nu?

— Este.

Lucas nu arăta ca și cum am ar fi fost în ordine. Părea cumva mai șocat decât mine.

— Dacă nu cumva îți plac clătitele, am spus.

— Nu. Adică, da, îmi plac clătitele, dar filmele vechi îmi plac mai mult. Și-a înălțat bărbia, și a fost aproape ca și cum i-ar fi provocat pe părinții mei, vrând să-i intimideze. O să rămânem.

În loc să fie intimidați, mama și tata ne-au adresat zâmbete largi.

Le spuseseam cu o duminică înainte, la cină, că eu și Lucas mergeam la Riverton împreună. Nu le dădusem mai multe amănunte, de teamă să nu-i șochez, dar înțeleseseră cu siguranță esența. Spre surprinderea și ușurarea mea, nu mă supuseră unui interogatoriu; de fapt, se uitaseră mai întâi unul la altul, cântărindu-și propriile reacții înainte de a o cântări pe a mea. Era probabil straniu ca propriul tău „copil-miracol” să crească destul de mare pentru a ieși cu cineva. Tata menționase, calm, că Lucas părea băiat bun, apoi mă întrebase dacă mai voiam macaroane cu brânză.

Pe scurt, indiferent la ce reacție protectoare s-ar fi așteptat Lucas, aceasta nu s-a produs. Mama a spus doar:

— În caz că-ncercați să ne evitați – și așa zice că așa e –, ne ducem la balcon, fiindcă acolo intenționează să stea majoritatea elevilor.

Tata a dat din cap.

— Balcoanele sunt tentații irezistibile și exercită o forță gravitațională puternică asupra băuturilor alcoolice din mâinile adolescenților. Am văzut așa ceva.

Lucas a ripostat cu o figură impasibilă:

— Îmi aduc aminte de asta de la cursul de științe pentru începători.

Părinții mei au râs. Eu am savurat un val cald de ușurare. Lucas le plăcea și poate că, într-o zi, în curând, aveau să-l invite la cina de duminică. Puteam deja să-l văd pe Lucas aproape de mine tot timpul, potrivindu-se cu toate locurile din viața mea.

El nu părea la fel de sigur – prudența i se citea în ochi când m-a condus în foaierul cinematografului –, dar am bănuț că asta era, în foarte mare măsură, reacția standard a băieților la prezența părinților.

Ne-am ales locuri sub balcon, unde mama și tata n-aveau cum să ne vadă. Ne-am așezat alături, cu trupurile cumva înclinate unul către celălalt, cu umărul și cu genunchiul ștergându-mi-se de ale lui.

— N-am mai făcut niciodată asta, a zis el.

— N-ai mai fost niciodată într-un cinematograf de modă veche? Am aruncat o privire apreciativă către ornamentele aurite care împodobeau pereții și balconul și către cortina de catifea, de un roșu întunecat. Sunt cu adevărat frumoase.

— Nu la asta mă refeream. Cu toată agresivitatea lui, Lucas părea din când în când aproape timid; i se întâmpla numai când vorbea cu mine. Până acum, pur și simplu n-am mai ieșit cu... cu o fată.

— Și la tine e prima întâlnire?

— Întâlnire – cuvântul ăsta se mai folosește?

M-aș fi simțit jenată dacă nu mi-ar fi înghiontit în glumă umărul cu al lui.

— Vreau să spun că niciodată n-am mai ieșit așa cu cineva. Petrecându-mi timpul fără niciun fel de presiune și fără să mă gândesc că va trebui să mă mut peste o săptămână sau două.

— Vorbești ca și cum nu te-ai mai simțit niciodată acasă, nicăieri.

— Până acum, nu.

I-am aruncat o privire sceptică.

— Evernight îți creează senzația că ești *acasă*? Nu-mi spune asta!

Pe fața lui s-a întins alene un zâmbet.

— Nu vorbeam despre Evernight.

În clipa aceea, luminile din sală s-au diminuat, slavă Domnului! Altminteri probabil că aș fi spus ceva stupid în loc să savurez clipa.

Suspiciune era unul dintre filmele cu Cary Grant pe care nu le mai văzusem. Femeia, Joan Fontaine, s-a măritat cu Cary cu toate că el era oarecum nechibzuit și cheltuia prea mulți bani. A făcut-o pentru el, fantasticul Cary Grant, ceea ce-l face să valoreze mai mult decât cei câțiva dolari pierduți.

Lucas nu era convins de acest raționament.

— Nu ți se pare ciudat că studiază otrăvurile? a șoptit el.

Cine-și alege un astfel de hobby? Cel puțin, recunoaște că e un hobby ciudat.

Niciun bărbat care arată așa nu poate fi un criminal, un spus eu.

— Ți-a sugerat cineva vreodată că s-ar putea să te grăbești să te încrezi în oameni?

— Taci!

L-am înghiontit cu cotul în coaste, ceea ce a făcut să sară câteva floricele de porumb din punga noastră.

Filmul mi-a plăcut, dar să stau lângă Lucas mi-a plăcut și mai mult. Era uimitor în ce măsură puteam comunica fără să ne spunem nimic – o privire piezișă amuzată sau modul atât de simplu în care ni s-au atins mâinile, în care și-a împletit el degetele cu ale

mele. Degetul lui mare îmi trasa cercuri mărunte în palmă și acest singur gest s-a dovedit suficient ca să-mi accelereze bătăile inimii. Cum ar fi fost să mă strângă în brațe?

Finalul mi-a dat mie dreptate. S-a dovedit că studiul otrăvurilor cu care se ocupa Cary era menit să-l ajute să se sinucidă, scăpând-o pe sărmana Joan Fontaine de numeroasele lui datorii. Ea a susținut cu insistență că-și puteau rezolva problemele și s-au străduit să meargă mai departe împreună, în timp ce dispărea ultima imagine, Lucas a clătinat din cap.

— Știi, sfârșitul ăsta e măsluit. Hitchcock a vrut să fie vinovat. Studioul l-a pus să-l reabiliteze pe Cary Grant la sfârșit, ca să-i placă publicului.

— Sfârșitul n-are cum să fie măsluit dacă e sfârșit, am insistat eu.

Luminile s-au aprins pentru scurta pauză de dinaintea ultimului spectacol.

— Hai să mergem în altă parte, OK? Mai avem ceva timp până la plecarea autobuzului.

Lucas s-a uitat în sus, și mi-am dat seama că nu l-ar fi deranjat să ne îndepărtăm de însoțitorii care, întâmplător, erau părinții mei.

— Haide!

Am mers pe străduța principală din Riverton, unde părea că fiecare magazin sau restaurant deschis era plin cu refugiați de la Academia Evernight. Eu și Lucas am trecut în tăcere pe lângă ele, căutând ceea ce voiam de fapt – un loc în care să fim singuri. Ideea că Lucas voia intimitate pentru noi doi mă încânta și mă făcea, în același timp, să mă simt ușor intimidată. Noaptea era răcoroasă și frunzele toamnei foșneau în timp ce ne continuam drumul pe trotuar, privindu-ne pe furiș și discutând tot felul de nimicuri.

În cele din urmă, odată ce am trecut de stația de autobuz care marca sfârșitul străzii principale, am găsit, chiar dincolo de colț, o pizzerie veche, care părea să nu mai fi fost redecorată de prin 1961. În loc să comandăm o plăcintă întreagă, ne-am mulțumit să înșfăcăm niște simple felii cu brânză și cate un pahar cu sifon și ne-am strecurat într-un separeu. Ne-am așezat de o parte și de alta a mesei acoperite cu o față de masă în carouri albe și roșii, pe care se afla o sticlă de Chianti, într-un înveliș gros de ceară. Într-un colț, un tonomat reda o melodie a lui Elton John, de pe vremea când noi încă nu ne născuserăm.

— Îmi plac astfel de locuri, a zis Lucas. Par reale. Nu ca și cum fiecare centimetru ar fi fost proiectat ca să fie pe placul unui eșantion reprezentativ.

— Și mie îmi plac.

Î-aș fi spus lui Lucas și că-mi plăcea să mănânc vinete pe luna, dacă i-ar fi plăcut și lui. Însă în clipa aceea eram sinceră. Aici poți să te relaxezi și să fii tu însuși.

— Să fiu eu însumi. Zâmbetul lui Lucas era oarecum absent, ca și cum s-ar fi referit la o glumă știută numai de el. Asta ar trebui să fie mai ușor decât este de fapt.

Știam ce voia să spună.

Eram aproape singuri în toată pizzeria; la cealaltă masă ocupată stăteau vreo patru bărbați care păreau veniți de pe un șantier de construcții, cu mortar pe tricouri și cu două ulcioare goale, dovedind câtă bere băuseră deja. Râdeau zgomotos de propriile glume, dar nu mă deranja. Asta-mi oferea o scuză ca să m-așez peste masă, apropiindu-mă mai mult de Lucas.

— Așadar, Cary Grant, a început Lucas, presărându-și fulgi de piper roșu peste bucata de plăcintă. E într-o mare măsură bărbatul visurilor tale, eh?

— E un soi de rege al bărbaților visurilor, nu-i așa? Mi s-au scurs ochii după el de când l-am văzut prima oară în *Vacanța*, când aveam cinci sau șase ani.

Ar fi fost de crezut că Lucas cinefilul avea să-mi dea dreptate, dar n-a făcut-o.

— Știi, majoritatea fetelor de liceu ar fi înnebunate după vedete de cinema care fac filme acum. Sau după cineva de la televizor.

Am mușcat din pizza și, pentru o clipă, m-am confruntat cu o situație stânjenitoare, din pricina brânzei fibroase. Când am reușit în final să-mi umplu gura, am mormăit:

— Îmi plac o grămadă de actori, dar cui nu-i place Cary Grant cel mai mult?

— Deși sunt într-un totu de acord că e tragic, hai să-o recunoaștem: o mulțime de tineri de vârsta noastră n-au auzit de Cary Grant.

— E strigător la cer.

Am încercat să-mi imaginez ce mutră ar fi făcut doamna Bethany dacă aș fi sugerat că vreau să studiez istoria cinematografiei.

— Părinții mei mi-au arătat întotdeauna filmele și cărțile pe care le-au îndrăgit înainte de nașterea mea.

— Cary Grant era celebru în anii 1940, Bianca. Făcea filme acum șaptezeci de ani.

— De atunci încoace, filmele lui au fost mereu la televizor. E ușor să găsești filme vechi dacă îți dai silința.

Lucas a ezitat și am simțit o zvâcnire de spaimă, o nevoie urgentă, imperioasă, de a schimba subiectul cu altul, cu oricare altul. Am fost cu o secundă în urmă, fiindcă Lucas a spus:

— Ziceai că părinții tăi te-au adus la Evernight ca să cunoști mai mulți oameni, să ai o viziune mai amplă asupra lumii. Dar mie mi se pare că-și petrec o grămadă de timp asigurându-se că lumea ta rămâne cât mai mică posibil.

— Poftim?

— Uită c-am spus asta. A oftat din greu, lăsând o coajă din felia sa de pizza să cadă pe farfurie. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuție. Acum ar trebui să ne distrăm.

Probabil că era mai bine să-o las baltă. O ceartă era ultimul lucru pe care mi-l doream în prima seară când ieșeam cu Lucas. Dar n-am putut.

— Nu, vreau să înțeleg. În primul rând, ce știi tu despre părinții mei?

— Știu că te-au expediat la Evernight, care e, în esență, singurul loc de pe Pământ în care n-a ajuns încă secolul al douăzeci și unulea. Fără telefoane mobile; fără rețea *wireless*; Internet prin cablu la un singur computer de laborator care are, parcă, patru stații de lucru; fără televiziune; aproape fără nici un contact cu lumea exterioară...

— E o școală cu internat! Trebuie să fie izolată de restul lumii!

— Ei vor să te izoleze de restul lumii. Așa că te-au învățat să îndrăgești ceea ce le place lor, nu ceea ce ar fi normal să-i placă unei fete de vârsta ta.

— Decid singură ce-mi place și ce nu.

Îmi simțeam obrajii împurpurându-se, înfierbântați de furie. Când mă înfurii atât de tare, sfârșesc de obicei prin a izbucni în lacrimi, dar în momentul acela eram hotărâtă să n-o fac.

— De altminteri, tu ești fanul lui Hitchcock. Și ție-ți plac filmele vechi. Înseamnă asta că părinții îți conduc viața?

S-a aplecat peste masă și ochii lui de un verde-închis m-au privit cu intensitate, ținându-mă. Mi-aș fi dorit să mă privească toată noaptea, dar nu așa aș fi vrut să se întâmple.

— Ai încercat o dată să fugi de familia ta. Acum uiți de asta, ca și cum ar fi fost o faptă prostească pe care te-ai străduit să-o faci atunci.

— Chiar asta a fost, nimic mai mult.

— Eu cred că simțeai ceva. Cred că nu greșai având impresia că Evernight e un loc

straniu. Și cred că ar trebui să-ți auzi vocea interioară și să nu mai ascuți atât de mult de părinții tăi.

Lucas nu putea să spună asemenea lucruri. Dacă mama și tata l-ar fi auzit vreodată vorbind așa... Nu, nici măcar nu mă puteam gândi la una ca asta.

— Nu-nseamnă că părinții mei sunt răi pentru simplul fapt că Evernight e un loc groaznic, iar tu ai foarte mult curaj când îi critici, deși abia dacă-i cunoști. Nu știi nimic despre familia mea și nu-nțeleg de ce-ți pasă de așa ceva.

— Pentru că...

A tăcut, parcă speriat de propriile sale cuvinte. Apoi a spus, rar, aproape necrezându-și propriile cuvinte:

— Îmi pasă pentru că țin la tine.

Oh, de ce trebuia să spună asta acum? Așa? Am clătinat din cap.

— Spui lucruri fără sens.

— Hei!

Unul dintre muncitorii constructori tocmai fusese la tonomat, alegând muzică metal de prost-gust din anii optzeci. Acum se apropia de noi cu pași mari, clătinându-se. Ii faci necazuri acestei fete?

— Suntem OK, m-am grăbit să spun. Nu era momentul potrivit să descopăr că încă nu murise cavalerismul. Sincer, e OK.

Lucas s-a purtat de parcă nici măcar nu m-ar fi auzit. S-a uitat urât la tip și s-a răstit:

— Nu te privește.

A fost ca și cum ar fi aruncat un chibrit într-o baltă de benzină. Muncitorul s-a apropiat țănoș și toți prietenii lui au ridicat în picioare.

— Te porți urât cu prietena ta în public și să fii al naibii dacă nu mă privește.

— Nu-mi face niciun fel de necazuri! Continuum să fii furioasă pe Lucas, dar situația scăpa evident de sub control. E minunat că... le purtați de grijă femeilor – serios, chiar este, dar noi n-avem nicio problemă

— Nu te amesteca, mi-a spus Lucas, cu voce joasă.

Avea în glas o notă pe care nu o mai auzisem la el înainte, ceva de o intensitate aproape nefirească. Am simțit un fior pe șira spinării.

— Ea nu e în grija voastră.

— Crezi că-i proprietatea ta sau ce? Că poți s-o tratezi așa cum vrei? Mi-aduci aminte de porcu' cu care s-a măritat soră-mea. Muncitorul era cât se poate de furios. Dacă-ți închipui că n-o să-ți dau ce i-am dat lui, atunci visezi, băiete.

M-am uitat în jur disperată, după un chelner sau după patronul localului. După părinții mei. După Raquel. În esență, speram să apară cineva, oricine, care ar fi putut pune capăt întregii povești înainte ca muncitorii beți să-l facă zob pe Lucas – pentru că erau imenși și erau patru și aveau deja evident cu toții chef de bătaie.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Lucas avea să lovească primul.

A atacat atât de repede, încât nici măcar nu l-am putut vedea. Am zărit o mișcare neclară, și apoi muncitorul a căzut pe spate, cu membrele întinse, peste prietenii lui. Brațul lui Lucas era întins, cu pumnul strâns, și am avut nevoie de o clipă ca să pricep ce se-ntâmplase: *Oh, Dumnezeuule, tocmai a lovit pe cineva.*

— Ce naiba?

Unul dintre ceilalți muncitori s-a îndreptat spre Lucas, care s-a ferit cu atâta iuțeală, încât mi s-a părut că acum era într-un loc și-n secunda următoare nu mai era. Ajunsese în schimb în lateral, capabil să-și împingă adversarul cu atâta forță, încât am crezut că omul

avea să cadă.

— Hei!

În zona meselor a intrat un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu șorțul pătat de sos. Nu-mi păsa dacă era patronul, sau bucătarul-șef, sau Papa Pius – în toată viața mea nu mai fusesem atât de bucuroasă să văd pe cineva.

— Ce se petrece aici?

— Nu-i nicio problemă!

OK, mințeam, dar n-avea importanță. M-am ridicat din separeu și am luat-o spre ușă mergând cu spatele.

— Plecăm. S-a terminat.

Muncitorii și Lucas au continuat să se holbeze unii la alții, ca și cum n-ar fi dorit nimic mai mult decât să-ncingă lupta mai tare, dar din fericire Lucas m-a urmat. În timp ce se-nchidea ușa în urma noastră, l-am auzit pe patron bombănind ceva despre copiii de la școala aia blestemată.

Imediat ce am ieșit în stradă, Lucas s-a întors spre mine.

— Ești OK?

— Nu mulțumită ție! Am pornit-o grăbită înapoi, către strada principală. Ce te-a apucat? Ai început bătaia cu tipul ăla fără niciun motiv!

— El a-nceput!

— Nu, el a-nceput *cearta*. Tu ai început bătaia.

— Te apăram.

— Și el a crezut că mă apăra. Poate c-a fost beat și grosolan, dar n-a avut intenții rele.

— Tu, Bianca, nu-nțelegi ce loc periculos e în realitate lumea.

În toate celelalte rânduri când îmi vorbise Lucas așa – de parcă ar fi fost cu mult mai vârstnic decât mine și ar fi vrut să mă-nvețe și să mă protejeze –, simțisem că în mine totul era numai căldură și fericire. În clipa aceea, m-am înfuriat.

— Te porți ca și cum ai ști totul, apoi acționezi ca un idiot și începi o luptă cu patru tipi! Și am văzut și cum te bați. N-o faci pentru prima oară.

Lucas mergea aproape de mine, dar și-a încetinit pașii, ca și cum ar fi fost șocat. Mi-am dat seama că de fapt fusese șocat fiindcă înțelesesem. Aveam dreptate. Se mai bătuse și cu alte ocazii, și nu numai o dată.

— Bianca...

— Las-o baltă!

Mi-am ridicat mâna, și ne-am întors în tăcere la autobuzul închiriat, deja înconjurat de elevi care se vânzoleau, cei mai mulți cu pungi de cumpărături și cu sticle de apă gazoasă în mâini.

Lucas s-a repezit pe scaunul de lângă mine, ca și cum ar mai fi continuat să spere că o să stăm de vorbă, dar eu mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat pe fereastră. Vic s-a așezat pe scaunul din fața noastră și ni s-a adresat cu încântare:

— Ei, care-i treaba? Pe urmă ne-a privit fețele. Hm, s-ar părea că e momentul potrivit să vă spun una dintre poveștile mele lungi și întortocheate, care nu duc nicăieri.

— Bună idee, a zis scurt Lucas.

Ținându-și cuvântul, Vic a vorbit și a tot vorbit despre plăci de surfing, despre formații muzicale și despre visele stranii pe care le avusese cândva, și n-a tăcut până când n-am ajuns înapoi, la școală. Asta m-a salvat de o discuție cu Lucas; care, la rândul lui, n-a scos nicio vorbă.

Capitolul 6

După excursia la Riverton, m-am simțit ca o proastă care-l gonise pe Lucas de pomană.

Muncitorii ăia constructori erau beți. În plus, erau patru, iar el doar unul singur. Poate simțise că era necesar să le demonstreze că nu glumea, ca să evite să fie zdrobit din bătaie. Făcuse singurul lucru pe care-l putea face, ce drept aveam eu să-l judec?

Sub nicio formă, a zis Raquel a doua zi, când i-am făcut confidențe în timp ce ne plimbam pe pajiște.

Toate frunzele își schimbaseră culoarea, așa că dealurile din zare nu mai erau verzi, ci stacojii și aurii.

— Dacă un tip devine violent, te retragi. Punct. Fii recunoscătoare că i-ai văzut temperamentul manifestându-se înainte de a-i stârni tu furia.

Vehemența ei m-a făcut să tresar.

— Am impresia că știi despre ce vorbești.

— Ce, tu nu te-ai uitat niciodată la filmele de pe postul TV *Lifetime*? Raquel nu m-a privit în ochi, mulțumindu-se să se joace cu brățara de piele de la încheietura mâinii ei. Toată lumea știe asta. Bărbații care se bat sunt răi.

— Știu că reacția lui a fost exagerată. Dar Lucas nu mi-ar face rău niciodată.

Raquel a ridicat din umeri și și-a strâns blazerul uniformei mai tare în jurul trupului, de parcă ar fi cuprins-o frigul, deși vremea nu era chiar atât de răcoroasă. M-am întrebat, pentru prima oară, într-o cât de mare măsură erau tăcerea și înfățișarea ei băiețoasă mijloace prin care se ferea de atenția nedorită.

— Nimeni nu crede niciodată c-o să i se întâmple ceva rău până când nu i se întâmplă. În plus, ți-a tot spus cât de nedemnă de atenția ta e toată lumea de aici și că n-ar trebui să fii prietenă cu colega ta de cameră și cu aproape nimeni altcineva, este?

— Păi... da, dar...

— Dar nimic. Lucas încerca să te izoleze de toți ceilalți ca să aibă mai multă putere asupra ta. Raquel a scuturat din cap. Ți-e mai bine fără el.

Știam că se înșela în privința lui Lucas, dar mai știam și ca eu eram departe de a-l înțelege.

De ce începuse să-mi critice părinții? Nu ne văzuse pe toți laolaltă decât o singură dată, la cinematograful, iar ei fuseseră prietenoși și îl întâmpinaseră cu căldură. Lucas pretinsese că era vorba despre încercarea mea nu tocmai entuziastă de a fugi în prima zi de școală, dar nu știam dacă puteam să-l cred în totalitate. Dacă avea vreo problemă în privința mamei și a tatei, atunci o inventase pornind de la un motiv paranoic bizar, cu care era mai bine să n-am de-a face.

În capul meu, explicațiile se inventau singure. Poate mai avusese vreo prietenă înaintea mea – poate șic și sofisticată, o fată care călătorise în jurul lumii –, și părinții ei fuseseră snobi și nedrepti. Îl înlăturaseră, poate îi interzisese s-o mai vadă vreodată pe fiica lor, și acum era speriat și neîncrezător.

Povestea asta imaginară nu mi-a făcut oricum absolut nici un bine. În primul rând, m-a umplut de compătimire pentru Lucas, ca și cum aș fi înțeles de ce se purtase atât de bizar, când în realitate nu aveam idee. Și m-am simțit totodată nesigură în comparație cu teoretic sofisticata lui prietenă de dinainte – și cât de trist e când te simți amenințat de cineva care nici măcar nu există!

Cred că până atunci nu-mi dădusem seama cât de important devenise Lucas pentru

mine – am înțeles abia după ce ne-am despărțit, și am avut motive reale să stau departe de el. Cursul de chimie, singurul pe care-l aveam în comun, era o oră de tortură în fiecare zi; aproape că puteam să-l simt lângă mine, așa cum simți prezența unui foc într-o cameră rece. Însă nu-i vorbeam niciodată, și nici el nu-mi vorbea, inspectând tăcerea pe care o cerusem și pe care o păstram. Nu puteam să văd cum ar fi putut să fie el mai chinuit decât eram eu. Logica îmi spunea că era mai bine să mă îndepărtez, dar logica n-avea nicio importanță pentru mine. Îi simțeam tot timpul lipsa lui Lucas și, după cum se părea, cu cât îmi spuneam mai mult să-l las în pace, cu atât tânjeam mai mult să fiu cu el.

Oare el simțea același lucru? Nu puteam fi sigură. Tot ce știam cu certitudine era că se înșelase în privința părinților moi.

— Cum te simți, Bianca? m-a întrebat cu blândețe mama în timp ce spălam amândouă vasele după cina noastră de duminică.

Nu dormisem bine, nu mâncasem mult și îmi doream mai ales să-mi acopăr capul cu o pătură pentru următorii doi ani. Dar, realmente pentru prima oară în viață, nu voiam să le fac confesiuni părinților mei. Erau profesorii lui Lucas; n-ar fi fost cinstit față de el să le vorbesc de suspiciunile lui. În plus, spunând că tot ceea ce era între mine și Lucas părea să se fi încheiat înainte de a începe, aș fi făcut pierderea lui cu mult mai reală.

— Foarte bine.

Mama și tata au schimbat o privire. Își dădeau seama că mințeam, dar n-aveau de gând să mă preseze.

— Îți spun eu ce facem, a zis tata, îndreptându-se către pick-up. Încă nu te-ntoarce jos.

— Serios?

În mod normal, regulile impuneau ca, la scurt timp după încheierea cinei de duminică, să mă-ntorc în camera mea și să m-apuc de-nvățat.

— E o noapte senină și m-am gândit că poate-ți dorești să te uiți cu telescopul. În plus, tocmai voiam să pun Frank Si— natra. Știu ce mult îți place *Old Blue Eyes*.

— *Fly Me to the Moon*, am cerut eu și, peste câteva secunde, Frank cânta pentru noi toți.

Le-am arătat amândurora galaxia Andromeda, învățându-i cum s-o caute pornind de la constelația Pegas și mergând apoi către nord până ce au văzut-o, o strălucire slabă, difuză, a unui miliard de stele îndepărtate. Pe urmă am petrecut un timp îndelungat cercetând cu amănunțime cosmosul, fiecare stea familiară părându-mi-se un prieten de mult pierdut.

A doua zi, în drum spre ora de istorie, l-am zărit pe Lucas pe coridor în aceeași clipă în care m-a observat și el. Lumina pătrunsă prin geamurile cu vitralii așternea pe el culorile toamnei și mi s-a părut că niciodată nu fusese mai frumos.

Însă clipa și-a pierdut tot farmecul când ni s-au întâlnit privirile. Lucas părea rănit, tot atât de tulburat și de pierdut cum mă simțeam eu însămi de la cearta din restaurant – și, preț de o clipă groaznică, m-am simțit vinovată, fiindcă știam ca eu îl rănisem. Am văzut vinovăție și în ochii lui. Pe urmă si-a încheștat fălcile și mi-a întors spatele, cu umerii ușor gârboviți. În câteva secunde, s-a pierdut în marea de uniforme, încă una dintre persoanele invizibile de la Evernight.

Toate că își spunea, încă o dată, că era mai bine să păstreze distanța față de oameni. Mi-am adus aminte cum se purta când eram împreună – era cu mult mai fericit și mai destins, mai liber – și am detestat ideea că îl silisem să se închidă din nou în fața

lumii.

— Lucas dă ocol dormitorului abia târându-se, m-a informat Vic mai târziu, în aceeași zi, când am dat nas în nas pe scara.

I se întâmpla pentru prima oară să poarte lucruri normale – cel puțin de la glezne în sus, fiindcă bascheții roșii Chucks cu care era încălțat nu făceau cu siguranță parte din uniformă.

— E oricum un tip posac, dar asta trece dincolo de posomorâre... E superposomorâre... Megaposomorâre. Posomorâre extremă.

Și a unit brațele în formă de X, spunând pe litere ultimul cuvânt.

— Te-a trimis să-i pledezi cauza? am încercat eu să las impresia că luam totul foarte ușor.

Nu cred că mi-a reușit prea bine; aveam vocea atât de aspră, încât oricine – până și cineva atât de orb la toate ca Vic – își putea da seama că plânsesem ceva mai devreme.

— Nu m-a trimis. El nu face așa ceva. Vic a ridicat din umeri. Mă întrebam doar ce-a provocat drama.

— Nu există nicio dramă.

— E o dramă desăvârșită, iar tu n-ai de gând să-mi vorbești despre ea, dar, hei, e în ordine. Fiindcă nu e treaba mea.

M-am simțit atât de dezamăgită! Aș fi fost furioasă dacă Lucas l-ar fi trimis pe Vic să mă convingă în numele lui, dar eram deprimată înțelegând că avea de gând să mă lase să plec fără să lupte.

— OK.

Vic m-a înghiontit cu cotul.

— Noi – tu și cu mine – suntem încă prieteni, nu-i așa? Mă primiți amândoi în custodie după divorț. Cu drepturi de vizitare din belșug.

— Divorț?

Am râs fără să vreau. Numai Vic putea vorbi despre urmările unei prime întâlniri nereușite numindu-le divorț. Și nu fuseserăm tocmai prieteni înainte, așa că acel „încă” era o exagerare, dar ar fi fost răutăcios din partea mea să scot asta în evidență. Plus că Vic îmi plăcea.

— Încă suntem prieteni.

— Excelent! Aici, ciudații trebuie să fie uniți.

— Mă numești pe mine ciudată?

— E cea mai mare onoare pe care ți-o pot acorda.

Și-a întins mâinile în timp ce străbăteam coridoarele, cuprinzând cu un sigur gest totul: plafoanele înalte, ornamentele spiralate, sculptate în lemn întunecat, din jurul tuturor ușilor și terestrelor, lumina voalată, filtrată prin ferestrele vechi pentru a așterne pe podea umbre lungi, neuniforme.

— Locul ăsta e capitala ciudațeniilor. Așa că tot ce e ciudat aici e normal oriunde altundeva. Oricum, așa văd eu lucrurile.

Am oftat.

— Știi, cred că ai dreptatea ta.

Nu greșea câtuși de puțin spunând că într-un loc precum Academia Evernight aveai nevoie de cât mai mulți prieteni. Nu era ca și cum mi-ar fi plăcut vreodată aici, dar scurtul timp petrecut cu Lucas îmi arătase cum era când nu te simțeai atât de disperat de singur. Acum, când nu-l mai aveam, izolarea mea se contura cu mai multă putere. Iar din cauză că înțelegeam că, ir fi putut să-mi fie mult mai bine, mi-era cu atât mai greu să suport lipsa de ospitalitate și atmosfera intimidantă a clădirii.

Schimbarea anotimpurilor nu mi-a fost de niciun ajutor. Arhitectura gotică a școlii fusese ușor îndulcită de iedera bogată și de pajiștea verde, în pantă. Ferestrele înguste și lumina bizar colorată nu reușiseră să mascheze cu desăvârșire strălucirea soarelui de vară târzie. Însă acum înserarea cobora mai devreme, făcând ca Evernight-ul să pară încă și mai izolat decât înainte. Pe măsură ce scădea temperatura, în sălile de clasă și în dormitoare se strecura un frig persistent, și uneori se părea că florile de gheață de pe geamuri se întipăreau pentru totdeauna în sticlă. Până și frumoasele frunze ale toamnei foșneau în vânt, un sunet singuratic, tremurător. Începuseră deja să cada, lăsând primele crengi golașe, ca niște gheare scoase la iveală pentru a zgâria cerul acoperit de nori cenușii.

Mă întrebam dacă fondatorii școlii nu creaseră cumva Balul Toamnei tocmai ca să înveselească elevii într-o perioadă atât de melancolică a anului.

— Nu cred că-i așa, a spus Balthazar.

Stăteam la aceeași masă din bibliotecă; mă invitase pentru prima oară să-nvățăm împreună, la câteva zile după excursia ghinionistă de la Riverton. La vechea mea școală, nu învățasem împreună cu nimeni, pentru că „învățatul” se transforma de obicei în „pălăvrăgeală și pierdere de vreme” și ne întindeam cu temele din ce în ce mai mult. Preferam să-mi fac lecțiile și să scap de ele. Dar se dovedise că Balthazar era de aceeași părere și, în cele două săptămâni scurse de atunci, petrecuserăm o grămadă de timp împreună, lucrând unul lângă altul și abia scoțând câte o vorbă ore în șir. Conversația nu începea până nu ne strângeam cărțile.

— Bănuiesc că fondatorilor academiei le plăcea toamna. Arată care este adevărata natură a Evernight-ului, așa cred.

— De-aia aveau nevoie să se-nveselească.

A zâmbit larg și și-a aruncat pe umăr geanta de piele.

— Nu e cea mai îngrozitoare școală de pe fața pământului, Bianca. Balthazar mă tachina, dar îmi dădeam seama că era sincer îngrijorat. Aș vrea să te distrezi mai bine aici.

— Asta-nseamnă că suntem doi, am spus, aruncând o privire către colțul în care-l văzusem ceva mai devreme pe Lucas citind.

Era încă acolo, cu părul de culoarea bronzului strălucindu-i în lumina lămpii, dar nici măcar nu și-a întors privirea în direcția noastră.

— Ar trebui să-i dai o șansă corectă. Balthazar mi-a ținut ușa bibliotecii când am ieșit. Ar trebui să explorezi mai mult. Să te străduiești mai mult să cunoști oameni.

I-am aruncat o privire.

— De genul lui Courtney?

— Corecție: străduiește-te mai mult să cunoști oamenii *potrivți*.

Spunând asta, nu s-a referit nici la cei mai bogați, nici la cei mai populari; ci la aceia pe care ar fi meritat să-i cunosc. Pana în momentul acela, sigurul membru al elitei pe care o considerasem de departe că merita să-l cunosc era el însuși, motiv pentru care m-am gândit că, în privința asta, nu stăteam prea rău.

— Nu cred că Evernight e o școală potrivită pentru toată lumea, am mărturisit. Sunt sigură că pentru mine nu e. Știu că servește unui scop, dar o să fiu încântată la absolvire.

Și eu o să fiu, dar nu din același motiv.

Balthazar mergea încet alături de mine, calculându-și cu grija pașii lungi ca să nu mă lase în urmă. Uneori, eram șocată fiindcă era atât de voinic – înalt și lat în umeri, cu o constituție puternică – și în stomac mi se stârnea un fior ușor și straniu.

Evernight-ul îmi dă întotdeauna senzația că pot înțelege întreaga lume. Că o pot

stăpâni. Fiecare subiect nou pe care-l studiez, fiecare nouă inovație despre care aflu – am senzația

ca devin nerăbdător să plec, să încerc eu însumi totul.

Entuziasmul lui nu era suficient ca să mă facă să găsesc oala pe gustul meu, dar a reușit să-mi stârnească un zâmbet, parcă pentru prima oară după ere întregi.

— Ei, cel puțin unul dintre noi e fericit.

— Sper că vom fi fericiți amândoi, peste nu prea mult timp, a spus el încet.

Ochii lui întunecați mă studiau intens, și senzația aceea de înfiorare s-a făcut din nou simțită.

Am ajuns la galeria care ducea către dormitoarele fetelor și Balthazar s-a oprit exact la margine. Mi-l puteam imagina în secolul al nouăsprezecelea, tot numai maniere galante, și am schițat un zâmbet când mi l-am închipuit înclinându-se din talie.

Era gata să spună ceva, dar în clipa aceea a apărut Patrice, părând să fi terminat cu învățatul.

— Oh, Bianca, aici erai.

M-a luat nestânjenită de braț, ca și cum am fi fost cele mai bune prietene.

— Trebuie să-mi explici ultima noastră temă de la tehnologia modernă. Nu reușesc să-nțeleg nimic din ea, a adăugat.

— Aăă... OK.

În timp de eram târâtă de-a lungul culoarului, m-am uitat în urmă, către Balthazar, și i-am făcut cu mâna. Părea mai degrabă amuzat decât dezamăgit.

— Tocmai stăteam de vorbă, am murmurat către Patrice.

— Mi-am dat seama, a șoptit ea. Asta o să-l facă să-și dorească în continuare o ocazie în care să stea mai mult de vorbă cu tine. Adică o să se-ntoarcă la tine mult mai repede.

— Serios?

— Experiența mea a arătat că merge destul de bine. În plus, chiar am nevoie să-mi explici.

Nu era prima oară când trebuia s-o îndrum pe Patrice ca se poată descurca la cursul acela, și nici prima oară când mă-ntrebam de ce mă osteneam să mă angajez la așa ceva.

— Nu e o problemă, am oftat.

Patrice a chicotit și, pentru o clipă, a fost aproape ca o fetișcană.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, Balthazar e cel mai atrăgător bărbat de-aici. Nu e chiar genul meu, dar umerii ăia? Ochii aia întunecați? Te-ai descurcat mai degrabă bine.

— Nu suntem decât prieteni, am protestat, în timp ce intram în camera noastră.

— Doar prieteni. Hmmm... Ochii lui Patrice au scânteiat de amuzament. Mă-ntreb dacă și Courtney e de aceeași părere.

Am ridicat mâinile, încercând să pun capăt discuției înainte de a deveni și mai stânjenitoare decât era.

— Nu-i spune lui Courtney despre asta, OK? N-am nevoie de ciorovăială.

Și-a arcuit o sprânceană.

— Despre ce să nu-i spun? Parcă ziceai că nu e nimic de spus.

Dacă vrei să te-ajut să-ți faci tema, trebuie să abandonezi subiectul ăsta. Imediat.

Patrice a ridicat din umeri, ușor ofensată.

— Cum vrei! Dacă-ăș fi în locul tău, eu una aș fi foarte entuziasmată fiindcă am atras atenția unui tip ca Balthazar. Dar, bineînțeles, să discutăm în schimb despre tema mea.

Sincer vorbind, *simțeam* o ușoară mândrie fiindcă îi plăceam lui Balthazar. Nu eram convinsă că voia să-mi fie mai mult decât prieten, dar uneori cu siguranță flirta cu mine. După dezastrul cu Lucas, era plăcut să flirteze cineva cu mine – ca și cum aș fi fost într-adevăr frumoasă și fascinantă, în loc să fiu fata timidă și stângace din colț.

Balthazar era amabil, inteligent și avea un simț viclean al umorului. Toată lumea îl plăcea, probabil fiindcă și lui îi plăcea în schimb foarte multă lume. Până și Raquel, care îi detesta practic pe toți cei din elită, îl saluta pe coridoare, iar el îi răspundea întotdeauna la salut. Nu era snob sau rece. Și arăta cu adevărat zdrobitor de bine.

În esență, era tot ceea ce și-ar fi putut dori o fată. Dar nu era Lucas.

La fosta mea școală, profesorii împodobeau întotdeauna clădirea pentru Halloween. La ferestre erau așezați dovleci portocalii de plastic, așteptând să fie umpluți de bomboane cu gumă de mestecat Tootsie Rolls și cu batoane de ciocolată Butterfingers, iar de-a lungul tuturor pereților zburau vrăjitoare din hârtie. Cu un an în urmă, directoarea atârnamea becuțe sub formă de boabe de porumb¹ în jurul ușii biroului ei, unde era totodată și o firmă pe care scria *Bau!* cu litere verzi, tremurătoare. Totul mi se păruse întotdeauna contrafăcut, de două parale, și nu-mi trecuse niciodată prin minte că într-o bună zi s-ar putea să-mi lipsească.

Nimeni nu atârna decorațiuni la Evernight.

— Poate se gândesc că sunt suficient de înspăimântătoare garguiele, a sugerat Raquel în timp ce ne luam prânzul în camera ei.

Mi-am adus aminte de cel de la fereastra dormitorului meu și m-am întrebat cum ar fi arătat împodobit cu becuțe sub formă de boabe de porumb.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Dacă școala ta e de fapt un donjon umed, rece și înspăimântător din iad, ornamentele de Halloween sunt cumva irelevante.

— Păcat că nu putem amenaja o casă bântuită. Știi, pentru copilașii din Riverton. Ne-am putea costuma și să facem pe totul într-adevăr înspăimântător. Am încerca s-o facem pe demonii în weekend. Unii dintre nemernicii ăștia nici măcar n-ar trebui să se prefacă prea mult. Am reuși să câștigăm bani pentru școală.

— Nu cred că Academia Evernight are nevoie de mai mulți bani.

— Corect, a recunoscut ea. Dar am putea aduna eventual luni pentru opere de caritate. Pentru o linie fierbinte de ajutor, sau pentru prevenirea sinuciderilor, sau pentru altceva. Nu cred că printre oamenii ăștia sunt mulți cărora le pasă de caritate, dar ar face-o probabil pentru admiterea lor la facultate. Niciuna dintre cățelele astea bogate nu vorbește niciodată despre facultate, probabil fiindcă au rude prin frățiile de la Harvard sau de la Yale sau de altundeva, dar tot trebuie să trimită o solicitare. Așa că s-ar putea să le surâdă ideea, este?

Imaginile mi-au licărit în minte; pânze de păianjeni pe casele scărilor, elevii râzând ca niște maniaci, zgomote reverberând prin holul mare și copilași inocenți, cu ochi măriți de spaimă când Courtney și Vidette și-ar flutura deasupra capetelor lor unghiile lungi și negre.

— E totuși prea târziu, până la Halloween nu mai sunt decât două săptămâni. Poate la anu'.

— Dacă mă-ntorc la anu', te rog să mă-mpuști. Raquel a gemut, lăsându-se să cadă pe spate în patul ei. Părinții mei spun c-ar trebui să rezist, fiindcă primesc o bursă ca să vin aici, altminteri nu-mi rămâne decât școala publică la care am învățat, cu detectoare

¹ În lb. engleză, *candy-corn*, bomboane în formă de boabe de porumb, specifice sărbătorii de Halloween, simbolizând recolta bogată a toamnei (n. tr.).

de metale și fără diplomă de bacalaureat. Dar urăsc locul ăsta. Îl urăsc.

Stomacul meu a chiorăit. Salata de ton și biscuiții pe care-i împărțisem cu Raquel nu fuseseră de-ajuns ca să-mi potolească foamea; trebuia să mănânc din nou în camera mea. Însă nu voiam ca ea să-și dea seama de asta.

— O să fie mai bine.

— Crezi într-adevăr asta?

— Nu.

Ne-am uitat una la alta cu expresii sumbre, apoi am izbucnit în râs.

Când ni s-au potolit hohotele, mi-am dat seama că auzeam strigăte – nu în apropiere, ci mai departe, de-a lungul coridorului. Raquel nu locuia prea departe de galeria centrală care unea dormitoarele fetelor cu zona sălilor de clasă; mie mi s-a părut că zgomotul venea de-acolo.

— Hei, auzi... ?

— Da. Raquel s-a săltat, sprijinindu-se în coate, și a ascultat. Cred că e o încăierare.

— O încăierare?

— Ai încredere în cineva care-a fost la cea mai rea școală publică din Boston. Recunosc zgomotele unei încăierări.

— Haide!

Mi-am înșfăcat geanta cu cărți și am luat-o spre ușă, dar Raquel m-a prins de mâneca puloverului.

— Ce faci? Vrei să ne trezim amestecate în ceva? Făcuse ochii mari. Nu căuta necazurile cu lumânarea!

Vorbele ei aveau sens, dar n-am putut să le dau ascultare. Dacă era o încăierare, trebuia să fiu sigură – absolut sigura că Lucas nu era amestecat.

— Rămâi aici dacă vrei. Eu mă duc.

Raquel m-a lăsat să plec.

M-am grăbit către locul de unde se auzeau țipete și chiar urlete. Asta era vocea lui Courtney, sălbatică de atâta încântare, zbierând:

— Fă-l praf!

— Băieți, ei, băieți! Erau cuvintele lui Vic, auzindu-se ca un ecou pe coridor. Opriti-vă!

Cu inima cât un purice, am trecut de colț exact la timp ca să-l văd pe Erich trăgându-i un pumn lui Lucas, drept în față.

Lucas a dat înapoi, podeaua fugindu-i de sub picioare și când în fund în fața întregii școli. Toți elevii tipici pentru Evernight au râs, și Courtney chiar a aplaudat. Buzele lui Lucas erau pătate de sânge, ieșindu-i în evidență pe lângă pielea palidă. Când și-a dat seama că se uita în sus, la mine, a strâns cu putere din ochi. Poate că umilința îl dorea mai tare decât lovitura.

— Să nu mă mai insulti altă dată, a ordonat Erich.

Și-a ridicat mâinile, studiindu-le încântat, parcă mulțumit de opera lui. Avea încheieturile degetelor pline de sângele întunecat al lui Lucas.

— Dacă nu, data viitoare te-amuțesc pentru totdeauna.

Lucas s-a săltat în capul oaselor, fixându-l cu intensitate pe Erich. Asupra mulțimii s-a lăsat o tăcere stranie, ca și cum totul ar fi devenit deodată mult mai serios – ca și cum lupta nu s-ar fi terminat, ci abia ar fi început. Însă ceea ce simțeam nu era teamă; era anticipare. Nerăbdare. Dorința de a pedepsi.

— Data viitoare o să se termine cu totul altfel.

— Da, așa cred, a ripostat batjocoritor Erich. Data viitoare o să doară *într-adevăr*.

S-a îndepărtat țănoș, erou învingător în ochii lui Courtney și al celorlalți care l-au urmat. Toți se grăbeau cumva să plece înainte de a-și face apariția vreun profesor. Am rămas numai eu și Vic.

El a ingenuncheat lângă Lucas.

— Apropo, arăți ca un rahat.

— Îți mulțumesc pentru delicatețe.

Lucas a respirat adânc, apoi a gemut. Vic l-a ajutat să se liniștească și i-a întins, pentru sângele care-i picura din nas, un șervețel mototolit.

Eu nu știam ce să spun. Nu puteam decât să mă gândesc cât de groaznic arăta Lucas. Erich dăduse, evident, tot ce era mai bun în el. După incidentul din pizzerie, mă gândisem la Lucas ca la un tip mult mai dur, care se încăiera tot timpul doar așa, de-al naibii. Ei bine, acum tocmai intrase într-o altă încăierare. Asta dovedea că avusesem dreptate. Sau faptul că un pumn îl umpluse de sânge dovedea că, la urma urmelor, nu era un tip chiar atât de dur?

În cele din urmă, l-am întrebat:

— Te simți bine?

— Sigur că da, perfect. Lucas nu și-a ridicat privirea. De fapt n-ai nevoie decât de una sau două măsele. Celelalte sunt de rezervă.

— Ai rămas fără dinți?

Vic a pălit.

— Unul dintre ei se cam clatină, dar cred că încă nu s-a i desprins. Lucas a tăcut, apoi s-a-ntors către mine: Ți-am spus c-așa o să fie în cele din urmă.

Îmi spusese că, într-o bună zi, avea să devină un paria la Evernight. Ziua aceea sosise, cu siguranță. Dar de ce pretindea că mă lăsase singură pentru binele meu? Eu eram cea care se-ndepărtase de el.

— De vreme ce ești OK..., am spus.

L-am părăsit din nou, când era încă întins pe podea. Poate ca de data asta avea să observe că eu eram cea care pleca.

Deruta și tristețea m-au luat în stăpânire, încovoindu-mi umerii și sufocându-mă. Mi-am mușcat buza, destul de tare ca să simt gustul sângelui. Asta m-a înviorat, dar tot nu mă puteam întoarce în camera lui Raquel; nu eram pregătită să lac față întrebărilor ei. M-am îndreptat spre bibliotecă, să mă ascund pentru următoarea jumătate de oră, sau cât o mai fi rămas până la cursul de științe politice. Sigur puteam găsi ceva de citit, poate vreo carte de astronomie sau măcar o revistă de modă. Dacă mă ascundeam o vreme în spatele unei cărți, poate aveam să mă simt mai bine.

Când mă apropiam de ușă, aceasta s-a deschis, dându-l la iveală pe Balthazar. A aruncat o privire caraghioasă în lungul coridorului.

— Drumul e liber?

— Ce?

— Am presupus că te ascundeai de magnifica luptă dintre Lucas și Erich.

— Lupta s-a terminat, am oftat eu. A câștigat Erich.

— Îmi pare rău să aflu asta.

— Serios? Credeam că Lucas nu e pe placul majorității elevilor.

— E cu siguranță scandalagiu, a zis Balthazar. Dar tot așa e și Erich, care i-a atras de partea lui pe alții de aici. Cred că am o slăbiciune pentru partea învinsă în orice luptă.

M-am sprijinit de perete. Mă simțeam deja extenuată, de parcă ar fi fost miezul nopții, nu doar începutul după-amiezii.

— În locul ăsta, încordarea e uneori atât de mare, încât sunt surprinsă că nu se face

totul zob, ca sticla.

— Atunci, relaxează-te! Fă o pauză de la învățat, m-a sfătuit Balthazar.

— N-am venit aici ca să-nvăț. Cred că doar ca să pierd vremea.

— Să pierzi vremea... În bibliotecă. OK. Știi ce ? S-a aplecat ușor către mine.

Trebuie să ieși mai mult.

Mă simțeam prea mizerabil ca să râd, dar am zâmbit.

— Asta e numai o jumătate de frază.

— Atunci dă-mi voie să-ți sugerez ceva. A ezitat exact atât cât era necesar ca să-mi dau seama ce-avea de gând să facă, apoi mi-a cuprins mâna între palmele lui îndoite. Vino cu mine la Balul Toamnei.

În ciuda aluziilor și glumelor lui Patrice, nu visasem niciodată că Balthazar avea să mă invite. Era cel mai chipeș tip din școală și ar fi putut invita pe oricine. Deși ne înțelegeam bine și eram prieteni – și cu toate că nu eram imună la farmecul lui considerabil –, nu-mi imaginasem niciodată o asemenea clipă.

Și nu mi-aș fi închipuit niciodată că primul impuls avea să mă-ndemne să spun nu.

Ceea ce era totuși o prostie. Singurul motiv pentru care voiam să refuz invitația lui Balthazar era speranța, încă vie, ca o să mă invite altcineva, care însă n-avea s-o facă niciodată, fiindcă tocmai îl respinsesem definitiv.

Balthazar și-a coborât privirea spre mine cu tandrețe, cu ochii lui căprui plini de speranță.

— Mi-ar plăcea, a fost tot ce-am putut să spun.

— Excelent! Zâmbetul i-a adâncit gropița din bărbie. O sa ne distrăm bine.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat.

A clătinat din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Norocosul sunt eu. În privința asta, poți să pui bază pe cuvintele mele.

Mi-am ridicat privirea către el zâbind, fiindcă era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le spusese cineva vreodată. Cu desăvârșire neadevărat, dat fiind faptul că el, cel mai popular tip din școală, o ducea la marele bal pe ciudata clasei – știm cu toții despre cine se poate spune că are noroc într-un asemenea scenariu –, dar cu adevărat frumos.

Și totuși zâmbetul meu era o minciună. Mă detestam fiindcă mă uitam la chipul frumos al lui Balthazar dorindu-mi să fi fost Lucas, dar asta făceam.

Capitolul 7

Primele pachete au sosit prin posta de Halloween. Cutii lungi de carton, pe unele zăbindu-se scrisul elegant al etichetelor unor magazine de lux, iar câteva venind de la adrese din New York și Paris. Al lui Patrice a sosit de la Milano.

— Culoarea liliacului.

Foița a foșnit când și-a scos rochia pentru Balul Toamnei. Și-a lipit mătasea palidă de trup, chipurile lăsându-mă să văd cum avea să arate, dar în realitate aproape îmbrățișând-o.

— Nu crezi că e o culoare fermecătoare? Știu că în momentul ăsta nu e la modă, dar o ador.

— O să-ți stea minunat cu ea. Îmi dădeam deja seama că nuanța avea să-i înfrumusețeze tenul lui Patrice. Ai mers probabil la sute de petreceri ca asta.

Ea a făcut-o pe modesta.

— Oh, după o vreme se pierde toate într-o ceață. O să fie primul tău bal?

— Am avut două la fosta mea școală, am spus, fără să menționez că se ținuseră în sala de gimnastică, muzica fiind adusă de un împătimit al înregistrărilor audio-video, care ne oferise mai ales potpuriuri extrem de jalnice alcătuite de el însuși. Patrice n-ar fi înțeles asta, și cu atât mai puțin faptul că, în cea mai mare parte a acelor reuniuni dansante, eu stătusem lipită cu stângăcie de un perete sau mă ascunsesem în toaleta fetelor.

— Ei bine, o să ai parte de un deliciu. Nu se mai dau asemenea baluri. E fantastic, Bianca, da, chiar este.

Chipul i s-a luminat, anticipând, și mi-am dorit să-i fi putut împărtăși entuziasmul.

Pentru mine, cele două săptămâni scurse între invitația lui Balthazar și balul în sine au fost confuze, fiindcă propriile emoții mă împingeau într-o mie de direcții diferite în același timp. Puteam să mă uit în cataloagele de rochii împreună cu mama, alegându-ne fericite modelele preferate, pentru ca în ura următoare să mă simt atât de singură fără Lucas, încât abia mai puteam să respir. Balthazar îmi zâmbea, încurajându-mă în timp ce mă asculta doamna Bethany, întorcându-mă pe toate părțile, și mă gândeam ce tip extraordinar era. Pe urmă mă potopeau valuri de vinovăție, fiindcă aveam senzația că îl înșelam. Nu era ca și cum ar fi căzut în genunchi, jurându-mi dragoste eternă, dar știam că ar fi vrut să simt pentru el mai mult decât simțeam.

Noaptea stăteam întinsă în pat și mi-l imaginam pe Balthazar sărutându-mă sau luându-mi fața în mâinii. Imaginile erau lipsite de semnificație; aș fi putut la fel de bine să-mi aduc aminte o scenă dintr-un film. Pe urmă, pe măsură ce deveneam tot mai somnoroasă și gândurile îmi rățăceau, mi se schimbau fanteziile. Ochii întunecați care mă priveau deveneau verzi ca pădurea și Lucas era cu mine, cu gura lipită de a mea. Nu mă sărutase nimeni, niciodată, dar, așa cum stăteam sub pătură, răsucindu-mă fără astâmpăr, îmi puteam imagina totul atât de limpede! Trupul meu părea să știe mai multe decât mine. Inima îmi alerga și obrajii înfierbântați mi se îmbujorau, și uneori abia dacă dormeam. Fanteziile cu Lucas erau mai frumoase decât orice vis.

Mi-am spus că nu mai puteam continua astfel. Mergeam la Balul Toamnei cu cel mai chipeș băiat din toată școala. Era sigurul lucru cu adevărat minunat care mi se întâmplase până atunci la Academia Evernight și voiam să-l savurez. Nu conta de câte ori

îmi repetam totuși în gând că niciodată nu crezusem în puterea dansului de a mă face fericită.

Asta s-a schimbat în seara balului, când mi-am îmbrăcat rochia.

— Am ajustat-o puțin în talie.

Mama avea un centimetru în jurul gâtului și câteva ace cu gămălie înfipite în manșetele bluzei. Știa să coasă – făcea cu adevărat orice fel de haine la care te puteai gândi – și modificase rochia din catalog cumpărată pentru mine. (Nu voia să-mi ajusteze și uniforme, explicându-mi că timpul ei zilnic era limitat. Totul se transformase în sugestia de a învăța eu însămi să cos, dar nici vorbă. Mama nu avea încredere în mașinile de cusut, și eu nu-mi puteam petrece după-amiezile libere de duminică învățând cum să folosesc un degetar.)

— Am adâncit puțin și decolteul.

— Vrei să sar în ochii băieților?

Am râs amândouă. Era într-un fel ridicol din partea mea să mă port cu decență în timp ce stăteam în fața ei în chiloți și într-un sutien fără bretele.

— Machiajul e cu mult mai abundent decât oricând – tata n-o să fie încântat de opera ta.

— Cred că tatăl tău va reuși să suporte, mai ales când o să vadă ce minunat arăți.

Am intrat în rochia de un albastru întunecat, care a foșnit suav când m-a ajutat mama s-o îmbrac. A tras fermoarul aflat pe— o parte și, la început, am crezut că mi-o strâmtase prea tare – dar, când l-a închis, mi-am dat seama că încă mai puteam respira. Corsajul se mula perfect pe trupul meu, până când se pierdea în fusta bogată.

— Oho, am șoptit, netezind cu palmele materialul mătăsos și diafan și minunându-mă de senzația plăcută pe care-o oferea la atingere. Vreau să văd.

Mama m-a oprit înainte de a o porni spre oglindă.

— Așteaptă. Să-ți aranjez mai întâi părul.

— Nu vreau decât să mă uit la rochie! Nu la păr!

— Ai încredere în mine. O să fii atât de încântată dac-o s-aștepți să vezi efectul final! Mama radia. În plus, asta-mi face adevărată plăcere.

Nu prea puteam să-i spun *nu* unei femei care-și petrecuse ultima săptămână modificându-mi rochia. Așa că m-am așezat pe marginea patului și ea a început să-mi perie și să-mi împletească părul.

Balthazar e un tip extraordinar, a zis ea. Cel puțin așa mi se pare mie.

— Da. Absolut.

Hmm. N-a sunat tocmai entuziast.

Nu-i adevărat. Cel puțin, nu asta am vrut. Protestele melc mi se păreau până și mie anemice. Dar încă nu-l cunosc destul de bine. Atâta tot.

— Învățați tot timpul împreună. Aș zice că, pentru o primă întâlnire, îl cunoști destul de bine. Degetele abile ale mamei îmi împleteau pe tâmplă o codiță subțire. Asta are oare vreo legătură cu Lucas? Ce s-a-ntâmpnat cu voi doi?

A-ncercat să mă-ntoarcă împotriva voastră și apoi s-a luat la bătaie cu niște muncitori constructori din oraș, mamă. Așa că el e, firește, cel cu care-aș vrea să fiu. Oare tu și tata o să-l urmăriți acum în noapte, cu torțe aprinse?

— De fapt, nimic. Nu ne potriveam. Atâta tot.

— Însă mai ții la el.

Vorbea cu atâta blândețe, încât îmi doream să mă pot întoarce s-o îmbrățișez.

— Dacă-ți e de vreun ajutor, tu și Balthazar aveți mult mai multe în comun. În privința lui îți poți face gânduri serioase. Dar mă priesc. Ai șaisprezece ani și nu trebuie

să te gândești la seriozitate. Trebuie să te distrezi la balul ăsta.

— O să mă distrez. Simplul fapt că port o asemenea rochie e cumva uluitor.

— Îi mai lipsește ceva.

Mama stătea în fața mea, studiindu-și opera cu mâinile în șolduri. Pe urmă i s-a luminat fața.

— Evrica!

— Mamă, ce faci?

Spre consternarea mea, s-a apropiat de telescop cu foarfeca ca în mână și a început să taie capetele șiragurilor mele de stele din hârtie origami.

— Mamă! Alea-mi plac!

— O să le refacem mai târziu.

Avea acum două șiraguri mici, numai cele cu stelute minuscule din capete. Vopseaua lor argintie a scânteiat când mi le-a pus în mâini.

— Ține-le o clipă, se poate?

— Ești nebună, am spus, în clipa când mi-am dat seama ce făcea.

— Spune-mi asta din nou după ce-o să vezi rezultatul, a ripostat ea. După ce a strecurat ultimul ac de păr la locul lui, m-a rotit cu fața spre oglindă. Uită-te!

În prima clipă, nu mi-a venit să cred că fata din imaginea reflectată eram eu. Albastrul-închis al rochiei făcea pielea mea palidă să pară catifelată și perfectă, ca mătasea. Machiajul nu era foarte diferit de cel pe care-l foloseam de obicei, dar mâinile experimentate ale mamei coloraseră totul în nuanțe mai blânde. Părul meu roșu-închis era tras de pe frunte către spate în mai multe codițe împletite, de diverse grosimi, apoi se revărsa în jos, spre gât – așa cum și-l purtaseră probabil pe al lor femeile din Evul Mediu. În locul coronițelor de flori pe care le purtau în tablourile vechi, eu aveam în par stele argintii, destul de mici ca să pară agrafe cu nestemate. Licăreau când îmi întorceam capul dintr-o parte în alta, studiindu-mă sub toate unghiurile posibile.

— Oh, mamă! Cum ai făcut asta?

Din ochii ei izvorau lacrimi. Era atât de toantă, în sensul bun al cuvântului.

— Am avut la dispoziție o fiică frumoasă, ăsta e secretul.

Îmi spunea întotdeauna că sunt frumoasă, dar era pentru prima oară când credeam că era cu putință să spună adevărul.

Nu eram trăsnet, în genul fetelor de pe copertele revistelor, ca Patrice sau Courtney – dar tot frumusețe era și asta.

Când ne-am dus în camera de zi, tata a părut la fel de șocat cum mă simțeam eu. El și mama s-au îmbrățișat, și ea a șoptit:

— Noi doi am făcut treabă bună, nu?

— Cu siguranță.

S-au sărutat de parcă eu n-aș fi fost acolo. Mi-am dres glasul.

— Ăăă... oameni buni! Credeam că adolescenții sunt cei care trebuie să se giugiulească în noaptea balului.

— Iartă-ne, scumpo. Tata mi-a pus o mână pe umăr; mi s-a părut rece, de parcă eu aș fi radiat căldură. Ești absolut uluitoare. Sper că Balthazar știe ce băiat norocos e.

— Ar fi cazul, am spus, și ei au râs.

Îmi dădeam seama că amândoi ar fi vrut să coboare la parter cu mine, dar, spre ușurarea mea, n-au făcut-o. Ar fi-nsemnat să-și ducă rolul de supraveghetori puțin cam prea departe, în plus, voiam să am câteva clipe numai pentru mine în timp ce înaintam în jos pe trepte, cu fusta săltată ușor într-o mână și fluturând. Aveam astfel ocazia să mă conving că totul era real, nu un soi de vis.

Sub mine se auzeau râsete, vorbărie și acordurile slabe ale muzicii; dansul începuse deja, eram în întârziere. Cu puțin noroc, Patrice ar fi putut avea dreptate în privința tipilor lăsați să aștepte.

În clipa când am ajuns la baza scării de piatră și am pătruns în marele hol scăldat în lumina lumânărilor, Balthazar s-a întors, de parcă ar fi simțit cumva că sosisem. A fost de ajuns să arunc o singură privire către ochii lui, să văd cum se holba la mine, ca să-mi dau seama că Patrice nu se înșelase câtuși de puțin.

— Bianca, a zis el, apropiindu-se. Ești uluitoare.

— Și tu.

Balthazar era îmbrăcat într-un smoching clasic, de genul celor purtate de Cary Grant în anii 1940. Însă, oricât de frumos ar fi fost, n-am putut să nu cuprind cu ochii sala din spatele lui și să nu suspin:

— Oh, ooo!

Holul era plin de bolți de iederă și de lumânări albe înalte, așezate în fața unor platouri vechi de alamă, lucrate manual, astfel încât să împrăstie și mai multă lumină. Pe podiumul mic dintr-un colț stătea orchestra, nu un grup de rockeri în blugi și tricouri, ci muzicanți în sensul clasic al cuvântului, în smochinguri încă și mai festive decât al lui Balthazar, cântând un vals. Zeci de perechi dansau, alcătuind un model perfect, ca într-o scenă dintr-un tablou de acum două sute de ani. Câțiva dintre elevii noi stăteau lipiți de perete, băieții în costume menite să fie ingenioase sau mișto, fetele în rochii scurte, cu paiete; păreau cu toții conștienți de faptul că apreciaseră greșit ocazia.

— Tocmai mi-am dat seama că ar fi trebuit să te-ntreb mai devreme – știi să valsezi?

Balthazar mi-a oferit brațul.

L-am luat, răspunzând:

— Da. Ei, în foarte mare măsură. Părinții mei m-au învățat toate dansurile vechi, dar nu le-am dansat niciodată cu nimeni altcineva. Sau în altă parte decât acasă.

— Există un început pentru orice.

M-a condus mai departe, către interiorul imensului hol, astfel încât lumina lumânărilor să strălucească în jurul nostru cu mai multă putere.

— Să-ncepem.

Balthazar m-a rotit, pătrunzând în mijlocul dansatorilor de parcă ar fi repetat totul; știa exact unde ne era locul și cum să se miște. Toate dubiile pe care le avusesem în privința abilității mele de a valsa au dispărut instantaneu. Mi-am amintit destul de bine pașii și Balthazar era un partener care se pricepea de minune să mă conducă, învățându-mă ca un expert, cu mâna lui lată lipindu-mi-se de șale. Am zărit-o în apropiere pe Patrice, zâmbindu-mi aprobator înainte de a zvâcni în următoarea mișcare a dansului.

Valsul s-a prelungit apoi într-o învolburare îndelungată, fericită. Balthazar nu se sătura niciodată să danseze, cum nu mă săturam nici eu. Energia se revărsa în mine ca un curent electric și aveam impresia că aș fi putut dansa zile în șir fără să-ncetinesc ritmul. Zâmbetele lui Patrice și uimirea cu care se holba Courtney îmi spunea că păream frumoasă și, mai mult decât atât... mă simțeam frumoasă.

Nu-mi dădusem niciodată seama cât de minunat era stilul de dans de pe vremuri. Nu numai că eu știam pașii, îi știau și toți ceilalți. Fiecare pereche făcea parte din dans, toată lumea se mișca la timp, toate femeile își întindeau brațele exact sub unghiul potrivit, exact la momentul potrivit. Fustele noastre lungi și bogate se învăteau odată cu noi, creând șiruri de vârtejuri colorate în fața pantofilor negri ai bărbaților, pașii tuturor respectau cu precizie ritmul. Nu era o constrângere – era eliberator, o eliberare de

confuzie și de îndoială. Fiecare mișcare care curgea din cea de dinaintea ei. Poate așa era când dansai într-un balet. Ne mișcăm cu toții laolaltă pentru a crea ceva superb, ba chiar magic.

Pentru prima oară de când venisem la Academia Evernight, știam exact ce am de făcut. Știam cum să mă mișc, știam cum să zâmbesc, mă simțeam în largul meu cu Balthazar, și mă bucuram de căldura admirației lui. Mă încadram.

Nu văzusem niciodată cum aș fi putut face parte din lumea Evernight-ului, dar acum, în fața mea se deschidea o cale largă, adâncă, primitoare...

Dacă gașca lor își înfinge ghearele în tine - într-o fată dulce ca tine -, nu vreau să fiu silit să privesc.

Vocea lui Lucas mi-a răsunat în minte, atât de clară încât părea să-mi șoptească la ureche. M-am împiedicat și am pierdut într-o clipă ritmul. Balthazar s-a grăbit să mă conducă în afara ringului de dans, cu brațul în jurul umerilor mei.

— Te simți bine?

— Perfect, am mințit eu. Doar că... e atât de cald! Cred m-am încălzit prea tare.

— Să luăm puțin aer curat.

În timp ce Balthazar mă călăuzea printre dansatori, am înțeles ce fusesem gata să fac. Mă simțisem mândră fiindcă eram o parte din Evernight - un loc unde cei puternici își făceau victime din cei slabi, cei frumoși se uitau de sus la cei cu înfățișare obișnuită și unde snobismul era mai important decât prietenia. Doar pentru că încetaseră să hărțuiască pentru o noapte, fusesem gata să uit ce nemernici erau cei mai mulți dintre ei.

Numai amintirea lui Lucas mă făcuse să-mi vin în fire. Am ieșit în curte. Afară nu stătea la pândă niciun supraveghetor. După toate aparențele, doamna Bethany și ceilalți profesori se așteptaseră ca frigul toamnei târzii să-i țină pe cei mai mulți elevi înăuntru și, când aerul rece mi-a izbit umerii și spatele gol, am înțeles de ce. Înainte de a începe să tremur, Balthazar și-a scos smochingul și mi l-a pus pe umeri.

— E mai bine?

— Da. N-am nevoie decât de o secundă.

S-a aplecat spre mine, evident îngrijorat. Balthazar era un adevărat gentleman, un om atât de bun și de decent! Îmi doream să fi invitat la bal pe altcineva, pe o fată care să-l aprecieze.

— Hai să ne plimbăm puțin, s-a mulțumit să spună.

— Să ne plimbăm?

— Doar dacă nu preferi să ne întoarcem la dans...

— Nu!

Dacă mă-ntorceam acolo, vraja ar fi putut să cadă din nou asupra mea și să-mi înțețoseze mintea. Trebuia să am capul limpede până când reușeam să înțeleg ce fusesem pe cale să fac.

— Adică nu, nu încă. Să mergem.

Stelele ne străluceau deasupra capetelor. Era o noapte senină, ideală pentru a le privi. Îmi doream să mă pot retrage în camera din vârful turnului și să mă uit prin telescop la stelele îndepărtate, punându-le în locul confuziei care mă împresura. Muzica și râsetele de la bal s-au stins treptat în urma noastră pe măsură ce ne-am afundat în pădure.

— OK, cine e el? a întrebat Balthazar în cele din urmă.

— Cine?

Tipul după care ești înnebunită.

Zâmbetul lui era trist

— Ce?

Mă simțeam atât de stânjenită, atât pentru mine cât și pentru el, încât am încercat să scap cu o minciună.

— Nu mă văd cu nimeni.

— Acordă-mi puțin credit, Bianca. Am adunat destulă experiență ca să-mi dau seama când o femeie se gândește la alt îmi pare rău, am șoptit, rușinată. N-am vrut să te rănesc.

— Pot să suport. Mi-a pus amândouă mâinile pe umeri, suntem prieteni, este? Asta-nseamnă că vreau să fii fericită. As prefera să fii fericită cu mine...

— Balthazar...

— ... dar știu că nu e întotdeauna atât de simplu.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu e. Pentru că ești cel mai uluitor tip și ar trebui să fii cel la care să mă gândesc.

— Când e vorba de dragoste, nu există niciun „ar trebui”. Crede-mă!

Cămașa sa era strălucitor de albă în lumina lunii. Balthazar nu arătase niciodată mai bine decât în clipa când mă lăsa să plec.

— Tipul e Vic? Te văd uneori stând de vorbă cu el.

— Vic? N-am putut să nu râd. Nu. E extraordinar, dar nu suntem decât prieteni.

— Atunci, cine?

La început nu mă trăgea inima să-i spun. Apoi mi-am dat seama că voiam s-o fac, pentru că devenisem într-adevăr prieteni foarte apropiați după cele câteva săptămâni în care ne petrecuserăm vremea împreună. Avea întotdeauna timp să mă asculte și îmi lua părerile în serios, deși eram mai tânără și mult mai răsfățată decât el. În momentul acela, perspectiva din care vedea lucrurile avea însemnătate pentru mine.

— Lucas Ross.

— Învinsul câștigă o rundă.

Balthazar nu părea foarte încântat. Dar, pe de altă parte, de ce-ar fi fost încântat când îi vorbeam despre un alt tip care-mi plăcea mai mult?

— Pot să-mi dau seama ce vezi la el.

— Da?

— Sigur. Arată bine, presupun că asta e.

— Nu. Îmi doream ca Balthazar să-nțeleagă ce voiam să spun de fapt. Nu susțin că n-am remarcat că e atrăgător. Dar numai el înțelege cum e pentru mine.

— Și eu aș putea să-nțeleg. Sau aș putea încerca.

S-a uitat în jos și am înțeles că, în ciuda calmului cu care aborda situația, discuția era dură pentru el.

— Gata cu insistențele! Promit!

— Tu aparții acestui loc, Balthazar, am spus, cu toată blândețea de care eram în stare. De aceea, nu poți înțelege cum e pentru noi, ceilalți, care nu-i aparținem.

— Și tu ai putea să-i aparții, dacă ai vrea.

— Nu vreau.

A înălțat dintr-o sprânceană.

— Atunci o să ai ceva probleme mai târziu.

— Nu la asta mă gândeam.

Balthazar încerca să vorbească despre viitor, privea peste ani și ani, iar eu nu voiam să mă gândesc la asta când lucrurile erau deja destul de năucitoare.

— Vorbeam despre liceu. Tu ai călătorit, ai văzut lumea. Nu cred că-ți poți da

seama cât... cât de mare e locul ăsta pentru mine. Cât de înspăimântător pare. Dacă aş ceda, aş putea cădea în capcana de a lăsa Evernight-ul să decidă cine şi ce sunt. Nu-mi doresc asta. Lucas simte acelaşi lucru.

Balthazar mi-a cântărit vorbele câteva secunde. În cele din urmă, a dat din cap. Nu m-am gândit că-l convinsesem, dar mă ascultase.

— Lucas nu e un om rău, a admis el. Oricum, nu din câte îl cunosc eu. L-am văzut ridicându-se în apărarea câtorva elevi care erau hărţuiţi, iar lucrurile pe care le spune în clasa... e inteligent.

Am zâmbit. După zilele în care mă îndoisem de Lucas, era plăcut s-aud pe cineva spunând lucruri frumoase despre el.

Balthazar nu terminase.

— Dar e iute din fire. L-ai văzut bătându-se cu Erich, aşa ca ştii asta.

M-am simţit vinovat de recunoscătoare fiindcă nu ştia nimic despre cele petrecute în pizzeria din Riverton.

— E şi în defensivă. Îmi dau seama că Evernight-ul poate face pe cineva ca el să intre în defensivă, dar asta nu schimbă faptul că uneori e...

... imprevizibil, am încheiat eu. Da, am văzut. Din cauza asta, nu ştiu dacă vom fi vreodată împreună. Dar tu meriţi să ştii ce simt.

— Ai grijă de tine, atât îţi spun. Dacă te face să suferi, grăbeşte-te să te retragi. Mi-a adresat un zâmbet strâmb. Şi atunci poate-o să pot profita.

I-am pus mâna pe braţ.

— Aş fi atât de norocoasă!

Balthazar m-a sărutat pe frunte. Mirosea a fum de pipă şi a piele, şi aproape că mi-am dorit să fi aşteptat să-i spun toate astea după ce l-aş fi sărutat măcar o singură dată.

— Eşti gata să mergem înăuntru? m-a întrebat.

— Peste vreo câteva minute. Îmi place aici, afară. În plus, în seara asta se văd stelele.

— Aşa e. Îţi place astronomia.

Şi-a pus mâinile în buzunarele pantalonilor şi a mers alături de mine în timp ce ne afundam în pădure, uitându-ne în sus, la constelaţiile care licăreau printre crengile desfrunzite de deasupra capetelor noastre.

— Ăla e Orion, nu-i aşa?

— Da. Vânătorul.

Am ridicat mâna, urmărind conturul picioarelor, centura, braţul întins în faţă, gata să lovească.

— Vezi steaua aia într-adevăr strălucitoare de pe umărul lui? E Betelgeuse.

— Care e?

Probabil că Balthazar nu se sinchisea prea mult de astronomie, dar m-am gândit că se simţea uşurat având ceva despre care să vorbească, în afară de dezamăgirea lui sentimentală. Ştiam cum se simţea.

— Uite, apleacă-te!

Când a făcut-o, fiind alături de mine, i-am îndreptat un braţ în sus, astfel încât propriul lui deget arăta către stea.

— Acum o vezi?

El a zâmbit.

— Cred că da. În Orion nu e o nebuloasă?

— Ba da, la jumătatea drumului în jos. Am să ţi-o arăt.

— Bianca? s-a auzit un glas în spatele nostru.

Ne-am răsucit amândoi. Recunoscusem imediat vocea, dar nu-mi venea să-mi cred urechilor. Poate că mă amăgea speranța. Dar acolo, în întuneric, stătea Lucas, în uniformă. Se uita urât nu la mine, nici măcar la noi amândoi, ci la Balthazar.

— Lucas, ce faci aici? am șoptit.

— Mă asigur că ești OK.

Asta nu i-a plăcut lui Balthazar. Și-a îndreptat spatele.

— Bianca e în cea mai deplină siguranță.

— E târziu. E întuneric. Ai adus-o aici, afară, singură.

— A venit aici din propria ei voință. Pe urmă, Balthazar a respirat adânc, fiind evident că se străduia să se calmeze. Probabil că ar fi mai bine dacă ai însoți-o chiar tu.

Lucas a fost evident luat prin surprindere. Se așteptase la luptă, nu la capitulare.

— Vin cu tine, i-am spus lui Balthazar.

Indiferent de ceea ce discutaserăm sau de ceea ce simțeam eu, el era cel care mă invitase la bal. Îi datoram asta.

Însă a clătinat din cap.

— E OK. Nu mai am chef de dans.

Năucită și jenată, am ieșit din haina lui, pregătindu-mă să suport aerul rece, și am spus:

— Mulțumesc. Pentru tot.

— Dacă ai nevoie de mine, dă-mi de știre.

Punându-și din nou haina, Balthazar i-a aruncat lui Lucas o privire, apoi a pornit-o singur pe drumul de întoarcere către școală.

Imediat ce ne-a lăsat singuri, am murmurat:

— Așa ceva nu era câtuși de puțin necesar.

— Se apleca spre tine. Amenințător.

— Îi arătam stelele! M-am cuprins cu brațele, încercând să-mi păstrez căldura trupului. Ai crezut că-avea de gând să mă sărute?

— Nu.

— Mincinosule, am ripostat.

Lucas a mormăit.

— OK, încercam să-l țin departe de tine. Nu puteam să mă uit pur și simplu cum încerca să te seducă și să nu fac nimic.

Pe urmă și-a scos blazerul de uniformă și mi l-a întins. N-a fost un gest elegant, ca al lui Balthazar – însă din partea acestuia din urmă nu fusese vorba decât de politețe, de acel gen de comportament care ține de a fi un gentleman. Lucas, m-am gândit eu, dorea cu disperare să-mi demonstreze cum va, oricum, că putea să-mi poarte de grijă, într-o măsură ori cât de mică.

Am luat haina și m-am strecurat în ea. Căptușeala încă mai păstra căldura trupului lui.

— Mulțumesc.

— E un păcat să acoperi rochia.

M-a privit de sus până jos, cu un zâmbet într-unul dintre colțurile gurii.

— Nu flirta!

O parte a mea își dorea să-l audă flirtând toată noaptea, dar știam că trebuia să avem o discuție. Chiar atunci.

— Să stăm de vorbă.

— OK. O s-o facem.

După care bineînțeles că niciunul dintre noi n-a știut exact ce să spună. Am continuat să merg, cu el alături, mai ales ca să trag de timp. Am auzit un foșnet de frunze undeva, departe, dar a fost urmat de un chicotit. Se părea că și alte perechi se furișaseră în noaptea aceea în pădure. Judecând după sunete, se distrau mai bine ca noi.

În cele din urmă, mi-am dat seama că eu trebuia să vorbesc prima.

— N-ar fi trebuit să spui tot ce-ai spus despre părinții mei. Am fost deplasat, a oftat el. Îți poartă de grijă. Oricine își poate da seama.

— Atunci de ce-ai fost atât de ciudat în privința lor?

S-a gândit la asta, fiind evident faptul că nu știa cum să-mi răspundă.

— N-am vorbit prea mult despre mama.

Am clipit, nedumerită.

— Nu. Cred că nu.

— E oarecum severă.

Lucas își fixa picioarele cu privirea în timp ce traversam un covor gros și moale de ace cafenii de pin. Un măr din apropiere era înconjurat de fructe căzute pe care nu le culesese nimeni, și toate erau acum maronii și moi.

— Încearcă să-mi conducă viața și aproape că reușește.

— Nu-mi pot imagina pe cineva conducându-te pe tine.

— Pentru că n-ai cunoscut-o pe mama.

— O să se schimbe pe măsură ce înaintezi în vârstă, am sugerat. Știu că părinții mei erau cândva mult mai protectori.

— Ea nu e ca părinții tăi. A râs, și sunetul a fost straniu, dintr-un motiv pe care nu l-am putut defini. Mama vede lumea în alb și negru. Ca să reușești în viață trebuie să fii puternic, spune ea. Din punctul ei de vedere, nu există decât două tipuri de oameni: prădător și pradă.

— Asta pare... dur.

— „Dur” e un termen care i se potrivește. Are idei foarte clare când e vorba de ce ar trebui să fiu și ce ar trebui să fac. Se întâmplă să nu cad întotdeauna de acord cu ea, dar, știi... Îmi e mamă. Tot ce spune are efect asupra mea. A oftat din greu. Probabil că asta nu e cine știe ce explicație, dar are o foarte mare legătură cu purtarea mea din Riverton.

Cu cât mă gândeam mai mult la ce spunea, cu atât îmi dădeam mai bine seama în ce măsură oferea o explicație. Fiindcă mama lui încerca mereu să-i conducă viața, își imaginase că și părinții mei voiau s-o conducă pe a mea.

— Înțeleg. Serios.

— E frig.

Lucas m-a luat de mână. Inima a-nceput să-mi bată mai repede.

— Haide! Să ne-ntoarcem în școală.

Ne-am îndreptat împreună spre Evernight, ieșind din pădure și intrând pe pajiște, de unde puteam vedea luminile strălucitoare din sala mare și siluetele dansatorilor. Mi-am imaginat cum ar fi fost noaptea aceea dacă eu și Lucas nu ne-am fi certat niciodată și el ar fi fost partenerul meu la Balul Toamnei. Era aproape ciudat de perfect ca să mă pot gândi.

— Încă nu vreau să intru.

— E frig.

— Haina ta îmi ține cald.

— Da, dar *mie* nu-mi ține.

Lucas mi-a zâmbit larg. Părea întotdeauna mai mare decât mine, în afara cazului

când zâmbea.

— Mai așteaptă încă puțin, am insistat, trăgându-l către pavilionul unde ne întâlniserăm. O să ne ținem de cald unul altuia.

— Ei, când pui problema așa...

Ne-am așezat în pavilion, cu stelele de deasupra încețoșate de iedera deasă, și Lucas m-a înconjurat cu brațul. Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Toate îndoielile și toată confuzia pe care le simțisem în ultimele două săptămâni au dispărut ca prin farmec. Fusesem fericită în timpul dansului, dar numai pentru că uitasem de mine în vârtejul lui. Acum era altfel. Știam unde mă aflam – și cine eram – și mă simțeam complot împăcată. Deși îmi aminteam motivele care mă făcuseră să mă îndoiesc de Lucas, când stăteam atât de aproape mă puteam încrede în el cu desăvârșire. Nu mă temeam de nimic, din întreaga lume. Eram în siguranță dacă mă relaxam. Am închis ochii și mi-am cuibărit fața în curbura umărului lui. S-a înfiorat și nu m-am gândit deloc să pun asta pe seama frigului.

— Știi că nu fac altceva decât să-ți port de grijă, da? a șoptit el. I-am simțit buzele atingându-mi fruntea. Vreau să te știu mereu în siguranță.

— N-am nevoie să mă aperi de pericole, Lucas. Mi-am strecurat brațul în jurul taliei lui și l-am îmbrățișat cu putere.

Am nevoie să mă aperi de singurătate. Să fii cu mine. De asta am nevoie.

El a râs, un sunet straniu, trist.

— Îți trebuie cineva care să vegheze asupra ta. Să se asigure că totul e OK. Vreau să fiu eu tipul ăla.

Mi-am ridicat fața spre a lui. Eram atât de aproape, încât genele mele îi atingeau bărbia și îi simțeam căldura corpului în micul spațiu dintre gurile noastre. Mi-am adunat tot curajul ca să spun:

— Lucas, tot ce-mi trebuie ești tu.

El mi-a atins obrazul, apoi și-a lipit ușor buzele de ale mele. Acea primă atingere mi-a tăiat răsuflarea, dar știam deja că nu-mi mai era frică. Eram cu Lucas, și nimic nu mă mai putea răni vreodată.

L-am sărutat, și visele mele îmi spusese adevărul – chiar știam cum să-l sărut. Cum să-l ating. O știusem, în interiorul meu, tot timpul, nu-mi lipsise decât scânteia care să dea foc acelei cunoașteri, s-o aducă la viață. Lucas m-a strivit atât de tare la pieptul lui, încât abia mai puteam respira. Ne-am sărutat profund și cu lentoare, apăsând și ușor, într-o mie de moduri diferite. Și totul era bine.

Blazerul lui mi-a alunecat de pe umeri, lăsându-mi brațele și spatele în voia aerului rece al nopții. Mâinile lui au alunecat să mă acopere și i-am simțit palmele pe omoplați și vârfurile degetelor pe șira spinării. Senzația pielii lui lipite de a mea era atât de plăcută – mai plăcută decât îmi imaginasem – și mi-am lăsat capul pe spate când am suspinat de încântare. Lucas mi-a sărutat gura, obrazul, urechea, gâtul.

— Bianca. I-am simțit șoapta catifelată pe piele. Buzele lui îmi alunecau peste scobitura gâtului. Ar trebui să ne oprim.

— Nu vreau să mă opresc.

— Aici, afară... am putea fi... luați de val...

— Nu trebuie să te oprești.

I-am sărutat părul și fruntea. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că acum îmi aparținea mie, mie și nimănui altcuiva.

Când ni s-au întâlnit din nou buzele, sărutul a fost altfel – încordat, disperat aproape. Amândoi respiram mai repede, incapabili să vorbim. În lume nu mai exista nimic

în afară de el și de răpăitul tobei din adâncul meu, cel care-mi repeta cu insistență că Lucas era *al meu, al meu, al meu*.

Degetele lui mi-au împins breteaua îngustă a rochiei până când mi-a alunecat în jos pe braț, expunându-mi curba de sus a sânilor. Lucas a urmărit cu degetul mare linia care-mi cobora de la ureche către umăr. Îmi doream să meargă mai departe, să mă atingă în toate felurile în care simțeam nevoia sa fiu atinsă. Aveam mintea înceteșată, aproape că nu puteam să gândesc; nu mai existau decât trupul meu și ceea ce el cerea de la mine. Știam ce trebuia să fac, chiar dacă era un lucru pe care încă nu mi-l puteam imagina.

Oprește-te, mi-am spus. Dar eu și Lucas eram dincolo de orice dorință de a ne opri. Aveam nevoie de el, întreg, în clipa aceea.

I-am luat fața în mâini și mi-am apăsat ușor buzele pe gura lui, pe bărbie, pe gât. I-am văzut pulsul zvâcnind sub piele și apoi foamea a fost prea copleșitoare ca să mi-o rețin.

L-am mușcat de gât, cu toată puterea. Am auzit icnetul pe care i l-au smuls durerea și șocul, dar în clipa aceea sângele mi-a năvălit pe limbă. Gustul lui dens, metalic, s-a răspândit prin mine ca focul fierbinte, incontrollabil, periculos și frumos. Am înghițit, și senzația sângelui lui Lucas în gâtul meu a fost mai dulce decât orice altceva cunoscusem vreodată.

El a încercat să se tragă de lângă mine, dar era deja slăbit. Când a dat să se prăbușească pe spate, l-am prins în brațe, ca să pot bea cu mai multă înfrigurare. Aveam senzația că, odată cu sângele, îi trăgeam în mine sufletul. Nu mai fuseserăm niciodată atât de aproape.

Al meu, m-am gândit. Al meu.

Pe urmă, Lucas s-a înmuiat de tot. Leșinase. Înțelegerea acestui fapt m-a izbit ca un val de apă rece, smulgându-mă din transă cu un șoc.

Am icnit de spaimă și i-am dat drumul. A căzut de parcă n-ar fi avut oase, aterizând pe podeaua pavilionului cu o bufnitură. Despicătura largă și adâncă lăsată de dinții mei pe gâtul lui era întunecată și umedă în lumina lunii, strălucind precum cerneala împrăștiată. Un pârlăuș firav de sânge se prelingea pe podea, băltind în jurul unei steluțe argintii care-mi căzuse din păr.

— Ajutor! am spus, cu voce sugrumată.

Nu era cu mult mai mult decât o șoptă. Buzele mele pline de sângele lui Lucas erau încă lipicioase și fierbinți.

— Să vină cineva, vă rog! Ajutor!

M-am împleticit în jos pe treptele pavilionului, dorindu-mi cu disperare să găsesc pe cineva, pe oricine. Părinții mei aveau să fie furioși – și doamna Bethany de o mie de ori mai mult decât ei –, dar trebuia să-l ajute cineva pe Lucas.

— E cineva aici?

— Ce-ai pățit?

Courtney a ieșit din pădure, evident enervată. Rochia de dantelă albă i se mototolise, și l-am zărit pe partenerul ei în spatele său; se părea că-ntrerupsesem o partidă de sex.

— Stai... Pe buzele tale... e sânge ?

— Lucas. Eram atât de șocată, încât nu puteam nici măcar să-ncerc să explic. Vă rog. Ajutați-l pe Lucas.

Courtney și-a scuturat părul lung și blond și a intrat în pavilion, văzându-l pe Lucas zăcând acolo, cu gâtul sfâșiat.

— Oh, Dumnezeule, a murmurat. Pe urmă s-a întors spre mine, cu un zâmbet de

satisfacție. Era și timpul să te maturizezi și să devii vampir, ca noi, ceilalți.

Capitolul 8

— **L**-am omorât pe Lucas? E OK? am suspinat.

Nu mă puteam opri din plâns. Brațul mamei îmi înconjura umerii; am ieșit din pavilion lăsând-o orbește să mă conducă. Tata alergase înaintea noastră, cu trupul inconștient al lui Lucas în brațe. Câțiva dinte ceilalți profesori erau în apropiere, asigurându-se că niciun alt elev nu-și dădea seama că avusese loc o tulburare.

— Mamă, ce-am făcut?

— Lucas trăiește. Vocea ei nu sunase niciodată mai blând. O să-și revină.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Am urcat treptele de piatră și aproape că ne-am împiedicat una de alta. Tremuram din tot trupul, atât de tare, încât abia puteam să merg. Mama mi-a mângâiat părul, care-mi scăpase din strânsoarea codițelor împletite și-mi atârna moale în jurul feței.

— Iubito, du-te sus în apartamentul nostru, OK? Spală-te pe față! Liniștește-te!

Am clătinat din cap.

— Vreau să fiu cu Lucas.

— Nici măcar n-o să știe că ești acolo.

— Mamă! *Te rog.*

A vrut să refuze, însă apoi am văzut-o dându-și seama că n-avea rost să-mi aducă argumente.

— Haide!

Tata îl dusesse pe Lucas în adăpostul trăsurilor. Când am făcut primul pas înăuntru, m-am întrebat de ce era acolo un apartament, cu lambriuri din lemn negru bălțuit și cu fotografii sepia în rame vechi, ovale. Pe urmă mi-am amintit că era locuința doamnei Bethany. Eram atât de șocată, încât nici măcar nu-mi mai era frică de ea. Când m-am împins în ușa dormitorului ca să-l văd pe Lucas, mama a clătinat din cap.

— Spală-te pe față cu apă rece. Respiră adânc de câteva ori Adună-te, scumpo. Pe urmă, o să stăm de vorbă. Totul e în ordine, a adăugat, cu un zâmbet strâmb. O să vezi.

Bâjbâind, am răsucit cu mâinile-mi lipicioase, tremurătoare, mânerul de la ușa băii. Imediat ce mi-am zărit fața în oglinda am înțeles de ce-mi tot spunea mama să mă spăl. Aveam buzele pătate de sângele lui Lucas. Câteva picături mi se întinseseră pe obraji. Am deschis imediat robinetele, dorindu-mi cu disperare să spăl dovada faptei mele – dar, când apa rece a început să mi se reverse peste degete, m-am pomenit uitându-mă, cu mai multă atenție la petele de sânge. Buzele mele erau atât de roșii; și încă erau umflate în urma sărutărilor.

Am urmărit încet linia lor cu vârful limbii. Am simțit gustul sângelui lui Lucas și a fost ca și cum el s-ar fi aflat tot atât de aproape de mine ca atunci când îl ținusem în brațe.

Deci asta înseamnă, m-am gândit. Toată viața, părinții mei îmi tot spusese că,

într-o bună zi, sângele avea să fie mai mult decât sânge, mai mult decât ceva cumpărat de la măcelărie, pe care mi-l dădeau la masă. Nu reuşisem niciodată să pricep ce voiau să spună. Acum, înţelegem. În anumite moduri, era la fel ca primul meu sărut cu Lucas; trupul meu ştiuse de ce aveam nevoie şi ce-mi doream, când mintea mea nu putea nici măcar să ghicească.

Pe urmă m-am gândit la Lucas lăsându-se pe spate ca să-mi primească sărutarea şi încrezându-se în mine într-un tot. Vinovăţia m-a făcut să încep iar să plâng, şi apoi m-am împrăştiat cu apă pe faţă şi pe ceafa. A fost nevoie să respir adânc timp de mai multe minute înainte de a putea să ies din baie.

Patul doamnei Bethany era o monstruozitate neagră, sculptată, cu stâlpi spiralaţi care-i susţineau baldachinul. Era evident vechi de câteva secole. Inconştient, în mijlocul lui, Lucas părea tot atât de palid ca bandajul care-i acoperea gâtul, dar respira.

— E teafăr, am şoptit.

— N-ai băut destul sânge ca să-i faci rău.

Tata s-a uitat la mine pentru prima oară de când alergase către pavilion. Mă temusem că aveam să văd în privirea lui dezaprobare – sau jenă, dat fiind ce făcusem când mă izbise nevoia de a muşca – dar era calm, aproape blând.

— Trebuie să faci un efort ca să bei mai mult de-o halbă o dată, sau cam aşa ceva.

— Atunci de ce-a leşinat Lucas?

— Muşcătura le face asta, a spus mama.

Când a spus „le” s-a gândit la oameni. De obicei nu trebuia să-şi dea silinţa ca să nu facă nicio deosebire, fiindcă-i plăcea să spună că oamenii erau oricum oameni, dar linia separatoare dintre noi nu fusese niciodată mai clară.

— E ca şi cum ar fi... poate hipnotizaţi sau sub o vrajă. La început se împotrivesc din toate puterile, dar cad curând în transa asta.

— Şi e şi o treabă bună, fiindcă înseamnă că mâine n-o sa-şi aducă aminte nimic. Tata ţinea încheietura mâinii lui Lucas în palmă, verificându-i pulsul. O să-i spunem o poveste inventată despre rană, ceva simplu, despre un accident. În vechiul pavilion sunt vreo două traverse slăbite – una din— ele ar fi putut să cadă. Lovindu-l în cap.

— Nu-mi place să-l mint de Lucas.

— Iubito, ai înţeles întotdeauna că sunt lucruri pe care oamenii din jurul nostru n-au nevoie să le ştie.

— Lucas nu e un om oarecare.

Ceea ce ştiam eu dar nu ştiau ei era că Lucas avea deja suspiciuni în privinţa Academiei Evernight. Bineînţeles că nu cunoştea adevărul despre locul acela – altminteri n-ar fi intrat niciodată pe uşa din faţă –, dar înţelegea că se petrece ceva, că şcoala avea ceva în plus faţă de ceea ce sărea în ochi. Puteam să fiu mândră de instinctele fine ale lui Lucas, recunoscând în acelaşi timp că făceau totul mult mai dificil.

Dar mă puteam măcar gândi să-i spun adevărul? *Îmi pare rău că aproape te-am ucis azi-noapte?* Am dat încet din cap, acceptând ceea ce aveam de făcut. Lucas nu putea să afle cât de cumplit îi înşelasem aşteptările. N-avea să mă ierte niciodată – chiar dacă m-ar fi crezut când aş fi început să-i vorbesc despre vampiri. Şi-ar fi putut imagina cu uşurinţă că înnebunisem.

— OK, am cedat eu. Trebuie să minţim. Înţeleg.

— Măcar dac-aş înţelege şi eu, a spus doamna Bethany cu răceală.

A intrat pe uşa dormitorului, cu mâinile încleştate în faţă. În locul obişnuitelor ei bluze de dantelă şi al fustelor de culoare întunecată, purta o rochie lungă de bal, de un violet-închis, şi mănuşi negre de satin, care-i treceau de coate. Cerceii cu perle negre îi

licăreau ori de câte ori clătina din cap.

— Când am invitat elevi umani să ni se alătore la Evernight, am știut că vor fi probleme de securitate. Le-am ținut o prelegere tuturor elevilor mai vechi, am monitorizat coridoarele, am menținut grupurile cât mai separate cu putință – și asta cu rezultate bune, așa credeam. Nu m-aș fi așteptat niciodată la o răbufnire din partea ta, domnișoară Olivier.

Părinții mei s-au ridicat în picioare. La început, am crezut că-și arătau respectul față de doamna Bethany, fiindcă le era șefa – țineau întotdeauna cont de părerea ei și mă învățaseră să procedez tot așa și eu. Însă tata a înaintat un pas, luându-mi apărarea.

— Știți că Bianca nu e ca noi, ceilalți. E pentru prima oară când gustă sânge viu. Nu și-a dat seama cum o poate afecta asta.

Buzele doamnei Bethany s-au arcuit ușor în sus, într-un zâmbet formal, nesuferit.

— Bianca e un caz special, firește. Sunt atât de puțini vampiri care se nasc, în loc să fie făcuți. Știi că ești abia al treilea copil pe care-l întâlnesc din 1812 înapoi?

Părinții mei îmi spusese că în fiecare secol erau concepuți numai o mână de copii vampiri; ei fuseseră împreună aproape trei sute cincizeci de ani înainte ca mama să-l uluiască e tata și pe ea însăși rămânând gravidă cu mine. Crezusem întotdeauna că exagerau puțin, ca să mă facă să mă simt unica. Acum îmi dădeam seama că era adevărul absolut.

Doamna Bethany nu terminase.

— Aș fi crezut că fiind crescută de vampiri – cunoscând natura noastră și nevoile noastre –, asta n-ar fi trebuit să fie mi avantaj? Un motiv pentru mai mult autocontrol, în loc de mai puțin?

— Îmi pare rău. Nu-i puteam lăsa pe părinții mei să fie învinuiți pentru asta, când vina era numai și numai a mea.

Tata și mama mi-au spus întotdeauna c-o să se-ntâmples într-o zi. Că o să simt nevoia asta de a mușca. Dar eu nu pricepusem, nu cu adevărat. Nu înainte de a mi se întâmpla.

Ea a dat din cap, cântărindu-mi spusele. Ochii negri i-au zvâcnit o singură dată către Lucas, ca și cum ar fi fost un gunoi pe care-l lăsaserăm în camera ei.

— O să supraviețuiască? Atunci nu s-a săvârșit niciun rău ireparabil. Măine o să-i dăm Biancă o pedeapsă.

Mama mi-a aruncat o privire plină de scuze.

— Bianca ne-a jurat că n-o să mai facă așa ceva niciodată. Dacă în școală s-ar răspândi vestea că un vampir l-a mușcat pe unul dintre noii elevi fără să suporte în niciun fel de consecințe, vor fi și alte incidente. Doamna Bethany și-adunat fusta într-o mână. S-ar putea ca unele să nu se sfârșească la fel de bine. E vital ca niciun alt elev uman să nu mai fie nici măcar atins, pentru că nu ne putem permite nici măcar umbra unei suspiciuni. O asemenea greșală nu poate scăpa nepedepsită.

Absolut pentru prima oară, eu și doamna Bethany eram întru totul de acord. Mă simțeam groaznic pentru că-i făcusem rău lui Lucas și meritam cel puțin să fac curățenie pe hol timp de câteva seri. Dar am văzut imediat o dificultate.

— Nu pot fi trimisă la arest. Sau să fiu obligată să fac curățenie, sau orice altceva de felul ăsta.

Sprâncenele ei s-au arcuit încă și mai mult.

— Ești mai presus de astfel de însărcinări domestice?

— Dacă sunt pedepsită într-un mod evident, Lucas o să-ntrebe de ce. Nu vrem să pună întrebări. Nu?

Mă făcusem înțeleasă. Doamna Bethany a dat din cap, dar aș fi putut spune că era nemulțumită fiindcă o surclasasem.

— Atunci o să scrii o lucrare de zece pagini despre – să zicem – utilizarea stilului epistolar în romanele din secolele al optsprezecelea și al nouăsprezecelea. O termini în două săptămâni.

Faptul că o asemenea temă n-a reușit să mă facă să mă simt mai rău era o măsură a gradului de deprimare și de spaimă la care ajunseseam deja.

Doamna Bethany a venit cu un pas mai aproape de mine, cu fusta bogată foșnindu-i ca aripile unei păsări. Mirosul de lavandă s-a încolăcit în jurul meu ca fumul. Îmi venea greu să-i întâlnesc ochii; mă simțeam atât de expusă, atât de rușinată!

— De mai bine de două secole, Academia Evernight le servește drept sanctuar semenilor noștri. Cei care par destul de tineri ca să treacă drept elevi pot veni aici să-nvețe cum s-a schimbat lumea, ca să se poată integra în societate și să se poată mișca în voie fără să trezească suspiciuni. E un loc de învățătură. Un loc care oferă siguranță. Și poate rămâne astfel numai dacă oamenii de dincolo de ziduri – iar acum, și din interiorul lor – sunt de asemenea în siguranță. Dacă elevii noștri își pierd controlul și iau vieți omenești, asupra academici vor începe în curând să planeze bănuieli. Sanctuarul se va prăbuși. O tradiție de două veacuri își va găsi sfârșitul. Eu am apărat această școală în aproape tot acest timp, domnișoară Olivier. N-am intenția să privesc cum e dezechilibrată balanța, de dumneata sau de oricine altcineva. Am vorbit limpede?

— Da, doamnă, am șoptit. Îmi pare atât de rău! N-o să se repete.

— Asta o spui acum. A aruncat spre Lucas o privire de o curiozitate rece. O să vedem ce se-ntâmplă când se trezește domnul Ross.

Pe urmă a ieșit cu grație, întorcându-se la bal.

Era ciudat că, la numai câteva sute de pași distanță, oamenii continuau să valseze.

— Eu rămân cu Lucas, a spus tata. Celia, tu du-o pe Bianca înapoi, în școală.

— Nu mă pot întoarce acum în camera mea. Vreau să fiu aici când se trezește Lucas, am insistat eu.

Mama a clătinat din cap.

— E mai bine pentru voi amândoi să nu fii. Prezența ta i-ar putea reaminti lui Lucas ce s-a petrecut în realitate; or, el trebuie să uite. Iți spun eu ce facem. Vii sus, în fosta ta camera doar în noaptea asta. N-o să deranjeze pe nimeni.

Camera mea tihnită din vârful turnului nu mi se mai păruse niciodată ceva atât de bine-venit. Îmi doream până și să revăd garguiul.

— Sună extraordinar. Vă mulțumesc atât de mult amândurora, pentru tot! Lacrimile mi-au umplut din nou ochii. În seara asta, ne-ați salvat pe mine și pe Lucas.

— Nu fi atât de melodramatică! Cuvintele tatei erau îndulcite de zâmbetul lui. Lucas ar fi supraviețuit oricum. Iar tu ai fi mușcat oricum pe cineva până la urmă. Mi-aș fi dorit să mai aștepti o vreme, dar presupun că fetița noastră trebuia să se maturizeze odată și odată.

— Adrian? Mama l-a luat pe tata de mână și a-nceput să-l tragă afară din încăpere. Ar trebui să vorbim despre obiectul ăla.

— Obiect? Ce obiect?

— Cel de pe culoar.

— Oh!

Tata a înțeles aproape în același timp cu mine. Mama voia să găsească un pretext ca să mă lase un moment singură cu Lucas.

Imediat ce au ieșit, m-am așezat pe marginea patului, alături de Lucas. Era tot

frumos, în ciuda pielii palide și a cearcănelor negre de sub ochi. Părul de culoarea bronzului părea aproape castaniu pe lângă tenul pal și, când i-am pus mâna pe frunte, am simțit-o rece la atingere.

— Îmi pare atât de rău că te-am rănit!

O lacrimă fierbinte mi s-a prelins pe obraz. Sărmanul Lucas, întotdeauna încercând să mă apere de pericole. Nu ghicise niciodată că eu eram cea periculoasă.

* * *

Mai târziu în noaptea aceea, m-am uitat îndelung la frumoasa mea rochie, acum pătată de sânge. Mama o atârname de cârligul ferestrei dormitorului meu.

— Am crezut că balul o să fie perfect, am șoptit.

— Aș fi vrut să fi fost, scumpo.

Ea stătea lângă patul meu, mângâindu-mi părul, așa cum făcea întotdeauna când eram mică.

— Măine-dimineață totul va fi mai bine. O să vezi, a continuat ea.

— Ești sigură că Lucas n-o să fie vampir când se trezește?

— Sunt sigură. N-a pierdut destul sânge ca să-i fie pusă viața în pericol. Și asta e prima oară când l-ai mușcat – corect?

— Corect, am șuierat eu.

— Numai oamenii care-au fost mușcați de mai multe ori devin vampiri, dar, chiar și atunci, numai dacă ultima mușcătură e fatală. Și, așa cum ți-am mai spus, să ucizi pe cineva bandu-i sângele e de fapt o treabă destul de grea. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să mori ca să devii vampir, și Lucas n-o să moară.

— Eu sunt vampir, și n-am murit niciodată.

— Asta e cu totul altceva, scumpo. O știi. Tu ești deosebită prin naștere.

Mi-a atins bărbia, întorcându-mi capul ca să ne privim una pe alta. În spatele ei am văzut garguiul rânjindu-ne, ca și cum ar fi tras cu urechea.

— N-o să devii vampir adevărat până când nu ucizi pe cineva. Când o s-o faci, o să mori și tu – dar numai pentru scurt timp. O să fie ca și cum ai trage un pui de somn.

Părinții mei îmi mai spusese ră toate astea, firește, de cel puțin o mie de ori, exact așa cum îmi spusese și să mă spăl pe dinți înainte de culcare sau să aflu numele întreg și numărul de telefon dacă îi suna cineva când nu erau acasă. Cei mai mulți vampiri nu omorâseră niciodată pe nimeni, spuneau ei, și, chiar dacă eu nu mă puteam imagina făcându-i cuiva vreun rău, ei insistaseră, susținând că existau modalități de rezolvare astfel încât să fie totul OK. Discutaserăm în repetate rânduri despre transformarea mea finală: puteam să intru într-un spital sau într-un sanatoriu, să găsesc pe cineva cu adevărat foarte bătrân sau pe moarte, și s-o fac astfel. Îmi spusese întotdeauna că avea să fie simplu – puteam să pun capăt suferințelor cuiva, poate chiar oferindu-i șansa de a trăi de asemenea veșnic, ca vampir, dacă planificam totul din timp și ne asiguram că era posibil să beau de mai multe ori. Explicația era frumoasă și simplă, era modul în care le plăcea lor să se petreacă schimbarea.

Ceea ce se întâmplase între mine și Lucas dovedise că realitatea nu era atât de bine rânduită ca în lămuririle pe care mi le oferiseră.

— Nu vreau să devin vampir înainte de a fi pregătită, am spus.

Era un alt lucru pe care mi-l repetaseră de nenumărate ori și mă așteptam ca mama să fie automat de acord.

Însă ea a păstrat tăcerea câteva clipe.

— O să vedem, Bianca. O să vedem.

— Cum adică?

— Ai gustat sângele unui om viu. În esență, ai întors clepsidra – trupul tău va începe de-acum să reacționeze uneori ca al unui vampir.

Probabil că păream îngrozită, fiindcă m-a strâns de mână.

— Nu-ți face griji. Nu înseamnă că va trebui să te transformi săptămâna asta și probabil că nici anul ăsta. Dar nevoia ta de a face lucrurile pe care le facem noi va fi acum mai puternică și se va intensifica tot timpul. În plus, ții la Lucas. Voi doi veți fi acum foarte... ei bine, foarte atrași unul de altul. Când trupul ți se schimbă la fel de repede ca inima, combinația are extrem de multă forță.

Mama și-a rezemat capul de perete, și m-am întrebat dacă-și aducea aminte de perioada de mijloc a anilor 1600, când ea era vie, iar tata... un străin frumos și misterios.

— Încearcă să nu te-ndrăgostești până peste cap.

— O să fiu puternică, i-am promis.

— Știu c-o să te străduiești, scumpo. E tot ce-ți putem cere.

Ce voia să spună? Nu știam, și ar fi trebuit să-ntreb. Dar n-am putut. Viitorul se năpustea asupra mea prea repede, și mă simțeam tot atât de istovită ca după mai multe zile de nesomn. Am strâns cu putere din ochi și mi-am îndesat fața în pernă, tânjind după uitarea deplină adusă de somn.

În dimineața următoare, am simțit că se schimbase ceva chiar înainte de a deschide ochii.

Mi se ascuțiseră toate simțurile. Percepeam aproape fiecare fir din țesătura cearșafului atingându-mi pielea și nu-i auzeam doar pe părinții mei vorbind în camera din față, ci și toate sunetele ce veneau de la mai multe etaje de sub noi – profesorul Iwerebon țipând la cineva care încerca să se strecoare înăuntru după o noapte de petrecere, pași pe treptele de piatră, un robinet stricat, din care picura apă undeva.

Dacă aș fi încercat, aș fi reușit să număr frunzele care foșneau în copacul de afară. Când am deschis pleoapele, lumina zilei mi s-a părut aproape orbitoare.

La început m-am gândit că părinții mei se înșelaseră. Peste noapte mă transformasem într-un vampir adevărat, ceea ce însemna că Lucas...

Nu. Inima mea continua să bată. Atâta vreme cât trăiam eu, trăia și el. Nu puteam să mor și să-mi completez transformarea în vampir până când nu luam o viață.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, ce se întâmpla cu mine?

Tata mi-a explicat în timpul micului dejun:

— Simți primele semne a ceea ce vei fi după transformarea ta. Ai băut sânge de la o ființă umană; acum știi cum te afectează. Mai târziu, totul devine chiar mai puternic.

— Nu-mi place.

Strângeam din ochi din cauza luminii din bucătărie. Chiar și terciul de ovăz pe care mi l-a dat mama avea un gust extraordinar de puternic: era ca și cum aș fi simțit gustul rădăcinii, al tulpinii și al țărânei din care provenea ovăzul. Pe de altă parte, paharul de sânge pe care-l beam în fiecare dimineață nu fusese niciodată mai lipsit de gust. Mi se păruse întotdeauna bun, și acum îmi dădeam seama că nu era decât o imitație palidă a ceea ce ar fi trebuit să beau.

— Cum suportați asta?

— Senzația nu e întotdeauna la fel de vie ca la început. Astăzi, în cazul tău, o să se atenueze într-o oră sau două.

Mama m-a bătut pe umăr. Își ținea paharul cu sânge în cealaltă mână, aparent mulțumită de el.

— Cât despre ceea ce va fi mai târziu – ei bine, o să te obișnuiești cu reacțiile după o vreme. E și o treabă bună. Altminteri, niciunul dintre noi n-ar reuși vreodată să doarmă.

Mie îmi zvâcnea deja capul din cauza stimulării. În toată viața mea, nu băusem niciodată mai mult de o sticlă de bere și bănuiam că aveam parte de ceva foarte asemănător cu o mahmureală.

— Aș prefera să nu mă obișnuiesc cu așa ceva, mulțumesc.

— Bianca!

Vocea tatei era tăioasă, trădând o furie pe care n-o arătase în noaptea trecută. Până și mama a părut surprinsă.

— Să nu-mi mai dai niciodată ocazia să te-aud vorbind astfel.

— Tată... n-am vrut să spun decât că...

— Ai un destin, Bianca. Ai fost născută să fii vampir. Până acum n-ai pus niciodată asta sub semnul întrebării și nu vreau să începi s-o faci acum. M-am făcut înțeleș?

Și-a înșfăcat paharul și a ieșit furios din încăpere.

— Da, am spus eu, cu voce pierită, adresându-mă locului în care stătuse.

Când am coborât la parter, în jeanși și cu puloverul meu cu glugă de culoare deschisă, simțurile îmi reveniseră deja la normal. Într-un fel, mă simțeam ușurată. Lumina strălucitoare și zarva aproape că mă copleșiseră, și măcar nu trebuia s-o mai aud pe Courtney plângându-se de părul ei. Însă aveam și o oarecare senzație de pierdere. Lumea mea, pe care o considerasem normală, părea acum ciudat de tăcută și de îndepărtată.

Tot ceea ce conta cu adevărat era că mă simțeam mai bine și puteam să-l vizitez pe Lucas. După cele petrecute, știam că nu era cu putință să fie pe picioare și prin preajmă, dar măcar puteam să-l vizitez în apartamentul doamnei Bethany. Probabil că fusese atât de îngrozit trezindu-se acolo, și cine știe ce poveste îi spusese directoarea?

Numai gândul la asta îmi încorda tot trupul, de parcă m-aș fi așteptat la o lovitură. Mama jura că Lucas n-avea să-și aducă aminte, dar cum ar fi putut să fie adevărat? Nu mă gândisem atunci la asta, dar mi-am dat seama că mușcătura mea fusese probabil al naibii de dureroasă. Trebuia să fie șocat, furios și poate totodată înspăimântat. Știam că ar fi trebuit să sper că uitase totul, dar, în cazul ăsta, mă întrebam dacă uitase și sărutările noastre. Oricum ar fi fost, venise timpul să-nfrunt ceea ce făcusem.

M-am pus în mișcare, am traversat pajiștea ignorându-i pe elevii care jucau rugby în capătul opus al peluzei, deși i-am văzut pe unii dintre ei aruncând priviri în direcția mea și am auzit un râset vag, obscen. Courtney povestise, fără nicio îndoială; probabil că toți vampirii din școală știau ce făcusem. Rușinată și furioasă, am grăbit pasul către adăpostul trăsurilor – și m-am oprit cu un picior în aer când l-am zărit pe Lucas venind spre mine. M-a recunoscut și a ridicat o mână, aproape cu sfială.

Am vrut să fug. Lucas merita ceva mai bun decât asta, așa că trebuia să-mi înfrâng rușinea. Impunându-mi să mă îndrept spre el, am strigat:

— Lucas? Ești OK?

— Da. Frunzele i-au foșnit sub tălpi când ne-am întâlnit. În sfârșit. Iisuse, ce s-a întâmplat?

Mi-am simțit gura uscată.

— Nu ți-au spus?

— Ba da, dar... o traversă mi-a căzut în cap? Serios?

Avea obraji împurpurați de jenă și părea furios – pe pavilion, sau pe gravitație, sau pe altceva. Îl mai văzusem pierzându-și calmul, dar nu-l mai văzusem niciodată așa.

— M-am tăiat la gât în balustrada aia idioată de fontă – asta e partea cea mai jalnică –, am fost ciopârțit de ceva care a trebuit să-mi stea în drum tocmai când te sărutam pentru prima oară oară.

O față mai curajoasă decât mine l-ar fi sărutat din nou, chiar atunci. Eu am căscat pur și simplu gura la el. În esență, arata bine. Era încă palid, un bandaj gros îi acoperea partea laterală a gâtului, dar altminteri arăta ca-n orice altă zi. Zăream în depărtare câțiva tipi care ne priveau curioși. Am încercat să ignor faptul că aveam un public.

— Am crezut... adică, am presupus... La început am crezut că ai leșinat, m-am grăbit să adaug, înainte de a deveni încă și mai incoerentă. Uneori am efectul ăsta asupra băieților. E prea intens. Nu pot suporta.

Lucas a râs. Sunetul era cumva găunos, dar râdea. Ceea ce era cu adevărat OK; nu știa într-adevăr nimic. Ușurată, i-am înconjurat cu brațele și l-am strâns cu putere. Și el m-a îmbrățișat și am rămas câteva clipe acolo, cu brațele încolăcite unul în jurul altuia, și am putut să mă prefac că nu se întâmplase nimic rău.

Părul îi scânteia ca bronzul în lumina soarelui, și i-am respirat mirosul, atât de asemănător cu al pădurii care ne înconjura! Aveam o senzație atât de plăcută știind că era al meu – îl puteam ține astfel în brațe, afară, la loc deschis, pentru că acum ne aparțineam unul altuia. Și, cu fiecare clipă în care ne atingeam, amintirile deveneau mai puternice: sărutul, mâinile lui pe spatele meu, moliciunea provocatoare a pielii lui între dinții mei și sângele fierbinte țâșnindu-mi în gură. — Al meu.

Acum știam ce voise să spună mama. Să muști un om nu era tot atât de simplu ca o sorbitură dintr-un pahar. Când băusem sângele lui Lucas, el devenise o parte din mine – și eu devenisem o parte din el. Acum eram legați într-un mod pe care nu-l puteam controla și pe care Lucas nu-l înțelegea.

Asta făcea îmbrățișarea lui mai puțin reală? Am închis ochii, strângându-i cu putere, și am sperat că nu. Era prea târziu pentru orice altceva.

— Bianca? a murmurat el în părul meu.

— Da?

— Noaptea trecută... chiar am căzut așa peste balustradă? Doamna Bethany mi-a spus cum s-a prăbușit, dar eu am impresia... Ei bune, nu-am amintesc absolut nimic. Dar tu? Tu ții minte?

Probabil că vechea lui suspiciune în privința Academiei Evernight se insinua din nou. Se impunea, evident, să spun că da. Dar nu mă puteam convinge s-o fac; ar fi fost o minciună în plus.

Într-un fel. Adică, totul a fost cu adevărat năucitor și..., cred că am intrat în panică. Totul e ca un soi de ceață, dacă vrei să știi adevărul.

Era cel mai groaznic subterfugiu imaginabil, dar Lucas a părut să-i acorde încredere. S-a relaxat în brațele mele și a dat din cap, de parcă tocmai ar fi înțeles totul:

— N-o să te mai dezamănesc niciodată. Promit.

— Nu m-ai dezamăgit niciodată, Lucas. N-ai avea cum. Vinovăția m-a zdrobit, și m-am agățat de el mai tare. Nici eu n-o să te dezamănesc.

O să te feresc de orice pericol, i-am jurat. Până și de mine însămi.

Capitolul 9

Pe urmă mi s-a părut că trăiam în același timp în două lumi. Într-una dintre ele, eu și Lucas eram în sfârșit împreună. Părea locul unde-mi dorisem întotdeauna să-mi petrec întreaga viață. În cealaltă eram o mincinoasă care nu merita să fie nici cu Lucas, nici cu oricine altcineva.

— Mi se pare pur și simplu ciudat.

Șoapta lui Lucas era extrem de joasă, ca să nu facă zgomot în bibliotecă.

— Ce pare ciudat?

Lucas a aruncat o privire în jur înainte de a-mi răspunde, ca să se-asigure că nu putea să tragă nimeni cu urechea. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Stăteam într-una dintre galeriile cele mai îndepărtate, căptușită cu cărți legate manual de acum două secole – unul dintre cele mai intime colțuri ale școlii.

— Că niciunul dintre noi nu-și amintește cu adevărat noaptea aia.

— Ai fost rănit.

Când eram în dubiu, mă agățam de povestea inventată de doamna Bethany. Lucas încă n-o credea pe de-a-ntregul, dar cu timpul avea s-o creadă. Trebuia. Totul depindea de asta.

— Oamenii uită de foarte multe ori ceea ce s-a-ntâmplat înainte de a fi răniți. Are sens, nu? Ornamentul ăla de fier era ascuțit.

— Am mai sărutat fete și înainte... Vocea i s-a stins când mi-a a văzut privirea. Niciuna ca tine. Nici măcar pe departe ca line.

Mi-am lăsat capul în jos, ascunzându-mi zâmbetul stânjenit.

Lucas a continuat:

— Oricum, asta nu m-a făcut să leșin. Niciodată. Tu săruți într-adevăr foarte bine – ai încredere în mine în privința asta –, dar nici măcar tu nu m-ai fi putut face să leșin.

— N-ai leșinat din cauza asta, am insinuat eu, prefăcându-mă că voiam într-adevăr să reiau lectura cărții de grădinărit pe care o descoperisem; singurul motiv pentru care o alesesem inițial era curiozitatea încă existentă în privința florii pe care o întrezărisem în vis cu luni în urmă. Ai leșinat fiindcă te-a lovit în cap bara aia imensă de fier. Asta e tot.

— Nu explică de ce nu-ți amintești măcar tu.

— Știi că anxietatea e o problemă de-a mea, nu? Uneori mă sperii. Când ne-am întâlnit prima oară, eram în mijlocul unei asemenea crize îngrozitoare. Îngrozitoare! Sunt părți din marea mea evadare pe care nu mi le amintesc foarte bine. probabil că m-am speriat din nou când ai fost lovit în cap. Vreau să spun că ai fi putut să mori. Cel puțin partea asta era aproape de adevăr. Nu e de mirare că m-am speriat.

— N-am niciun cucui în cap. Doar o vânătaie, ca și cum as căzut sau cam așa ceva.

— Ți-am pus gheață pe lovitură. Ne-am ocupat de tine.

El n-a părut convins.

— Totuși n-are sens, a zis.

— Nu știu de ce continui să te gândești la asta.

Însăși rostirea acestei fraze mă făcea din nou mincinoasă, și încă mai rău decât înainte. Mă agățam de povestea inventată pentru protecția lui, fiindcă dacă doamna Bethany și-ar fi dat vreodată seama că el știa că se petrecea ceva, ar fi putut – ar fi putut –, oh, nu știam ce ar fi putut face, dar bănuiam că n-ar fi fost bine. Dar dacă i-aș fi spus lui Lucas că era greșit să aibă dubii, că întrebările lui întemeiate și raționale despre

Evernight despre golul din memoria lui erau absurde – ar fi fost și mai rău. Ar fi însemnat să-i cer lui Lucas să se-ndoiască de sine însuși, și nu voiam să fac asta.

— Te rog, Lucas, las-o baltă.

El a dat încet din cap.

— O să vorbim despre asta altă dată.

Când renunța la subiect și nu-și mai făcea griji în privința nopții Balului Toamnei, alcătuiam o echipă minunată. Aproape perfectă. Învățam împreună în bibliotecă sau în clasa mamei, uneori alături și de Vic sau Raquel. Mâneam împreună pe pajiște, sandvișuri împachetate în pungi maronii și îndesate în buzunarele hainelor noastre. Visam la el cu ochii deschiși în timpul orelor de curs, trezindu-mă din apatia mea fericită doar atât de des cât era necesar ca să nu cad la examene. În zilele când aveam chimia împreună, mergeam umăr la umăr spre clasa lui Iwerebon și tot așa plecam de acolo. În celelalte zile, ne regăseam imediat ce se încheiau orele de curs, ca și cum Lucas s-ar fi gândit la mine chiar mai mult decât mă gândeam eu la el.

— Să înfruntăm adevărul, mi-a șoptit Lucas într-o după-amiază de duminică, atunci când îl invitasem sus, în apartamentul părinților mei. (Ei ne întâmpinaseră cu tact și ne lăsaseră să ne petrecem timpul în camera mea pentru tot restul zilei.) Stăteam amândoi întinși pe podea, fără să ne atingem, dar foarte aproape unul de altul, holbându-ne în sus, la tabloul lui Klimt. Nu știu nimic despre artă.

— Nici nu e nevoie să știi ceva. Nu trebuie decât să te uiți și să spui ce simți.

— Nu sunt prea grozav când trebuie să spun ce simt.

— Da, am observat. Fă doar o încercare, OK?

— Păi, OK.

S-a gândit îndelung, concentrându-se, fixând mult timp tabloul cu privirea.

— Cred... cred că-mi place cum îi ține el fața în mâini. Ea pare singurul lucru din lume care-l face fericit, care-i aparține cu adevărat.

— Chiar vezi asta în tablou? Mie el mi se pare... puternic, așa cred.

În ochii mei, bărbatul din *Sărutul* părea să dețină fără nici un dubiu controlul situației; femeia extaziată părea încântată fiindcă era așa, cel puțin pe moment.

Lucas s-a întors spre mine, iar eu mi-am lăsat capul pe o parte, ca să ne privim față în față. Felul în care m-a privit – concentrat, serios, cu dor – m-a făcut să-mi țin respirația. El n-a spus decât:

— Ai încredere în mine. Știu că am înțeles corect.

Ne-am sărutat, iar tata a ales momentul ideal ca să ne cheme la masă. Părinții sunt capabili de o sincronizare stranie.

Ei au discutat cea mai mare parte a cinei, ba chiar servindu-se din mâncare și purtându-se ca și cum asta le-ar fi făcut plăcere.

Fiind alături de Lucas, însemna că aveam mai puțin timp pentru ceilalți prieteni ai mei și așa fi vrut să nu fi fost așa. Balthazar continua să fie la fel de amabil ca întotdeauna, salutându-mă ori de câte ori ne întâlneam pe coridoare și dând din cap către Lucas, ca și când ar fi fost un prieten, nu un tip care aproape că sărise la el în noaptea Balului Toamnei. Dar ochii lui erau triști, și știam că-l rănisem fiindcă nu-i dădusem nicio șansă.

Și Raquel era singuratică. Cu toate că noi o invitam uneori să învățăm noaptea împreună, eu nu mai împărțeam niciodată cu ea masa de prânz. Ea nu-și făcuse alți prieteni de care să știu. Eu și Lucas copsesem pe jumătate ideea de a o împrieteni cu Vic, însă ei doi pur și simplu nu se înțelegeau, își petreceau timpul împreună cu noi și asta îi distra, dar atât și nimic mai mult.

I-am cerut la un moment dat scuze pentru că petreceam mai puțin timp cu ea, însă Raquel mi le-a respins.

— Ești îndrăgostită. Și, într-un fel, asta te face de-a dreptul plictisitoare pentru cei care nu sunt. Știi, pentru cei cu mintea sănătoasă.

— Nu sunt plictisitoare, am protestat. Cel puțin nu mai mult decât până acum.

Mi-a răspuns împreunându-și strâns mâinile și uitându-se la plafonul bibliotecii cu o privire ușor rătăcită.

— Știai că lui Lucas îi place lumina soarelui? Chiar așa e! Îi plac și florile, și iepurașii. Acum lasă-mă să-ți povestesc despre șireturile fascinante ale pantofilor lui fascinanți.

— Taci!

Am pocnit-o peste umăr, și ea a râs. Continuam totuși să simt o distanță stranie între noi.

— Nu vreau să te las singură.

— Nu mă lași. Ești extraordinară.

Și Raquel și-a deschis manualul de biologie, evident gata să abandoneze subiectul.

— S-ar părea că totul ți se pare OK în privința lui Lucas am spus eu, cu prudență.

A ridicat din umeri, fără să-și ia ochii de pe carte.

— Sigur că da. N-ar trebui?

— Vreau doar să spun că... unele dintre lucrurile despre care am vorbit înainte... nu sunt o problemă. Serios.

Raquel fusese atât de sigură că Lucas ar fi putut să mă atace și nu realizase niciodată că lucrurile stăteau exact invers.

— Vreau să-l vezi așa cum e.

— Un tip fabulos, încântător, căruia îi place lumina soarelui și vomează trandafiri.

Raquel glumea, dar nu întru totul. Când mi-a întâlnit în sfârșit privirea, a oftat.

— Pare OK.

Știam că în ziua aceea nu puteam scoate de la ea nimic mai mult, așa că am schimbat subiectul.

În vreme ce prietenii mei cei mai buni de la Evernight nu erau încântați de legătura mea cu Lucas, o mulțime dintre cei mai răi dușmani ai mei erau de părere că era o idee excelentă.

De fapt, *se bucurau* că îl mușcasem.

— Știam că până la urmă o să faci ceea ce era de așteptat, mi-a spus Courtney la ora de tehnologie modernă, singurul curs la care nu fusese înscris niciun elev uman. Te-ai născut vampir. E ceva extrem de rar, de plin de forță, și tot restul. N-aveai cum să rămâi pentru totdeauna o ratată colosală.

— Oho, mulțumesc, Courtney, am răspuns cu voce plată. Nu putem vorbi despre altceva?

— Nu văd de ce te porți așa ciudat în privința asta. Erich mi-a adresat un zâmbet încântător, dar fățarnic, îmi timp ce învățea între degete tema zilei, un iPod. Adică-mi dau seama că orice tip atât de soios ca Lucas îți rămâne multă vreme pe limbă, dar, ei, sângele proaspăt rămâne sânge proaspăt.

— Poate-ar trebui să primim cu toții din când în când câte o gustare, a insistat Gwen. Hei, școala asta e completată acum cu un „bufet umblător” și nimeni nu ia nicio înghițitură?

S-au auzit câteva murmure aprobatoare.

— Atenție, toată lumea, ne-a cerut domnul Yee, profesorul nostru.

Aidoma tuturor celorlalți profesori de la Evernight, era un vampir extrem de puternic – care făcuse parte din lume un timp extrem de îndelungat, păstrându-și totuși toate avantajele. Nu era foarte bătrân; ne povestise că murise în anii 1880. Dar forța și autoritatea radiau din el cu aproape tot atâta putere ca din doamna Bethany. De aceea, toți elevii, chiar și aceia cu sute de ani mai bătrâni, îi priveau cu respect. La comanda lui, am amuțit cu toții.

— Studiați deja iPod-urile de câteva minute. Primele voastre întrebări?

Patrice a ridicat mâna cea dintâi.

— Ați spus că majoritatea aparatelor electronice pot stabili acum conexiuni fără fir. Dar s-ar părea că acesta nu poate.

— Foarte bine, Patrice.

Lauda lui a făcut-o să-mi arunce un zâmbet recunoscător.

Discutasem cu ea de câteva ori despre ideea aflată la baza comunicațiilor fără fir.

— Această limitare e una dintre puținele vicii de proiectare ale iPod-ului. În următoarele modele se va încorpora probabil, sub o oarecare formă, o conexiune wireless și, firește mai există și iPhone – despre care vom discuta săptămâna viitoare.

— Dacă informațiile stocate în iPod recrează de fapt melodia, a spus meditativ Balthazar, atunci calitatea sunetului depinde de tipul de difuzoare sau de căști utilizat. Corect?

— Da, în cea mai mare parte. Există formate de înregistrare de tip superior, dar niciun ascultător și nici măcar profesioniștii n-ar putea spune care e diferența, atâta vreme când iPod-ul e racordat la un sistem audio de asemenea superior. Altcineva? Domnul Yee și-a rotit privirea prin încăpere, apoi a oftat. Da, Ranulf?

— Ce spirite animă această cutie?

Am mai discutat despre asta. Domnul Yee și-a sprijinit mâinile pe banca lui Ranulf și i s-a adresat vorbind fără grabă. Niciuna dintre mașinăriile pe care le-am studiat în clasă nu e animată de niciun spirit. Așa cum stau lucrurile, privind în avans, și cu toate cele pe care le vom mai studia. E în sfârșit limpede?

Ranulf a dat încet din cap, dar n-a părut convins. Își purta parul castaniu tuns castron și avea o figură deschisă, inocentă. O clipă mai târziu, s-a aventurat din nou:

— Dar ce se poate spune despre spiritele care animă metalul din care e făcută cutia?

Domnul Yee s-a încovoiat, ca și cum ar fi fost înfrânt.

— Există aici cineva din epoca medievală care l-ar putea ajuta pe Ranulf să facă tranziția?

Genevieve a dat din cap și s-a așezat lângă el.

— Dumnezeu, nu e chiar atât de dificil – e, să zicem, ca un walkman turbo, sau cam așa ceva.

Courtney i-a aruncat lui Ranulf o privire sceptică. La Evernight, se număra printre puținii care nu păreau niciodată să fi pierdut legătura cu lumea modernă; din câte-mi puteam da seama, venise acolo mai ales pentru socializare. Spre ghinionul nostru, al celorlalți. Am oftat și am reînceput să fac, pentru Lucas, o nouă listă de redare a cântecelor mele preferate. Tehnologia modernă era cu adevărat mult prea simplă pentru mine.

În mod ciudat, locul unde îmi venea cel mai greu să uit de necazurile care pândeau, gata să iasă la suprafață, era ora de engleză. Lăsaserăm studiul folclorului în urmă și făceam o trecere în revistă a clasicii, adâncindu-ne în operele lui Jane Austen, una dintre preferatele mele. Credeam că aici n-aveam cum să greșesc. Ora doamnei

Bethany era, pentru literatură, ca un soi de mic univers în oglindă, un loc unde totul, inclusiv eu, se răsturna după cum îl tăia capul. Până și cărțile pe care le mai citisem și pe care le știam aproape pe dinafară deveneau stranii la ora ei, de parcă ar fi fost traduse într-o limbă străină grosolană, guturală. Dar *Mândrie și prejudecată...* romanul ăsta trebuia să fie altfel. Sau cel puțin așa credeam.

— Charlotte Lucas e disperată.

De fapt, ridicasem mâna, oferindu-mă să fiu ascultată. Cum de-mi trecuse vreodată prin cap că era o idee bună?

— În epoca aceea, dacă nu se măritau, femeile erau... ei bine, nu reprezentau nimic. Nu puteau avea bani sau case care să le aparțină. Dacă nu voiau să rămână pentru totdeauna o povară pentru părinții lor, trebuiau să se mărite.

Nu puteam să cred că era nevoie să-i spun *ei* asta.

— Interesant, a zis ea. Pentru doamna Bethany, „interesant” era sinonim cu „greșit”. Am început să transpir. Ea a ocolit clasa fără grabă, cu soarele după-amiezii scânteindu-i pe broșa de aur de la gâtul bluzei plisate, de dantelă. I-am zărit rizurile unghiilor lungi și groase. Spune-mi, Jane Austen a fost măritată?

— Nu.

— A fost cerută o dată în căsătorie. În privința asta, diversele amintiri ale rudelor ei sunt cât se poate de clare. Un bărbat foarte bogat i-a cerut mâna, dar Jane Austen l-a refuzat. S-a măritat ea vreodată, domnișoară Olivier?

— Nu, dar era scriitoare. Probabil că toate cărțile ei îi aduceau...

— ... mai puțini bani decât ar fi de crezut.

Doamna Bethany era încântată că picasem în capcana ei. Abia acum îmi dădeam seama că partea de folclor a lecturilor noastre fusese menită să-i învețe pe vampiri cum îi privea societatea din secolul al douăzeci și unulea, iar clasicii erau un mod de a studia modul în care se schimbaseră în prezent atitudinile descrise în operele lor.

— Familia Austen nu era deosebit de bogată. Pe când neamul Lucas... era sărac?

— Nu, a intervenit Courtney.

De vreme ce nu se mai ostenea să mă pună pe mine la pământ, am presupus că o făcea ca să-i atragă atenția lui Balthazar. După bal își reînnoise eforturile de a-l câștiga, dar, din câte-mi dădeam seama, el continua să nu se sinchisească. Courtney a continuat:

— Tatăl ei e Sir William Lucas, unicul nobil din oraș. Sunt destul de bogați, Charlotte nu trebuie să se mărite cu nimeni, dacă nu vrea cu adevărat.

— Crezi că-și dorește într-adevăr să se mărite cu domnul Collins? am ripostat eu. E un idiot încrezut.

Courtney a ridicat din umeri.

— Vrea să fie măritată, iar el e un mijloc prin care-și poate atinge scopul.

Doamna Bethany a dat aprobator din cap.

— Așadar, pur și simplu Charlotte se folosește de Collins. Ea crede că acționează dintr-o necesitate; el crede că o face din dragoste, sau cel puțin din acea stimă pe care o are o viitoare soție. Collins e sincer. Charlotte, nu.

M-am gândit la minciunile pe care i le spuneam lui Lucas, strângând atât de tare marginile caietului meu de notițe, încât muchiile dure ale hârtiei păreau să-mi creșteze vârfurile degetelor. Probabil că doamna Bethany știa ce simțeam, fiindcă a adăugat:

— Bărbatul înșelat nu merită compătimirea noastră, în locul disprețului?

Mi-am dorit să pot să intru-n pământ.

Pe urmă Balthazar mi-a adresat un zâmbet încurajator, în stilul în care obișnuia s-o facă, și am știut că, deși nu ne mai petreceam timpul împreună, cel puțin rămăseserăm

prieteni.

De fapt, niciunul dintre elevii tipici pentru Evernight nu mă mai privea de sus, ca înainte. Deși încă nu eram cu adevărat vampir, le dovedisem ceva. Poate că intrasem „în club”.

Într-un anume fel, mă simțeam de parcă aș fi plecat luând cu mine ceva – ca și cum aș fi făcut un soi de scamatorie –, aș fi închis ochii, aș fi spus abracadabra și aș fi întors lumea cu susul în jos. Când mă țineam de mână cu Lucas, râzând după ore de una dintre glumele lui, puteam să cred că, de atunci încolo, totul avea să meargă mai bine.

Ceea ce era totuși adevărat. Putea să fie adevărat atâta li mp cât îl mințeam pe Lucas.

Înainte nu mă gândisem niciodată că mințeam ascunzându-i lui Lucas secretul familiei mele; fusesem învățată să-l păstrez încă de când eram copilaș care bea din biberon sânge luat de la măcelărie. Acum știam cât de aproape de a-i face rău mă aflasem și secretul meu nu mai părea nevinovat.

Eu și Lucas ne sărutam mereu – înainte de micul dejun, seara, când plecam în dormitoarele noastre din aripi diferite ale clădirii, și de fapt cu orice altă ocazie când rămâneam pentru o clipă singuri. Însă eu opream întotdeauna totul înainte de a ne lăsa duși de val. Uneori voiam mai mult și, ținând cont cum mă privea, dând atenție felului în care mă mișcăm sau în care îi înconjurm încheietura mâinii cu degetele, înțelegeam că Lucas voia același lucru. Însă nu mă presa niciodată. Noaptea, când stăteam întinsă singură în pat, fanteziile mele deveneau din ce în ce mai sălbatice și mai disperate. Acum știam cum era să-i simt gura peste a mea și îmi puteam imagina atingerea lui pe pielea mea goală, cu o claritate care mă înfiora.

Însă ori de câte ori aveam fanteziile acelea, la suprafață se înălța, clocotitoare, aceeași imagine: dinții mei înfigându-se în gâtul lui.

Uneori mă gândeam că aș fi fost în stare de orice ca să-i gust din nou sângele. Atunci mă speriam cel mai tare.

— Ce părere ai?

Mi-am pus pălăria veche de catifea pentru Lucas, gândindu-mă că avea să râdă; materialul de un violet-închis arăta probabil bizar pe părul meu roșu.

Însă el mi-a zâmbit într-un fel care mi-a încălzit tot trupul.

— Ești frumoasă.

Eram în Riverton, la un magazin cu haine la mâna a doua, bucurându-ne de al doilea weekend petrecut împreună în oraș mai mult decât de primul. Părinții mei își asumaseră din nou sarcina de însoțitori la cinematograful, așa că ne hotărâserăm să renunțăm la ocazia de a vedea *Șoimul maltez*. În schimb, alergam să intrăm în magazinele încă deschise, uitându-ne la postere și la cărți, și ne târguiam cu o parte dintre vânzătorii – care-și tot dădeau ochii peste cap – din spatele tejghelelor, evident sătui de adolescenții de la „școala aia”, care alergau agitați. Ghinionul lor, fiindcă noi ne distrăm foarte bine.

Am luat de pe un raft un șal de blană albă și mi l-am pus pe umeri.

— Cum ți se pare?

— Blana e moartă.

Lucas a spus-o oarecum ironic, dar poate credea că oamenii n-ar fi trebuit să poarte blănuri. Eu, una, simțeam că, în privința lucrurilor vechi, ar fi trebuit să fie OK; animalele muriseră cu zeci și zeci de ani în urmă, așa că n-aveam cum să le mai fac vreun rău. M-am grăbit totuși să-mi dau jos șalul.

El a probat între timp un pardesiu gri de tweed pe care-l găsisese pe un suport supraîncărcat din spate. Avea – ca de altfel întregul magazin – un soi de miros de vechi, dar în sensul plăcut al cuvântului, și arăta extraordinar pe Lucas.

— E oarecum în stilul Sherlock Holmes, am spus. Dacă Sherlock Holmes ar fi fost sexy.

El a râs.

— Știi, sunt fete cărora le place genul intelectual.

— Și nu ești norocos fiindcă nu fac parte dintre ele?

Din fericire, îi plăcea când îl tachinam. M-a înșfăcat, cu brațele în jurul brațelor mele ca să nu pot nici măcar să-l îmbrățișez, și m-a sărutat apăsător pe frunte.

— Ești imposibilă, a murmurat. Dar faci toți banii.

Așa cum mă ținea, aveam fața îngropată în scobitura gâtului lui; și nu puteam să văd decât liniile de un roz palid care îl marcau, cicatricile mușcăturii mele.

— Mă bucură felul în care gândești.

— Știu că e așa.

N-aveam de gând să-l contrazic. Nu vedeam niciun motiv pentru care cumplita mea greșală n-ar fi putut rămâne doar atât – o greșală, care nu avea să mai repete niciodată.

Degetele lui Lucas mi-au șters obrazul, o atingere blândă, ca a vârfului moale al unei pensule. *Sărutul* lui Klimt mi-a licărit în minte, auriu și diafan, și pentru o clipă a fost ca și cum eu și Lucas am fi fost trași într-adevăr în tablou, cu toată frumusețea și dorința lui. Ascunși printre rafturi cum eram, pierduți în labirintul de piele veche, crăpată, de satin mototolit și de cataramă din strasuri mătuite de trecerea timpului, eu și Lucas ne-am fi putut săruta ore întregi fără să fim descoperiți. Mi-am imaginat asta pentru o clipă – Lucas așternând pe podea o haină neagră de blană, culcându-mă pe ea, aplecându-se deasupra mea...

Mi-am apăsător buzele pe gâtul lui, exact pe cicatrice, așa cum îmi săruta mama vânătaile sau zgârieturile, ca să se vindece. Pulsul îi zvâcnea cu putere. El s-a încordat, și eu m-am gândit că poate mersesem prea departe.

Nici pentru el nu poate fi ușor, *mi-am spus*. Uneori cred că o să-nnebunesc dacă nu-l ating, așa că oare cu cât poate fi mai greu pentru el? Mai ales fiindcă nu poate ști ce ne împiedică.

Clinchetul clopoțelilor ne-a smuls din transă. Am aruncat amândoi pe furiș câte o privire după colț, să vedem cine intrase.

— Vic! Lucas a clătinat din cap. Ar fi trebuit să știu c-o să-ți faci apariția aici.

Vic s-a apropiat de noi agale, cu degetele mari sub reverele blazerului dungat pe care-l purta pe sub palton.

— Știți, eleganța asta nu se obține de la sine. E nevoie de efort ca să arăți atât de bine.

Pe urmă a gemut, uitându-se cu jind la pardesiul de tweed al lui Lucas.

— Voi, tipii înalți, luați toate lucrurile bune, omule.

— Nu-l cumpăr pe ăsta.

Lucas și l-a scos, pregătindu-se de plecare. Probabil că voia, pentru noi, un surplus de câteva minute de intimitate; aproape că era timpul să ne-ntoarcem la autobuz. Știam ce simțea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut Vic, nu voiam să se țină după noi.

— Ești nebun, Lucas. Mi se potrivește mie așa ceva? Altminteri aș fi profitat de chilipir.

Vic a oftat. Părea periculos de aproape de hotărârea de a ne însoți la autobuz.

Ideea mi-a venit repede.

— Știi, cred c-am văzut în fundul magazinului niște cravate cu dansatoare de hula.

— Serios?

Vic a dispărut ca prin farmec, împingându-se printre hainele expuse către cravatele cu pricina.

— Bine lucrat. Lucas mi-a scos pălăria din cap, apoi m-a luat de mână. Haide!

Eram aproape lângă ușă când am trecut pe lângă raftul cu bijuterii și un obiect întunecat, scânteietor, mi-a atras privirea. O broșă, sculptată în ceva tot atât de negru precum cerul nopții, dar strălucind cu putere; mi-am dat seama că erau două flori, exotice, cu petale ascuțite, întocmai ca aceea din visul meu. Broșa era destul de mică pentru ca s-o pot cuprinde în palmă, sculptura era complicată, dar ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost asemănarea cu floarea despre care începusem să cred că nu exista decât în imaginația mea. Mă oprise brusc ca să mă holbez la ea.

— Uite, Lucas. E atât de frumoasă!

— E jais Whitby autentic. O bijuterie de doliu din epoca victoriană.

Vânzătoarea s-a uitat la noi pe deasupra ochelarilor de citit cu rame albastre, încercând să aprecieze dacă eram potențiali cumpărători sau niște puștani care trebuiau speriați ca să plece. Probabil că ne-a încadrat în a doua categorie, fiindcă a adăugat:

— E foarte scumpă.

Lui Lucas nu-i plăcea să fie provocat.

— Cât de scumpă? a întrebat, cu răceală, de parcă nu s-ar fi numit Ross, ci Rockefeller.

— Două sute de dolari.

Probabil că mie mi-au ieșit ochii din cap.

Când ești copilul unor profesori, n-ai cei mai mulți bani de buzunar din lume. Singurul obiect mai scump de două sute de dolari pe care-l cumpărasem vreodată era telescopul, dar contribuiseră și părinții mei. Am râs ușor, încercând să maschez jena și tristețea pe care-o simțeam, fiind nevoită să abandonez broșa. Fiecare dintre petalele negre era mai frumoasă decât cea de alături.

Lucas și-a scos pur și simplu portofelul și i-a întins vânzătoarei un card de credit.

— O luăm.

Ea a înălțat dintr-o sprânceană, dar a luat cardul și a-nceput să-nregistreze plata.

— Lucas!

L-am apucat de braț și m-am străduit să vorbesc cu glas cât mai scăzut.

— Nu poți să faci asta.

— Ba pot.

— Dar sunt două sute de dolari!

— Îți place, a zis el, cu voce joasă. Îmi dau seama după privirea ta. Dacă-ți place, trebuie să fie a ta.

Broșa încă mai era în vitrină. M-am uitat în jos, la ea, încercând să-mi imaginez că un obiect atât de frumos îmi aparținea.

— Îmi place... Într-adevăr, așa e, dar... Lucas, nu vreau să faci datorii din cauza mea.

— De când se-nscriu săracii la Evernight?

OK, în privința asta avea dreptate. Dintr-un motiv sau altul, nu mă gândisem niciodată că Lucas trebuia să fie bogat. Probabil ca și Vic. Raquel se număra printre bursieri, însă aceștia nu erau decât o mână. Majoritatea elevilor umani plăteau o taxă exorbitantă pentru șansa de a fi înconjurați de vampiri - deși firește că acest ultim

amănunt nu le era cunoscut. Nu lăsau impresia că ar fi fost snobi, probabil fiindcă nu li se oferea nicio ocazie. Cei care se purtau cu adevărat ca niște copii bogați privilegiați erau aceia care strângeau bani de secole sau care răscumpăraseră acțiuni IBM pe vremea când mașina de scris era o nouă invenție la modă. La Evernight exista o ierarhie atât de strictă – vampirii în vârf, oamenii abia demni de a fi luați în seamă –, încât nu-mi dădusem seama că și cei mai mulți dintre elevii umani erau din familii bogate.

Pe urmă mi-am amintit că Lucas încercase cândva să-mi povestească despre mama lui, să-mi descrie cât de autoritară era. Călătoreau peste tot, locuiseră chiar și în Europa, și spusese că bunicul sau străbunicul lui sau ce i-o fi fost învățase de asemenea la Evernight, cel puțin până când fusese exmatriculat din cauza unui duel. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era sărac.

Însă surpriza neplăcută era alta. După părerea mea, fiecare fată ar fi trebuit să descopere că, în taină, prietenul ei e bogat. Însă îmi reamintisem că, oricât l-aș fi adorat pe Lucas, abia începeam să aflăm câte ceva unul despre altul.

Ceea ce mi-a adus în minte secretele mele.

Vânzătoarea s-a oferit să împacheteze broșa, însă Lucas a luat-o și mi-a prins-o de palton. În vreme ce ne îndreptam, mână în mână, spre piața orașului, am urmărit fără încetare cu un deget contururile petalelor ascuțite.

— Mulțumesc. E cel mai frumos cadou pe care mi l-a cumpărat cineva vreodată.

— Atunci sunt cel mai bine întrebuințați bani pe care i-am cheltuit vreodată.

Mi-am lăsat capul în jos, sfioasă și fericită. Am mai fi continuat o vreme cu dulcegăriile dacă n-am fi ajuns în piață și nu i-am fi văzut pe ceilalți elevi foindu-se în jurul autobuzului și discutând între ei cu însuflețire, fără absolut niciun profesor prin preajmă.

— De ce-și pierd cu toții vremea? Cum de nu s-au urcai încă în autobuz?

Lucas a clipit nedumerit, evident derutat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ăăă... nu știu. Apoi a continuat, reușind să se concentreze: Ai dreptate. Ar fi trebuit să-nceapă deja să ne strige nu mele.

Ne-am amestecat printre elevi.

— Ce s-a-ntâmplat? I-am întrebat pe Rodney, un tip pe care-l știam de la chimie.

— E vorba de Raquel. A plecat.

Nu putea fi așa.

N-ar fi plecat de una singură, am insistat. Se sperie cu ușurință.

— Serios? Mie, unul, nu mi s-a părut niciodată prea prietenoasă.

Vic a pătruns în mulțime, alăturându-ni-se, cu o pungă de plastic transparentă ticsită de cravate. Pe urmă Rodney s-a întrerupt, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că să vorbești urât despre o persoană care nu era de față ar fi putut fi o dovada de proastă creștere.

Am văzut-o mai devreme, la restaurant. Un băiat din oraș încerca să intre în vorbă cu ea și s-o scoată la plimbare. Pe urmă n-am mai dat de ea pe nicăieri.

I-am luat mâna lui Lucas.

— Crezi că tipul ăla i-a făcut ceva?

— S-ar putea să-ntârzie pur și simplu.

Lucas încerca să mă liniștească, dar nu reușea să facă o treaba prea bună.

Vic a ridicat din umeri.

— Hei, poate tipul a găsit până la urmă cuvântul potrivit și acum se giugiulește cu ea pe undeva.

Raquel n-ar fi făcut niciodată una ca asta. Era prea prudentă și prea

neîncrezătoare ca să se cupleze vreodată cu un necunoscut dintr-un impuls. Cuprinsă de vinovăție, mi-am dorit s-o fi invitat să-și petreacă timpul cu mine și cu Lucas, în loc s-o lăsăm singură.

În piață a apărut tata, cu fruntea încruntată. Mi-am dat seama că era încă și mai îngrijorat decât mine. N-a spus decât atât:

— Urcați-vă cu toții în autobuz și mergeți înapoi. Nu vă faceți griji, o s-o găsim pe Raquel.

— Rămân și eu s-o caut. Am făcut un pas către el, îndepărtându-mă de Lucas. Suntem prietene. Îmi vin în minte câteva locuri unde s-ar fi putut duce.

— OK. Tata a dat din cap. Toți ceilalți, plecați.

Lucas mi-a pus mâna pe umăr. Nu era acel rămas-bun romantic pe care-l plănuisem. Însă el nu părea cuprins de o dezamăgire egoistă. N-am văzut decât îngrijorare pentru Raquel și pentru mine.

— Aș vrea să rămân și eu, să vă dau o mână de ajutor.

— N-o să te lase. Sunt oarecum surprinsă că m-au lăsat pe mine.

— E periculos, a spus, cu voce scăzută.

M-am simțit atrasă spre el din toată inima – își dorea cu disperare să mă protejeze, neavând nici cea mai mică idee cât de bine mă puteam apăra singură. Am spus singurul lucru care credeam că-l poate liniști.

— Tata o să-mi poarte de grijă. M-am ridicat pe vârfuri să-i sărut obrazul, apoi mi-am trecut din nou degetele peste broșă. Îți mulțumesc. Atât de mult!

Lui Lucas nu-i plăcea să mă lase acolo, dar menționarea numelui tatei avusese efectul scontat. M-a sărutat în grabă.

— Pe mâine!

În timp ce autobuzul demara, eu și tata am pornit-o grăbiți către periferia orașului.

— Chiar știi unde s-ar fi putut duce? m-a întrebat el.

— N-am niciun indiciu, am recunoscut. Dar aveți nevoie de toți căutătorii pe care-i puteți găsi. În plus, dacă trebuie să traverseze ceva râul?

Vampirilor nu le place apa curgătoare. Pe mine nu mă deranja nicidecum – cel puțin nu încă –, dar pe părinții mei li înnebunea până și traversarea unui mic șuvoi sau a unui pârau.

— Fata mea poate să-și poarte singură de grijă. Mândria tatei m-a luat prin surprindere, dar într-un sens bun. Aici te maturizezi cu adevărat, Bianca. Timpul pe care-l petreci la Evernight te schimbă în bine.

Mi-am dat ochii peste cap, deja sătulă de rutina „tata-știe mai bine”.

— Asta se-ntâmplă când supraviețuiești adversităților.

— Buletin de știri: asta-i un liceu.

— Te porți de parcă tu ai fi mers la liceu.

— Crede-mă, adolescența era groaznică și în secolul al unsprezecelea. Omenirea se schimbă fără încetare, dar există și câteva constante. Oamenii se prostesc când sunt îndrăgostiți; își doresc ce nu pot avea; iar timpul scurs între vârstele de doisprezece și optsprezece ani e întotdeauna mizerabil.

Tata a redevenit serios când am părăsit drumul principal.

— N-avem pe nimeni la vest de râu. Stai aproape de mal dacă te temi c-o să te rățăcești.

— N-am cum să mă rățăcesc. Am arătat în sus, către cerul strălucind de stele, unde toate constelațiile așteptau să mă călăuzească. Pe mai târziu.

Deși încă nu căzuse prima ninsoare, iarna luase ținutul în stăpânire. Crusta de

gheață a pământului mi se sfărâma sub tălpi, iar iarba uscată și tufele fără frunze îmi zgâriau pantalonii în vreme ce-mi croiam drum pe malul râului. Trunchiurile palide ale fagilor ieșeau în evidență printre ceilalți copaci, ca fulgerele pe un cer stăpânit de furtună. Am rămas destul de aproape de apă nu fiindcă mă temeam c-o să mă rățăcesc, ci fiindcă Raquel era aceea care ar fi putut avea o asemenea temere – cutreierând prin locurile acelea, și-ar fi dorit ca râul să-i ofere o oarecare orientare.

Ea nu s-ar fi îndepărtat. Dacă a luat-o pe aici, nu s-a rățăcit, nu e vorba de ceva atât de simplu.

Imaginația mea hiperactivă, întotdeauna gata să ofere cele mai groaznice scenarii, îmi tot trimitea în minte imaginile fulgerătoare ale unor scene cumplite: Raquel prădată de vreun elev din oraș, dornic să fure de la „copiii bogați” de la școala aia. Raquel încercând să fugă de muncitorii beți pe care-i văzuserăm la pizzerie, preschimbați de spaima mea din protectori ai femeilor în jefuitori. Raquel copleșită de indiferent ce tristețe o bântuia, intrând în apele reci ale râului și fiind trasă la fund de curentul puternic.

Un foșnet grăbit m-a făcut să tresar cu violență, dar nu era decât o cioară, trecând de pe o creangă pe alta în fâlfâit de aripi. Am răsuflat ușurată – apoi mi-am dat seama că puțin mai departe, spre vest, în tufișuri se zărea o pată colorată.

M-am grăbit în direcția aceea, alergând din toate puterile. La un moment dat am deschis gura, gata s-o strig pe Raquel, apoi m-am răzgândit. Dacă ea era înaintea mea, aveam s-o aflu destul de repede. Iar dacă nu era, nu voiam s-atrag atenția.

Când m-am apropiat, cu respirația îngreunată de efort, i-am auzit vocea. Bucuria pe care-am simțit-o a fost spulberată de spaima din cuvintele ei:

— Lasă-mă-n pace!

— Hei, care-i problema?

Cunoșteam vocea aia – trădând prea multă încredere în sine și de o viclenie batjocoritoare.

— Te porți întruna ca și cum nu ne-am cunoaște.

Era Erich. Nu venise în oraș luând parte la excursia școlii. Niciun elev tipic pentru Evernight n-o făcuse. Păreau s-o considere plictisitoare – sau, mai probabil, erau pur și simplu dornici de un răstimp pe care să-l petreacă fiind ei înșiși, iară să fie necesar să-și ascundă adevărata natură. De care Erich părea însă în clipa aceea mult mai aproape. După toate aparențele, ne urmărise la Riverton și așteptase să dea de cineva care hoinărea de unul singur – iar acel cineva era Raquel.

— Ți-am spus că nu vreau să stau de vorbă cu tine, a insistat ea.

Era îngrozită. De obicei trecea drept dură, dar Erich o băgase în sperieți, trecând-o dincolo de asta.

— Nu mă mai urmări.

— Te porți de parc-aș fi un străin. El a zâmbit. Avea dinții albi în întuneric și mi-am adus aminte de filmele cu rechini. Stăm unul lângă altul la biologie, Raquel. Care e problema?

Care-i cel mai rău lucru pe care l-aș putea face?

Acum știam ce se întâmplase. Erich dăduse de Raquel singură în oraș și începuse s-o urmărească. În loc să aștepte alături de ceilalți, în piață, unde ar fi putut să tolereze prezența lui și probabil chiar să sfârșească stând lângă el în autobuz, ea încercase să se facă nevăzută. Și așa ajunsese să se ndepărteze din ce în ce mai mult de centrul Rivertonului, după care ieșise din oraș. Între timp înțeleșese probabil că făcuse o greșală, însă el o avea la ndemână acolo, singură. În ciuda frigului nopții, Raquel

străbătuse aproape doi kilometri din drumul către școală, iar eu simțeam o flacără de mândrie sub curajul și sub încăpățânarea ei.

OK, fusese tot o prostie, dar era firesc să nu-și imagineze că un coleg de școală ar fi putut s-o ucidă.

— Știi ce? a zis nepăsător Erich. Mi-e foame.

Raquel a pălit. N-avea de unde să știe ce înțelegea el de fapt prin asta, dar simțea ce simțeam și eu. Ceea ce nu fusese decât sarcasm era pe punctul să devină altceva. Energia potențială dintre ei se transforma în energie cinetică.

— Plec, a spus ea.

— O să vedem unde-o să te duci, a ripostat el.

— Hei! am strigat eu, din toate puterile.

Atât Raquel, cât și Erich s-au întors către mine. Expresia chipului ei s-a topit dintr-odată într-una de ușurare:

— Bianca!

— N-ai nicio treabă aici, s-a răstit Erich. Pleacă!

Asta m-a uimit. Îmi închipuisem că, odată surprins asupra faptului, el avea să fie cel care să se retragă. Dar se părea că mă înșelasem. În mod normal, acela ar fi trebuit să fie momentul în care să mă cuprindă spaima, dar lucrurile s-au petrecut altfel. Am simțit adrenalina în vene, dar nu m-a luat cu frig și nici n-am început să tremur. În schimb, mi s-au încordat mușchii, datorită acelei senzații de anticipare pe care o ai înainte de o întrecere. Simțurile mi s-au ascuțit într-o asemenea măsură, încât detectam mirosul transpirației lui Raquel, pe cel de *aftershave* ieftin al lui Erich, ba chiar și pe cel al blănii șoarecilor mărunți din tufișuri. Am înghițit în sec, cu greutate, și limba mi-a măturat caninii, care, în incitarea mea, se lungeau încet.

O să-ncepi să reacționezi ca un vampir, spusese mama. Asta făcea parte din ceea ce-mi dăduse ea de înțeles atunci.

— Nu plec. Pleci tu.

Am făcut un pas către ei, iar Raquel s-a împleticit în direcția mea, tremurând prea tare ca să poată alerга cu adevărat.

Erich s-a ncruntat de enervare. Părea un copil capricios, căruia i se refuză o gustare după orele de școală.

— Ce, tu ești singura care are voie să-ncalce regulile?

— Să-ncalce regulile? Vocea lui Raquel era confuză, în praful isteriei. Bianca, despre ce vorbește? Putem pleca de-aici?

Am pălit. El mi-a rânjit cu superioritate. Am recunoscut în sfârșit amenințarea. Erich era pe punctul de a-i spune lui Raquel cine și ce eram amândoi. Dacă dezvăluia secretul Evernight-ului și o convingea că eram într-adevăr vampiri – iar bănuielile ei de mai înainte mă îndemneau să cred că o putea convinge –, Raquel ar fi fugit de noi amândoi. Iar el ar fi putut s-o muște, asta i-ar fi oferit ocazia ideală. Ar fi putut chiar să pretindă că o făcuse ca să-i șteargă memoria. Ținând cont de instinctele de luptă pe care le simțeam trezindu-se în mine, aș fi putut încerca să-l opresc, dar încă nu eram un vampir în toată puterea cuvântului. Erich era mai puternic și mai rapid. M-ar fi întrecut. Ar fi prins-o pe Raquel. Nu trebuia decât să mai adauge câteva cuvinte.

— Îi povestesc totul doamnei Bethany, m-am grăbit să spun.

Rânjetul onctuos i s-a șters încet de pe față lui Erich. Până si el avea destulă minte ca să se teamă de directoare. Și după toate discursurile ei mărețe despre modul în care trebuia să-i țină toată lumea pe studenții umani în siguranță ca să protejeze școala? Oh, nu, atitudinea lui n-avea să fie *cătuși de puțin* pe placul doamnei Bethany.

— Nu, a zis el. Las-o baltă, OK?

— Las-o tu baltă. Șterge-o de-aici! Pleacă!

A aruncat încă o privire feroce către Raquel, apoi a intrat furios în pădure de unul singur.

— Bianca!

Raquel a pășit poticnindu-se peste ultimele câteva crengi care ne mai despărțeau. Mi-am trecut repede limba peste dinți, liniștindu-mă ca să mă port și s-arăt din nou ca o ființă umană.

— Oh, Doamne, ce nu-i în ordine cu tipul ăsta?

— E un nemernic.

Era adevărat, chiar dacă nu reprezenta întreaga realitate.

Raquel s-a cuprins strâns cu brațele.

— Cine urmărește... se poartă ca și cum ar urmări... Oh, Doamne! OK. OK.

Am scrutat întinericul, asigurându-mă că Erich pleca într-adevăr. Zgomotul pașilor lui se stinsese și nu-i mai zăream paltonul de culoare deschisă. Plecase, cel puțin pe moment, dar n-aveam încredere în el.

— Haide, am spus. O să facem un mic ocol.

Prea zdruncinată ca să mai ceară explicații, Raquel m-a urmat când m-am întors către râu. Aveam de mers încă vreo patru sute de metri înainte de a ajunge la un mic podeț din pietre. Câteva se desprinseseră, fiindcă nu mai fusese folosit cu regularitate de multă vreme, dar ea nici nu s-a plâns, nici nu mi-a pus întrebări când am condus-o pe malul celălalt. Erich ar fi putut trece râul dacă ținea morțiș, dar aveam să fim aproape cu certitudine în siguranță mulțumită aversiunii firii lui de vampir față de apa curgătoare, asociată cu teama de doamna Bethany.

— Cum te simți? am întrebat, odată ce ne-am văzut de partea cealaltă.

— Bine. Foarte bine.

— Raquel, spune-mi adevărul. Erich a venit după tine în pădure... Încă mai tremuri!

Avea pielea rece și umedă, dar a insistat, cu voce ascutită:

— *Mă simt* foarte bine!

Ne-am holbat una la alta în tăcere preț de o clipă, apoi ea adăugat, în șoaptă:

— Bianca, te rog. Nu m-a atins. Așa că mă simt bine.

Într-o bună zi, Raquel avea să fie pregătită să discutăm despre asta, dar nu în seara aceea. În seara aceea trebuia să plecăm de-acolo, și încă repede.

— OK, am spus. Să ne-ntoarcem la școală.

— N-aș fi crezut niciodată c-o să-mi pară bine să mă-ntorc
Evernight.

Vocea ei părea cumva frântă. Ne-am pus în mișcare, îndepărtându-ne, apoi ea s-a oprit.

— N-o să... chemi poliția, sau profesorii, sau pe nimeni altcineva?

— O să-i spunem doamnei Bethany imediat ce ajungem înapoi la academie.

— Ai putea încerca s-o suni de aici. Am celularul... a mers în oraș...

— Nu mai suntem în oraș. Știi că acolo n-avem semnal.

— E așa de stupid! Tremura atât de tare, încât îi clănțăneau dinții. De ce nu-i pun pe nemernicii ăia bogați mămicile și tăticii să dea bani pentru un turn de retransmisie?

Fiindcă nici măcar n-au învățat încă să folosească telefonია interurbană, *m-am gândit*.

— Haide, să mergem.

Raquel nu m-ar fi lăsat s-o țin de umeri în timp ce străbăteam pădurea înghețată. A continuat în schimb să-și răsucească brățara de piele.

În noaptea aceea, după ce Raquel s-a băgat în pat, m-am dus la doamna Bethany, în adăpostul trăsurilor. Dată fiind atitudinea ei disprețuitoare față de mine, am crezut c-o să-mi pună spusele la îndoială, dar n-a făcut-o.

— O să luăm măsuri, a zis. Ești liberă.

Am ezitat.

— Ce presupune asta?

— Crezi c-ar trebui să ți se permită să discuți despre pedeapsa lui? Sau poate să i-o atribui? Și-a arcuit o sprânceană. Știu cum să păstrez disciplina în școala mea, domnișoară Olivier. Sau ai prefera să mai scrii un eseu ca să-ți aduci aminte?

— Voiam doar să-ntreb ce le vom spune celorlalți. Vor dori să afle ce i s-a-ntâmplat lui Raquel.

Îmi imaginam deja fața frumoasă a lui Lucas, poate întrebându-se iarăși dacă nu cumva la Evernight se petrecea ceva straniu.

— Raquel va povesti c-a fost Erich. Va trebui să spunem că el a făcut o glumă proastă, nu?

— Sună rezonabil.

De ce părea doamna Bethany atât de amuzată? Am descoperit motivul, când a adăugat:

— Devii o adevărată expertă în arta inducerii în eroare, domnișoară Olivier. Faci în sfârșit progrese.

M-am temut că avea dreptate.

Capitolul 10

Prima zăpadă a iernii ne-a dezamăgit pe toți – un strat de numai vreo patru centimetri, exact atât cât trebuia ca să se transforme în gheață și să facă trotuarele alunecoase. Ținutul părea peticit, lipsit de strălucire, dealuri galben-maronii pătate cu mormane apoase de zăpadă. Dincolo de fereastra camerei mele din turn, garguiul purta perle de gheață peste solzi și peste aripi. Zăpada nu era destulă ca să te joci cu ea sau măcar să te bucuri privind-o.

— Mie-mi convine, a spus Patrice, punându-și artistic, ca la carte, un fular de un verde fosforescent în jurul gâtului. Mă bucur că mai avem parte de soare.

— Adică acum, când poți ieși din nou sub razele lui.

Mă simțisem atât de frustrată alături de Patrice și de ceilalți, cu „dieta” lor neîntreruptă dinainte de Balul Toamnei; ca toți vampirii care refuzau sângele, deveniseră mai supli – și mai vampirici. Courtney și clica ei de admiratori se feriseră cu toții de lumina soarelui, care nu-l deranja pe un vampir bine hrănit, dar era dureroasă pentru unul flămând. Fusesem nevoită să o suport pe Patrice petrecându-și ore în șir în fața oglinzii și încercând să se vadă, în timp ce imaginea ei reflectată devenea din ce în ce mai palidă, apropiindu-se de invizibilitate. Îmi închipuisem că aveau să pară și mai rău-tăcioși; însă, cu unii ca ei, așa ceva era greu.

Patrice știa despre ce vorbeam și a clătinat din cap, exasperată de atitudinea mea.

— Mă simt foarte bine încă din prima zi de după bal. A meritat să suport câteva săptămâni chinurile foamei și să stau în umbră! În cele din urmă, o să-nveți și tu care e valoarea sacrificiului de sine. Amuzându-se, în obrajii ei rotunzi s-au conturat gropițe. Dar nu atâta vreme cât e Lucas în apropiere, nu?

Am râs multă vreme de una dintre puținele glume pe care i-o împărtășeam. Eram bucuroasă că ne înțelegeam destul de bine, căci, cu problema lui Raquel și cu examenele care se apropiau, aveam nevoie de cât mai puțin stres.

Examenele de sfârșit de trimestru erau fără milă. Mă așteptasem să fie așa, dar asta nu făcea nici ca lucrările pentru doamna Bethany să se scrie singure, nici ca examenul de trigonometrie să devină mai ușor. Mama a dat la iveală o neașteptată doză de sadism, ascunzând fiecare indiciu pe care-l dezvăluisese vreodată în timpul orelor – cu toate că eseul principal, despre Compromisul Missouri, fusese măcar anticipat, căci se legănase pe călcâie. *Presupun că Balthazar se descurcă*, m-am gândit, în timp ce scriam atât de repede încât mi se contractau degetele în jurul stiloului. Speram că mă descurcam eu însămi măcar pe jumătate.

În săptămâna examenelor m-am dedicat cu zel studiului nu numai din cauza dificultății examenelor, ci și fiindcă munca era un soi de distragere. Punând-o pe Raquel să mă asculte tot timpul, îi îndepărtam gândurile de la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple în pădure. Îmi era de ajutor și faptul că doamna Bethany îl pedepsise pe Erich, asta însemnând că el își petrecea efectiv fiecare moment liber făcând curățenie pe coridoare și-mi arunca priviri furioase ori de câte ori avea ocazia.

— N-am încredere în tipul ăsta, a spus Lucas la un moment dat, când treceam pe lângă el.

— Fiindcă pur și simplu îl detești.

Ceea ce era cât se poate de adevărat, deși eu știam că existau alte motive, mult mai întemeiate, pentru a nu avea încredere în Erich.

În ciuda eforturilor noastre de a-i găsi ocupații lui Raquel, ea rămânea la fel de obsedată. Indiferent ce ar fi reprezentat, temerile care o însoțiseră în permanență până atunci fuseseră intensificate de hărțuiala lui Erich. Cearcănele negre de sub ochii ei îmi spuneau că nu dormea noaptea, iar într-o zi a venit la bibliotecă proaspăt tunsă – fiind evident că-și tăiasse părul singură, și nici măcar cu prea multă atenție.

Într-o încercare de a mă purta cu tact, mi-am mutat toate cărțile într-o parte, ca să se poată așeza la masă alături de mine, și am început să spun:

— Știi, în orașul unde am locuit le tundeam pe prietenele mele...

— Știu că părul meu arată ca dracu'. Raquel nici măcar nu s-a uitat la mine când și-a lăsat rucsacul să cadă pe podea. Și nu, nu vreau să mi-l aranjezi, nici tu, nici altcineva. Sper că arată oribil. Poate că așa n-o să se mai uite tot timpul la mine.

— Cine? Erich? a întrebat Lucas, încordându-se imediat.

Raquel s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Tu cine crezi? Da, Erich.

Până atunci nu-mi dădusem seama că nu eram singura la care se holba Erich. Îl întrerupsesem în mijlocul unei vânători; fusese hotărât să bea sângele lui Raquel și, poate... poate chiar să-i facă mai mult rău. Cei mai mulți vampiri nu ucid niciodată, așa spuneau mama și tata. Să fi fost Erich excepția de la regulă?

Cu siguranță, nu, *m-am gândit*. Doamna Bethany n-ar primi la Evernight pe nimeni în stare de așa ceva.

Când Lucas s-a grăbit să schimbe vorba, cerându-i lui Raquel caietul cu notițele luate la cursul de biologie predat de tata, m-am uitat la el și m-am simțit, din nou, potopită de dorință – de un sentiment de posesie –, așa cum mi se întâmpla întotdeauna în prezența lui. *Ești al meu*, mi-am spus. *Vreau să-mi aparții întotdeauna*.

Mă gândisem întotdeauna că-mi auzeam glasul simțămintelor, însă poate că era altceva. Poate că nevoia de a-ți revendica drepturile asupra altcuiva era o parte intrinsecă a naturii unui vampir, fiind de aceea mai puternică decât dorința unei ființe omenești.

Cu siguranță că Erich nu ținea la Raquel așa cum țineam eu la Lucas, dar, dacă nutrea măcar a zecea parte din sentimentul de posesie pe care mi-l trezea mie Lucas... atunci era imposibil să fi renunțat deja la ea.

În seara aceea, în baie, am dat din nou de Raquel. Scutura în palmă somniferele pe care i le recomandasem, patru sau cinci pastile.

— Ai grijă, i-am spus. Să nu iei prea multe.

Avea o figură mohorâtă.

— Și să nu mă mai trezesc niciodată? Nu-mi sună chiar atât de îngrozitor. A oftat. Crede-mă, Bianca, doza asta nu-i nici pe departe suficientă ca să ucidă pe cineva.

— E mai mult decât îți trebuie ca să dormi.

— Nu și cu zgomotele de pe acoperiș. Și-a aruncat pastilele în gură, apoi s-a aplecat să ia două înghițituri lacome de apă direct de la robinet. Încă se mai aud, a continuat, după ce și-a șters fața cu dosul mâinii. Cred că acum mai tare. Și tot timpul. Și nu vin din imaginația mea.

Nu-mi plăcea cum suna asta.

— Te cred.

O spuseseam ca să nu tac, dar ea a făcut ochii mari.

— Da? Vocea ei nu era decât o șoaptă. Serios? N-o spui doar așa?

— Te cred, serios.

Spre marea mea surprindere, ochii i s-au umplut de lacrimi. S-a grăbit să clipească, scăpând de ele, dar știam ce văzusem.

— Până acum nu m-a mai crezut nimeni.

Am făcut un pas spre ea.

— În ce privință?

A scuturat din cap, refuzând să răspundă. Dar când a trecut pe lângă mine, în drum spre camera ei, mi-a atins brațul – pentru o singură clipă. Din partea ei, era aproape ca o îmbrățișare de urs. Nu știam ce anume îi făcuse necazuri în trecut, dar știam că Erich o speriasse de moarte. Probabil ca n-avea intenția să-i facă vreun rău, dar părea genul de tip căruia i-ar fi plăcut s-o umple de groază.

Măcar în privința asta puteam face ceva.

În aceeași seară, mai târziu, când se scursese o bucată bună de timp de la ora stingerii, m-am dat jos din pat și mi-am pus jeansii, bascheții și puloverul meu călduros, de culoare neagra. Căciula de lână neagră, trasă pe cap, mi-a ascuns părul meu. M-am gândit pentru scurtă vreme să-mi mânjesc cu negru obrajii și nasul, așa cum fac spărgătorii din filme când intra în casele oamenilor, dar am decis că efortul era de prisos.

— Ieși la o gustare? a mormăit Patrice, cu fața în pernă. Veverițele hibernează. Sunt o pradă ușoară.

— Arunc doar o privire, am pretins, dar ea adormise deja din nou.

Am simțit aerul rece al nopții când m-am săltat pe pervazul ferestrei, dar mânușile negre și puloverul mă ajutau să nu tremur. Odată ce mi-am regăsit echilibrul pe creanga copacului, mi-am întins brațele ca să m-agăț de altele, mai de sus, apoi mi-am proptit picioarele de trunchi ca să am un sprijin. Câteva ramuri au trosnit sub greutatea mea, dar nu s-a rupt nici una. Am reușit să ajung pe acoperiș în câteva minute.

Mă refer la acoperișul părții mai joase a clădirii. La vreo doi metri distanță, turnul din sud se înălța spre cerul nopții.

Dacă lungeam gâtul, puteam chiar să văd ferestrele întunecate ale apartamentului părinților mei. În partea opusă era turnul imens din nord. Între ele se întindea acoperișul de țiglă al clădirii principale – nu o unică suprafață plană, ci una cu pante în diverse unghiuri, trădând faptul că școala fusese instruită treptat, în decursul mai multor secole, și nu toate adaosurile se îmbinaseră perfect cu restul. Semăna cu un mic ocean furtunos, cu valuri proeminente, lucind cu toatele negrii albaștrui în lumina lunii.

Scrâșnind din dinți, m-am târât în sus pe cea mai apropiată pantă, asigurându-mă că mă mișcăm cât mai silențios cu putință. Dacă ieșise cineva afară pentru o gustare, n-avea importanță dacă mă vedea sau nu. Însă dacă acolo sus se afla cineva dintr-un alt motiv, voiam să am avantajul de a-l surprinde.

Eram speriată de moarte, deși îmi tot spuneam că de fapt n-avea de ce să-mi fie frică. Știam că nu eram bună de nimic în cazul unei confruntări; când eram provocată, îmi doream de obicei să mă strâng ghem. Însă trebuia s-o apere cineva pe Raquel, și se părea că eram singura care-o putea face. Așa că mi-am ignorat fluturii din stomac și mi-am spus că trebuia să trec la acțiune.

Am încercat să-mi imaginez amplasamentul încăperilor de dedesubt, străduindu-mă din toate puterile să-mi dau seama unde se afla camera ei. Era la o bună distanță de mine, în capătul coridorului. Camera pe care o împărțeam cu Patrice se afla sub turnul din sud, dar Raquel nu se bucura de același privilegiu. Nu, cineva ar fi putut să stea chiar deasupra ei, la nici doi metri deasupra capului ei când ea era cufundată în somn.

Odată ce mi-am fixat poziția în minte, m-am pus în mișcare. Din fericire nu era gheață, așa că n-am alunecat prea mult urcându-mă pe un fronton și coborând în jos pe altul, uneori mergând și alteori târându-mă. Am ascultat tot timpul cu atenție, străduindu-mă să deslușesc orice sunet: un pas, un cuvânt, fie și numai o răsuflare. Simplul gând la pericole îmi trezise instinctele ascunse, toate simțurile îmi erau ascuțite. Eram pregătită pentru orice – sau așa îmi închipuiam.

Când am ajuns la nici doi metri de porțiunea de deasupra camerei lui Raquel, am auzit ceva zgâriind acoperișul: prelung, fără grabă, probabil deliberat. Cineva era acolo, sus. Cineva voia ca Raquel s-audă.

M-am tras cu prudență în sus pe următoarea pantă înaltă. De partea cealaltă, ghemuit în umbră, era Erich. Ținea în mână o creangă ruptă și o târa într-o parte și-ntr-alta pe deasupra unei țigle.

— Hei, am spus, cu voce joasă.

A sărit în sus, speriat.

Ceva din reacția lui și modul în care s-a grăbit să-și strângă paltonul lung în jurul trupului m-au îndemnat să mă-ntreb ce făcea cu cealaltă mână. Scârbită, speriată și nervoasă, am vrut s-o rup la fugă, dar am reușit să rămân pe poziție.

— Dispari!

— Acum încălcăm amândoi regulile, a mormăit Erich, aruncând priviri în toate părțile. Nu mă poți pâri fără să ne torni pe amândoi.

Am făcut un pas spre el, ajungând destul de aproape ca îl pot atinge. Fața osoasă și nasul ascuțit îl făceau să semene mai mult ca oricând a șobolan.

— Atunci... atunci o să ne torn pe amândoi.

— Mare brânză. Ieșire după ora stingerii. Și ce dacă? Toata lumea o face. Nimeni nu se sinchisește cu adevărat.

— N-ai ieșit să-nhați ceva de mâncare. O hărțuiai pe Raquel.

Erich mi-a aruncat cea mai dezgustată privire pe care-o văzusem vreodată pe fața cuiva, de parcă aș fi fost ceva în care ar li evitat să calce dacă l-ar fi văzut pe trotuar.

— Nu poți să dovedești.

În mine s-a aprins furia, dominându-mi spaima. Mi s-au încordat toți mușchii și caninii au început să mi se împingă în față, lungindu-se pentru a deveni colți. A reacționa ca un vampir însemna să nu bați niciodată în retragere.

— Oh, da?

Apoi i-am înșfăcat mâna și l-am mușcat cu putere.

Sângele unui vampir n-are nicidecum gustul sângelui omenesc sau al sângelui oricărei alte ființe vii. Nu te îndestulează, de fapt nici măcar nu e hrană. E informație. Gustul lui îți spune ce simte vampirul în clipa respectivă – simți și tu, într-o mică măsură, și prin minte îți fulgeră imaginile care erau în mintea celui alt cu o secundă înainte. Părinții mei mă învățaseră asta și chiar mă lăsaseră de vreo două ori să-ncerc folosindu-mă de ei, deși singura dată când îi întrebaseră dacă se mușcau unul pe altul fuseseră amândoi de-a dreptul stingheriți și se interesaseră dacă n-aveam nicio temă de făcut.

Gustând sângele părinților mei, nu simțisem decât dragoste și mulțumire și nu văzusem decât imagini în care apăream eu însămi, sub chipul unui copil mai frumos decât în realitate, curios să afle mai multe despre lume. Sângele lui Erich era altfel. Era oroare.

Avea gustul ranchiunei, al urii, al unei pofte de a lua o viață omenească, pe care-o resimțea până-n măduva oaselor. Lichidul era atât de înfierbântat, încât mă frigea; și atât de plin de ură, încât stomacul mi s-a-ntors pe dos, respingându-l și iar respingându-l pe

Erich. În minte mi-a licărit o imagine, tot mai mare și mai strălucitoare de la o clipă la alta, ca un foc arzând cu mare repeziciune și scăpat de sub control: Raquel așa cum o voia el – întinsă în patul ei, cu brațele și picioarele depărtate, cu gâtul sfâșiat, dându-și ultima suflări'.

— Au! Erich și-a smuls mâna. Ce dracu' te-a apucat?

— Vrei să-i faci rău. Îmi era greu să-mi păstrez vocea echilibrată; tremuram, înspăimântată de violența pe care-o văzusem. Vrei s-o ucizi.

— A vrea nu e totuna cu a face, a ripostat el. Crezi că sunt singurul de-aici care vrea să sfâșie din când în când niște carne proaspătă? N-o să reușești nicidecum să-i faci să mă pedepsească pentru asta.

— Pleacă dracului de pe acoperișul camerei ei! Pleci în noaptea asta și nu te mai întorci, absolut niciodată. Altminteri îi spun doamnei Bethany. O să mă creadă și-o să fii dat afară de-aici.

— Atunci, fă-o! M-am săturat de locul ăsta. Dar nu crezi ca merit o masă bună înainte de plecare?

Mi-a râs în nas și, pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că, la urma urmelor, avea de gând să se lupte cu mine. Însă el a sărit de pe acoperiș, fără să se obosească nici măcar să agațe de vreo creangă în timpul coborârii. Nu mai simțisem niciodată o asemenea furie oarbă. Speram să nu mi se mai întâmple niciodată. În ciuda josniciei și a întunecimii de Evernight, aveam senzația că văzusem pentru prima oară adevăratul rău.

Crezi că adevăratul rău există? mă întrebase Raquel. Răspunsul meu fusese da, dar atunci, înainte, nu știusem cum arată. Tremurând, am inspirat și am expirat de două ori, încercând să pricep cum stăteau lucrurile. Trebuia să mă gândesc îndelung și intens la cele întâmplate, dar în noaptea aceea nu-mi doream decât să plec dracului de-acolo.

Am mai făcut doi pași și m-am lăsat să alunec în jos pe panta din partea opusă a acoperișului, încercând să văd unde aterizase Erich. Voiam să mă asigur că plecase cu adevărat. Dar, când am început să cobor, am zărit o altă formă în întuneric – ca o umbră așternută în cel mai adânc punct dintre valuri. Poate că Erich nu venise singur.

— Stai! am pretins. Cine-i acolo?

Umbra s-a ridicat încet, înălțându-se în lumina lunii. Era Lucas.

— Lucas? Ce cauți aici?

M-am simțit ca o proastă imediat ce am rostit întrebarea. Venise din același motiv ca mine, să vadă dacă Erich o hăituia pe Raquel. Dar el nu mi-a răspuns. Se holba la mine de parcă nu m-ar fi cunoscut și s-a retras cu un pas.

— Lucas?

La început n-am înțeles, apoi am fost șocată. Colții mei erau ascuțiți. Gura mea era încă umedă de sânge. Dacă stătea acolo de două minute, mă auzise vorbind cu Erich... mă văzuse mușcându-l...

Lucas știe că sunt vampir.

În marea lor majoritate, oamenii nu mai cred în existența vampirilor și nu se lasă convinși că există, indiferent cât s-ar strădui. Dar Lucas nu trebuia să fie convins, nu în vreme ce avea în fața ochilor un vampir cu colți și buze pline de sânge. Se uita la mine de parcă aș fi fost o străină... ba nu, un monstru.

Toate secretele pe care mă străduisem întreaga mea viață să le apăr fuseseră dezvăluite.

Capitolul 11

- **A**șteaptă, am insistat. Aveam buzele încă lipicioase de sânge. Nu pleca! Pot să-ți explic!
— Nu te apropia de mine!
Era complet alb la față.
— Lucas... te rog...
— *Ești vampir.*

N-am fost în stare să mai spun altceva. Noul meu talent de mincinoasă nu mă putea ajuta în clipa aceea. Lucas știa adevărul, nu i-l mai puteam ascunde.

A continuat să se retragă mergând de-a-ndăratelea, împleticindu-se pe țigle, cu brațele zvâcnindu-i spasmodic când se străduia să-și păstreze echilibrul. Șocul îl făcuse stângaci – pe Lucas, care se mișca întotdeauna cu precizie și cu torță. Era ca și cum ar fi orbit. Voiam să mă duc după el, măcar ca să-l împiedic să se dezechilibreze și să cadă. În plus, îmi doream cu disperare să-i explic. Dar nu m-ar fi lăsat să-l ajut, nu m-ar mai fi lăsat. Dacă-l urmam, ar fi intrat în panică și ar fi luat-o la fugă. Ar fi fugit de *mine*.

Tremurând, m-am așezat pe acoperiș și l-am privit pe Lucas traversându-l. N-a îndrăznit să se întoarcă nicidecum cu spatele la mine înainte de a ajunge la jumătatea distanței față de turnul din nord, unde se aflau camerele băieților. În clipa aceea îmi înconjurasem genunchii cu brațele și lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Eram mai înspăimântată și mi-era cu mult mai rușine decât îmi mai fusese în toată viața mea, mai mult chiar și decât atunci când îl mușcasem.

Oare-și dăduse deja seama ce se petrecuse de fapt în noaptea Balului Toamnei, știa că eu fusesem aceea care îl rănisese? Dacă nu, avea s-o deducă în curând.

Ce-ar fi trebuit să fac? Să le spun imediat părinților mei? Mi-aș fi atras furia lor – și ar fi fost totodată nevoiți să ia măsuri împotriva lui Lucas. Nu știam ce i-ar fi făcut vampirii unui om care aflase secretul Academiei Evernight, dar bănuiam că n-ar fi fost nimic bun. Să-i dau raportul doamnei Bethany? Nici nu se punea problema. Aș fi putut să-ncerc s-o trezesc pe Patrice ca să-i cer un sfat, dar ea ar fi ridicat probabil din umeri, și-ar fi potrivit masca de satin și ar fi adormit din nou.

Acum, când secretul era dezvăluit, toți ceilalți oameni sc aflau în pericol. Probabil că Lucas n-avea să spună nimănui, de teamă să nu fie considerat nebun. Dar riscul – acea singură șansă de a fi demascați cu toții – era cumplit. Și vina îmi aparținea în întregime.

Trebuia să existe un mod de a repara lucrurile. Trebuia să pot face ceva.

O să vorbesc cu Lucas. Mâine-dimineață, înainte de orice altceva... Nu, mâine-dimineață, înainte de orice altceva, are un examen. *Era așa de bizar fie și numai să te gândești la ceva atât de prozaic ca un examen, în mijlocul tuturor celor întâmplare!* O să dau de el după aceea. N-o să vrea să stea de vorbă cu mine, dar n-o să-nceapă să strige despre vampiri pe coridoare. Iar asta-mi oferă o șansă și, dacă aș reuși doar să-mi dau seama ce să-i spun, atunci...

Atunci, ce? Îl mințisem pe Lucas. Îl rănisem. Poate avea dreptate să se-ndepărteze de mine cât mai mult cu putință.

Însă știam că trebuia să-ncerc. Dacă eram în pericol să-l pierd pe Lucas pentru totdeauna, nu exista nimic pe care să nu-l pot face – să-mi pledez cauza, să plâng sau să dezvălui toate secretele pe care le cunoșteam. Nu știam decât că trebuia să-l fac pe Lucas să-nțeleagă.

Decât orice. Mi-am dat seama că ajunsesem la destinație când am dat de o ușă

împodobită cu două postere – unul cu *Vertigo*, filmul lui Alfred Hitchcock, și un altul cu filmul *Mai repede, pisicuțo! Ucide! Ucide!*

N-am primit niciun răspuns când am bătut, așa că am împins ușa cu un gest sovăielnic. Înăuntru nu era nimeni. Camera lui Lucas avea mirosul lui – de condimente, de pădure, era aproape ca și cum m-aș fi întors printre copaci. Intr-o jumătate din încăpere, posterele din filme de acțiune, cu arme și femei superbe, erau răspândite peste tot. Era jumătatea cu patul acoperit cu o cuvertură în degrade. Cu alte cuvinte, jumătatea lui Vic. Jumătatea lui Lucas era aproape goală. Pe pereți nu atârna niciun poster și niciun tablou, și pe micul panou de afișaj plasat deasupra tuturor paturilor prinsese în piuneze numai orarul lui și un bilet de film – *Suspiciunea*, de la prima noastră întâlnire. Patul era acoperit cu o pătură din dotarea armatei.

După toate aparențele, nu-mi rămânea decât să aștept. Neștiind sigur ce-ar fi trebuit să fac, m-am apropiat de fereastra prin care se zărea o parte a aleii acoperite cu pietriș, din fața școlii. Acolo așteptau câteva mașini, cele mai multe fiind ale părinților sosiți în ultima zi a examenelor să-și ia copiii acasă de Crăciun. Copiii umani, firește. Am văzut oameni îmbrățișându-se, încercându-și bagajele – și pe Lucas, ieșind din clădire cu pași mari și cu sacul lui marinăresc atârnat de umăr.

— O, nu, am șoptit, apăsându-mi palmele pe geam cu atâta putere, încât am crezut c-avea să se facă țandări – sau că asta avea să mi se întâmple mie –, dar Lucas n-a ezitat nici măcar o clipă. S-a dus drept către o berlină neagră lungă, cu geamuri fumurii. Ușa mașinii s-a deschis, și am încercat să văd cine era înăuntru, dar n-am zărit pe nimeni. Jumătatea goală a camerei căpăta sens acum. Am știut că Lucas plecase în vacanța de Crăciun fără să-mi spună la revedere și că probabil n-avea să se mai întoarcă niciodată la Evernight.

— Ia stai, camerele sunt mixte? Teribil!

Vic a venit în spatele meu. L-am zâmbit vag înainte de a mă întoarce din nou, să urmăresc mașina lui Lucas îndepărtându-se. Accelera de parcă ar fi fost în mare grabă.

— Te pricepi să te furișezi. Tocmai v-ați luat rămas-bun, nu-i așa?

— Îhî.

Ce altceva aș fi putut să-i spun?

— Nu fi prea deprimată, da? Vic m-a înghiontit ușor cu pumnul în umăr. Unii știu ce să le spună fetelor când sunt supărate, dar zău că eu nu fac parte dintre ei.

— Sunt OK. Serios.

L-am studiat pe Vic cu atenție. Era ultima persoană din școală în fața căreia și-ar fi dezvăluit Lucas suspiciunile.

— Lucas ți s-a părut OK?

— A refuzat invitația mea în Jamaica. Vic a ridicat din umeri. A zis ceva de întâlnirea cu prietenii de familie, dar nu mi s-a părut c-ar fi fost vorba de ceva special. Tu nu ți-ai petrece Crăciunul mai degrabă pe plajă decât în compania unor decrepiți bătrâni, cunoștințe de-ale mamei tale?

Nu mă referisem nicidecum la așa ceva. Însă dacă reprezenta singurul comportament straniu remarcat de Vic, probabil că Lucas își păstrase pentru sine gândurile despre vampiri. Vic nu era genul în stare să blufeze într-o asemenea privință. Am simțit o înțepătură, dându-mi seama că era mult mai sincer decât mine.

— Cheetos?

Vic mi-a întins o pungă pe jumătate goală, cu snackuri acoperite de o pudră portocalie. Am clătinat din cap și m-am străduit din greu să nu las impresia că-mi era greață.

— O să-i pară rău. O să vezi. Eu și familia mea... o să ne distrăm mai bine ca oricând. Și el ce-o să facă? O să stea undeva, cu mare grijă să respecte bunele maniere la masă. O să fie o lună lungă, a prezis apoi Vic, cu gura plină de Cheetos.

— Da, am murmurat. Chiar o să fie.

Mai toată lumea își închipuie, presupun, că vampirii n-au nicio treabă cu Crăciunul. Și mai toată lumea se înșeală.

Partea religioasă e stânjenitoare. Crucile nu ne fac să luăm foc și nu ne preschimbă în fum, ca în filmele de groază, dar într-o capelă sau într-o biserică nimic nu pare să fie cum ar trebui – avem senzația stranie că niște târâtoare ne-au invadat pielea, de parcă am fi urmăriți de cineva nevăzut. Așa că nici urmă de liturghie la miezul nopții, de scene cu Nașterea Domnului, nimic de genul ăsta. Însă vampirilor le place să primească daruri la fel de mult ca oricui altcuiva. Adăugați și o vacanță, și-o să aveți o sărbătoare de care se pot bucura până și morții vii.

Sau, oricum, cei mai mulți dintre ei. De Crăciunul acela, eu, una, m-am simțit mai nefericită decât mă simțisem vreodată în toată viața mea.

Atmosfera apăsătoare a devenit mai relaxată după plecarea celorlalți elevi, când au rămas numai vampirii. Toată lumea a încetat să-și mai dea atâtea aere; nu mai aveau pe cine să sâcâie și pe cine să impresioneze. Câțiva au plecat, printre care Patrice, care susținea cu insistență că nu trebuia ratat să schiezi în Elveția, în acea perioadă a anului. Noi, ceilalți, profesori și elevi deopotrivă, am rămas la Evernight pentru că era căminul nostru – sau locul cel mai asemănător cu un cămin de care se puteau bucura unii.

— Noi suntem excepția, Bianca.

Mama atârna ghirlande de ilice deasupra ușii, în timp ce eu stăteam în spatele ei, ținând scara. Ea și tata observaseră că eram prost-dispusă și se străduiau din răputeri să-mi insuflă spiritul sărbătorilor.

— Suntem singura familie din Evernight, îți dai seama? Niciunul dintre ceilalți n-a mai avut familie de când... ei bine, cred că de când era în viață.

— Mi se pare straniu că n-au un cămin unde să se ducă.

Î am întins mamei o piuneză ca să fixeze ghirlanda. Noi am avut o casă. Cum reușesc să se descurce fără case?

— Am avut casă timp de șaisprezece ani, m-a corectat lata de pe canapea, unde era foarte ocupat să cotrobăie printre discurile lui vechi, încercând să dea de *Ella Wishes You a Swinging Christmas*. Adică toată viața ta, dar pentru mama ta ții pentru mine pare ...

— ... o clipită, a oftat mama.

Tata i-a zâmbit, și ceva din zâmbetul lui mi-a adus aminte i era cu câteva sute de ani mai bătrân decât ea – și că lui până și secolele trecute împreună i se păruseră tot o clipită.

— Pentru noi nu există stabilitate. Ne lăsăm purtați din loc în loc, pierzându-ne în desfătări sau în lux sau în orice altceva are puterea să ne distragă atenția de la plictiseala ocazională pe care-o presupune nemurirea. Viața merge înainte și celor care nu sunt vii le e greu s-o prindă din urmă.

— Motiv pentru care există o Academie Evernight, am spus, cu gândul la tehnologia modernă și la cât de derutați fuseseră cu toții când ne vorbise domnul Yee despre conceptul de e-mail.

Mulți auziseră de el și câțiva știau cum să-l folosească, dar, înainte de a primi explicații, niciunul nu înțelesese cum funcționa de fapt. Una era să străbați pur și simplu

lumea secolului al douăzeci și unulea, și alta să pricepi cu adevărat ce se petrecea în ea.

— Dar ce fac cei care par prea bătrâni ca să mai meargă la școală?

— Ei, știi că ăsta nu e singurul loc pe care-l avem la dispoziție. Mama s-a aplecat să mai ia o ghirlandă. Există stațiuni balneare și hoteluri, locuri unde se așteaptă ca oamenii să fie cumva izolați de restul lumii și unde poți avea controlul asupra celor care intră. Pe vremuri aveam o mulțime de mănăstiri, dar acum e dificil să-nființăm altele. Reforma Protestantă a distrus câteva - atacuri hughenote, incendii, chestii de genul ăsta. Rezidenții nu puteau să explice că nu erau catolici, fără să-nrăutățească și mai mult lucrurile. În zilele noastre, stăm mai ales în școli și cluburi.

— Anul viitor deschidem în Arizona un așa-zis centru de reabilitare pentru dependenții de droguri sau de alcool, a adăugat tata.

Gândul mi s-a dus la noi toți, împrăștiați prin lume, adunându-ne laolaltă ici și colo, și asta numai o singură dată pe secol. Așa aveam să-mi duc întreaga existență?

Părea o singurătate insuportabilă. Ce rost avea să trăiești la nesfârșit dacă duceai o viață lipsită de dragoste? Mama și tata fuseseră destul de norocoși fiindcă se găsiseră unul pe altul și erau împreună de sute de ani. Eu îl găsisem și îl pierdusem pe Lucas în numai câteva luni. Am încercat să-mi spun că într-o bună zi asta n-avea să mai însemne nimic - că t impui petrecut cu Lucas avea să mi se pară „o clipită” -, dar îmi venea greu s-o cred.

Așa că în prima săptămână de vacanță am stat mai mult în camera mea. Am rămas pur și simplu în pat foarte multă vreme. Din când în când, îmi verificam e-mailurile pe computerul acum abandonat din laborator, sperând, în ciuda rațiunii, să primesc un mesaj de la Lucas. În schimb, am primit de la Vic diverse fotografii amuzante, în care apărea pe plajă, cu ochelari de soare și căciulă de Moș Crăciun. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să-i scriu lui Lucas în loc să-aștept să-mi scrie el, dar ce i-aș fi putut spune?

Părinții mei mă antrenau ori de câte ori puteau în activități de vacanță, iar eu mă străduiam să particip alături de ei. Norocul meu că eram concepută de singurii vampiri din istorie care făceau tartă cu fructe. Din când în când, îi surprindeam schimbând priviri. Își dădeau evident seama că mă simțeam mizerabil și erau cât pe ce să mă întrebe ce mă nemulțumea.

Într-un anumit fel, îmi doream să le spun. Din când în când, nu voiam decât să răbufnesc, să divulg totul și să plâng în brațele lor - și, dacă ăsta era un semn de imaturitate, puțin îmi păsa. Însă dacă le-aș fi spus adevărul, părinții mei ar fi fost nevoiți să-i raporteze doamnei Bethany, iar de asta îmi păsa, fiindcă nu credeam că ea nu s-ar fi dus după Lucas, să-i facă viața mizerabilă.

De dragul lui, trebuia să-mi păstrez nefericirea pentru mine.

Aș fi continuat așa toată vacanța dacă n-ar fi fost următoarea ninsoare, cu două zile înainte de Crăciun. O ninsoare mai generoasă decât prima, acoperind pământul cu tăcere, moliciune și scânteiere alb-albăstruie. Îmi plăcuse dintotdeauna zăpada, iar imaginea ei, strălucitoare și perfectă cât vedeai cu ochii, m-a scos din depresie. Mi-am pus jeanșii, cizmele și cel mai gros pulover, verde, cu un model reliefat. Cu broșa bine prinsă de reverul paltonului meu gri, m-am trudit să cobor scările pentru o plimbare. Știam c-o să-ngeț până-n măduva oaselor, dar merita, dacă urmele mele aveau să fie primele lăsate în curte și în pădure. Când am ajuns la ușă, am văzut că nu eram singura căreia îi surâdea ideea.

Balthazar mi-a adresat un zâmbet sfios pe deasupra fularului său roșu.

— Sute de ani în New England, și încă mă mai entuziasmează zăpada.

— Știu ce simți. Între noi continua să existe ceva stânjenitor, dar am adăugat,

numai din politețe: Ar trebui să facem o plimbare împreună.

— Da. Să mergem.

La început, nu ne-am vorbit prea mult. Însă tăcerea nu părea nefirească. Ninsoarea și lumina roz-aurie a dimineții cereau tăcere și niciunul dintre noi nu voia s-audă altceva decât scârțâitul înăbușit al cizmelor noastre în zăpadă. Am traversat curtea și am intrat în pădure – ca în timpul plimbării din seara Balului Toamnei. Inspiram și expiram, un norișor cenușiu de căldură pe fundalul văzduhului iernii.

Balthazar avea riduri la colțul ochilor, ca și cum ar fi fost amuzat sau cel puțin fericit. M-am gândit la toate secolele pe care trebuia să le fi cunoscut și la faptul că încă n-avea pe cineva cu care să povestească despre ele.

— Pot să te-ntreb ceva personal?

A clipit surprins, dar nu ofensat.

— Sigur că da.

— Când ai murit?

În loc să-mi răspundă imediat, Balthazar a mai făcut câțiva pași. Modul în care studia orizontul m-a făcut să mă gândesc că-ncerca să vadă lucrurile așa cum fuseseră pentru el, înainte.

— 1691.

— În New England? am întrebat, aducându-mi aminte ce-mi spusese.

— Da. De fapt, nu prea departe de aici. În același oraș în care m-am și născut. Nu l-am părăsit decât de câteva ori. Balthazar avea privirea pierdută în depărtare. O călătorie la Boston.

— Dacă asta te întristează...

— Nu, e în ordine. N-am mai vorbit de multă vreme despre casă.

Pe o creangă a unei tufe de ilice din apropiere s-a așezat o cioară flămândă, neagră și lucind în mijlocul frunzelor cu

colțuri ascuțite, ciugulind fructele. Balthazar s-a uitat la pasărea care-și vedea de treabă, probabil ca să nu fie nevoit să mă privească în ochi. Indiferent ce s-ar fi pregătit să spună, știam că-i venea greu s-o facă.

— Părinții mei s-au stabilit aici printre primii. N-au venit cu *Mayflower*¹, dar au sosit la scurt timp după aceea. Sora mea, Charity, s-a născut în timpul călătoriei. Împlinise deja o lună înainte de a vedea vreodată uscatul. Spuneau că asta o făcea șovăielnică – n-avea rădăcini înfipte în pământ.

A oftat.

— Charity. Ăsta-i un nume puritan, nu-i așa?

Îmi aminteam, sau așa aveam impresia, că, odată, citisem asta într-o carte, dar nu mi-l puteam imagina pe Balthazar îmbrăcat ca un pelerin într-un tablou de Ziua Recunoștinței.

— Cei de pe-atunci ar fi spus că ne număram printre oamenii pioși. Am fost primiți în parohie numai pentru că... Probabil că pe chipul meu se putea citi nedumerirea, fiindcă a râs. Istorie antică. După standardele mele moderne, familia mea era extrem de credincioasă. Părinții mei i-au dat surorii mele numele uneia dintre virtuțile sacre. Credeau în ele, considerându-le ceva destul de real ca să poată fi atinse, însă aflate foarte departe – așa cum credem în existența soarelui și a stelelor.

— Dacă erau atât de credincioși, de ce ți-au pus un nume așa de incisiv ca Balthazar?

El mi-a aruncat o privire.

¹ Corabia care i-a adus în America pe coloniștii din Plymouth, Anglia, în anul 1620 (*n. tr.*).

— Balthazar era numele unuia dintre cei trei magi care l-au adus daruri pruncului Hristos.

— Oh!

— N-am vrut să te pun într-o situație neplăcută. Mâna lui mare mi-a atins umărul, dar numai pentru o clipă. Sunt foarte puțini aceia care-și mai învață copiii așa ceva. Pe atunci o știa oricine. Lumea se schimbă foarte mult; e extrem de greu să ții pasul.

— Probabil că-ți lipsesc cu toții foarte mult. Cei din familia ta, adică.

Replica mea mi s-a părut atât de nepotrivită! Oare cum era pentru Balthazar, care nu-și mai văzuse părinții și sora de secole? Nu-mi puteam imagina cât de cumplit trebuia să doară.

(Oare cum o fi când nu l-ai mai văzut pe Lucas de două sute de ani?)

Nu suportam să mă gândesc din nou la asta. M-am concentrat în schimb asupra lui Balthazar.

— Uneori mă gândesc că m-am schimbat atât de mult, încât părinții mei nu m-ar mai recunoaște. Iar sora mea... Balthazar s-a întrerupt, apoi a clătinat din cap. Îmi dau seama că mă-ntrebi cât de diferite erau lucrurile atunci. Cât de mult se schimbă. Însă noi nu ne schimbăm, Bianca. Asta e partea i ea mai înspăimântătoare. Și e singurul motiv pentru care foarte mulți dintre noi se poartă ca niște adolescenți, chiar și când vârsta lor e de câteva secole. Nu se înțeleg pe ei înșiși și nu înțeleg lumea căreia trebuie să i se alăture. E un soi de adolescență perpetuă. Nu prea amuzantă.

M-am cuprins cu brațele când am început să tremur, și de frig, și de gândurile la toți anii, deceniile și secolele care mi se întindeau înainte, imprevizibile, nesigure.

Pe urmă, am mai mers o vreme, fiecare pierdut în gândurile lui. Picioarele noastre săltau bucăți de zăpadă proaspătă, lăsând urme solitare pe o mare neclintită de alb. În cele din urmă, mi-am făcut curaj să-l întreb pe Balthazar ceea ce aveam cu adevărat de gând.

— Dacă te-ai putea întoarce, i-ai lua cu tine? Pe ai tăi?

Mă gândeam că ar fi putut să spună da, să spună că ar face orice ca să-i aibă alături. Sau să spună nu, să spună că nu s-ar fi putut convinge să-i ucidă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Oricare dintre cele două răspunsuri mi-ar fi spus cât de mult persista durerea, cât de mult ar fi trebuit să sufăr chinul pierderii lui Lucas. Nu mă așteptasem să se oprească brusc și să-mi arunce o privire aspră.

— Dacă m-aș putea întoarce, mi-a răspuns, aș muri împreună cu părinții mei.

— Ce?

Eram prea uluită ca să am altă replică.

Balthazar a venit mai aproape și mi-a pus pe obraz palma în mânășă de piele. Atingerea lui nu era plină de dragoste, ca a lui Lucas. Încerca să mă dezmeticească, să mă facă să văd ceva.

— Tu ești vie, Bianca. Încă nu-ți poți da seama ce-nseamnă asta, ce-nseamnă să fii viu. E mai bine decât să fii vampir – mai bine decât orice altceva în lume. Îmi aduc foarte puțin aminte cum era când trăiam și aș da orice să pot avea din nou parte de asta, fie și numai pentru o zi. Aș accepta chiar și să mor din nou, pentru totdeauna. Toate secolele pe care le-am cunoscut și toate minunățiile pe care le-am văzut nu se compară cu a fi viu. De ce crezi că se poartă vampirii de aici cu atâta răutate față de elevii umani?

— Pentru că... ei bine, sunt snobi, așa cred...

— Nu e asta. E invidie.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere, pentru o clipă lungă, înainte ca el să adauge:

— Bucură-te de viață cât o ai. Pentru că nu durează mult – nici pentru vampiri, nici

pentru oricine altcineva.

Nimeni nu-mi mai spusese vreodată ceva de genul ăsta.

Părinții mei nu-și doreau să fi fost încă în viață..., nu? Nu rostiseră niciodată niciun cuvânt despre așa ceva. Și Courtney, Erich, Patrice, Ranulf: chiar își doreau cu toții să fie oameni?

— Nu mă crezi, a zis Balthazar, dându-și probabil seama ca mă îndoiam.

— Nu e vorba de asta. Știu că-mi spui adevărul. Nu m-ai minți în legătură cu ceva important. Nu e genul tău.

Balthazar a dat din cap, cu o jumătate de zâmbet jucându-i alene pe buze, și am simțit că spusese mai mult decât voiam să spun. Nu mai văzusem un licăr de speranță în ochii lui din noaptea Balului Toamnei, de când îi înșelasem așteptările.

Însă cel mai mult mă deranja faptul că tot ceea ce spusese era adevărat. Balthazar chiar nu m-ar fi mințit în nicio privință care avea importanță, chiar dacă adevărul ar fi fost greu de suportat pentru mine. Era demn de încredere – era bun. Mi-aș fi dorit să fiu la fel de bună, să fiu cineva care pune interesele altora mai presus de ale sale, cineva care ar fi meritat încrederea lui Lucas.

Și atunci, m-am gândit: Poate că nu e prea târziu.

După ce ne-am întors în clădirea școlii, cu urmele noastre șerpuind pe toată pajiștea, mi-am fluturat mâna către Balthazar în chip de rămas-bun și m-am grăbit să urc în laborator, la computer. Din fericire, ușa era descuiată. În timp ce așteptam să se deschidă computerul, mi-am amintit de tabloul lui Klimt, *Sărutul*, de deasupra patului meu. Cei doi îndrăgostiți se strângeau în brațe pentru o eternitate, două părți ale aceluiași întreg, contopindu-se într-un mozaic de roz și auriu.

Dacă iubești pe cineva, nu poți lăsa minciunile să se strecoare între voi. Indiferent ce s-ar întâmpla, chiar dacă v-ați pierdut deja unul pe altul pentru vecie – vă datorați unul altuia adevărul.

Cu degete tremurătoare, am tastat adresa lui Lucas și am trecut, ca subiect al mesajului, „adevărul și numai adevărul”. Pe urmă am început să scriu, revărsând tot ce ținusem în mine în tot acel răstimp. I-am spus, pe cât de scurt și de simplu eram în stare, că tot ceea ce văzuse în noaptea aceea era adevărat.

Că eram vampir, născută de alți doi vampiri și menită să ajung asemenea lor într-o bună zi.

Că Academia Evernight era plină de vampiri, că exista ca să ne-nvețe cum se schimba lumea și cum să ne apărăm de oamenii care se temeau de noi fiindcă nu ne înțelegeau.

Că îl mușcasem în noaptea Balului Toamnei, nu ca să-i fac rău, ci fiindcă-mi doream atât de mult să fiu alături de el!

Cuvintele țâșneau din mine. Era o adevărată harababură: până atunci, nu mai încercasem niciodată să dezvălui secretele acelea și tot repetam anumite lucruri, exprimându-mă greșit sau punând întrebări de al căror răspuns nu eram sigură. Dar n-avea importanță. Ceea ce conta era să-i spun în sfârșit adevărul lui Lucas. În încheiere, am scris:

Nu-ți mărturisesc toate astea fiindcă m-aștept să te-ntorci. Știu că nu merit așa ceva, nu după ceea ce am făcut, și, cu toate că la Evernight nu ești în niciun pericol, presupun că nu vrei să te mai afli niciodată în apropierea acestei școli.

Îți scriu mai ales ca să te rog să nu spui nimănui ce ai văzut aici, dacă nu cumva ai făcut-o deja. Nu-i arăta nimănui acest e-mail. Păstrează secretul pentru mine. Dacă se află adevărul, părinții mei, și Balthazar, și o mulțime de alți elevi vor

fi în pericol, și asta numai și numai din vina mea. N-aș putea suporta să mă știu responsabilă că a avut cineva de suferit.

Eu n-am spus nimănui că ne-ai văzut pe Erich și pe mine pe acoperiș. Am făcut-o ca să fii în siguranță. Poți să faci același lucru pentru mine în schimb, da? E tot ce-ți cer. Poate că e mai mult decât merit, dar nu e vorba de mine.

E vorba despre cei care ar putea fi răniți.

Vreau să știi și că țin destul de mult la tine ca să-ți spun adevărul. Îmi pare rău că am așteptat până acum, când e prea târziu. Dar sper că, atunci când vei înțelege ce simt cu adevărat, asta va însemna ceva pentru tine.

O să-ți simt întotdeauna lipsa. Adio, Lucas

Am apăsat pe butonul *Trimite* înainte de a mă putea convinge să n-o fac. Imediat după aceea, m-a străbătut un fior. Și dacă Lucas nu mă asculta? Dacă e-mailul meu nu-l convingea să respecte tăcerea – ci îi oferea în schimb o dovadă?

Poate-ar fi trebuit să regret, dar n-am făcut-o. Poate că Lucas nu mai putea avea încredere în mine, dar eu aveam încredere în el.

Nu mă așteptam să-mi răspundă. Totuși, așteptările nu sunt totuna cu speranțele. M-am tot uitat în căsuța mea de e-mail, și a doua zi, și în ziua următoare, și în timpul zilei de Crăciun, ori de câte ori am putut să scap de despachetatul cadourilor.

Niciun răspuns de la Lucas.

Ziua Anului Nou. Nimic.

Mi-am spus că meritase să-i dezvălui adevărul, pentru binele lui, și eram convinsă de asta. Ceea ce însă nu făcea mai ușor de suportat faptul că mărturisirea mea nu însemnase nimic. Lucas continua să fie plecat pentru totdeauna.

Capitolul 12

Când s-au întors elevii la școală, stăteam pe treptele din față, sperând să văd un chip prietenos. Știam că Lucas n-avea să se-ntoarcă. Deși continuam să-mi închipui că îl vedeam, nu era decât imaginația mea, jucându-mi renghiuri pline de cruzime. Îmi spuneam că, într-un fel, ziua aceea avea să fie un punct de cotitură. Dacă Lucas n-ar fi apărut, măcar aş fi avut o certitudine. În loc să mă torturez singură dorindu-mi zadarnic ceva imposibil, aş fi înfruntat realitatea dură și mi-aş fi impus să merg mai departe.

Și, dacă era să fie așa, aveam nevoie de puținii mei prieteni care continuau să se afle la Evernight.

Am zărit-o pe Raquel făcându-și loc prin mulțime, gârbovită și agitată. Am priceput de ce era atât de nervoasă, când am întors capul și l-am văzut pe Erich fixând-o din capul scărilor cu o privire insistentă. M-am grăbit să mă duc lângă ea și să-mi pun pe umăr una dintre gențile ei.

— Te-ai întors, am spus. Nu eram sigură c-o să mai vii.

— Eu n-am vrut. Raquel își privea fix picioarele. Nu e o jignire. Ți-aş fi simțit lipsa. Dar nu voiam să-l revăd pe el.

Nu era necesar să-mi explice despre cine vorbea.

— Nu le-ai povestit părinților tăi?

Îmi închipuiam că aceștia aveau s-o sune pe doamna Bethany, furioși că Erich nu fusese exmatriculat, și poate s-o retragă în același timp pe Raquel.

Ea a ridicat din umeri.

— Au crezut că fac din țânțar armăsar. Asta e părerea lor întotdeauna.

Mi-am amintit ce mișcată fusese când îi spusese că o credeam; și am înțeles de ce.

— Îmi pare rău.

— Nu mai contează. M-am întors. În plus, mi-am pierdut aici brățara preferată, înainte de vacanță. Trebuia să vin înapoi, cel puțin ca s-o caut.

M-am uitat peste umăr la Erich. Ochii lui negri rămăseseră ținuiți asupra noastră. Când m-a văzut privindu-l, un colț al gurii i s-a ridicat într-un rânj. Dezgustată, mi-am întors din nou privirea către mulțime...

Lucas.

Nu. Nu era cu putință. Nu era decât imaginația mea, încercând să mă prostească iarăși, ca să-mi păstrez speranțele. Lucas n-avea cum să se mai întoarcă vreodată la Evernight, nu după ceea ce văzuse și după ceea ce-i scrisesem.

Însă mulțimea s-a despărțit în două, și l-am văzut clar, și am înțeles că nu mă înșelasem. Lucas se întorsese.

Era acolo, la numai câțiva pași distanță. Avea o înfățișare ceva mai puțin îngrijită decât înainte - părul lui de culoarea bronzului era rebel, iar puloverul vechi, albastru-închis, mai uzat decât fusese uniforma de la Evernight. Pe el arăta uimitor.

M-am luminat la față când l-am văzut; nu m-am putut abține. Imediat ce ni s-au întâlnit ochii, el și-a ferit privirea, de parcă n-ar fi știut ce altceva să facă. A fost ca și cum mi-ar fi tras o palmă peste obraz.

Primul meu impuls a fost să las jos geanta lui Raquel și s-o iau la fugă spre toaletă, înainte de a-ncepe să urlu chiar acolo, pe trepte. Însă, chiar în clipa aceea, o formă difuză, ecosez, a trecut în goană pe lângă mine și a sărit în spatele lui Lucas.

— Lucas! a strigat încântat Vic. Omule! Te-ai întors!

— Dă-te jos de pe mine!

Lucas a izbucnit în râs, împingându-l pe Vic la o parte.

— Ia uitați-vă aici!

Vic a pescuit din rucsacul său o cască de soare ușoară, de genul celor purtate în filmele safari vechi. Ne-a arătat-o și mie, și lui Lucas. Nu părea să-și fi dat seama că nu stăteam acolo împreună.

— Ce ziceți, nu e excelentă?

— N-o să scapi niciodată nepedepsit dacă vii cu asta la ore, am răspuns eu, prefăcându-mă că totul era OK. Poate că Lucas avea să pretindă același lucru, oferindu-mi ocazia să-i vorbesc. Te-au lăsat să porți bascheții Chucks, dar cred că forțezi nota dacă porți casca asta.

— Intenționez s-o port în Casa del Lucas y Victor. Vic a făcut o demonstrație, punându-și-o pe cap. Pentru momentele de relaxare ocazională și de studiu. Ce zici, Lucas?

Nu i-a răspuns nimeni. Lucas se topise deja în mulțime.

Vic s-a întors spre mine, evident derutat de dispariția colegului său de cameră. Și eu eram derutată – și nu-mi puteam nicidecum imagina de ce se întorsese Lucas.

Era evident că avea nevoie de ceva timp înainte de a se simți în stare să-mi vorbească iarăși. Ținând cont de tot ceea ce aflase despre mine, despre Evernight și despre vampiri, mă gândeam că merita tot timpul care-i era necesar. Până atunci, n-aveam de făcut nimic altceva decât să aștept.

Două zile mai târziu, când mă pregăteam să plec la ore, m-am prefăcut cu adevărat fascinată de poveștile lui Patrice despre vacanța ei din Elveția.

— Sunt întotdeauna șocată că există oameni care susțin că preferă să schieze în Colorado.

Patrice a strâmbat din nas. Oare credea într-adevăr că toate locurile din America erau mizerabile? Sau căuta o compensație pentru ceva, pretinzându-se mai sofisticată decât în realitate? Acum, când aveam eu însămi atâtea secrete, începeam să nu mai iau de bun nimic din ceea ce lăsau ceilalți să se vadă.

— Cred că Elveția e mult mai civilizată. Și întâlnești un eșantion de populație mult mai interesant.

— Mie nu-mi place să schiez, am spus, veselă, în timp ce-mi rimelam genele, *snowboarding-ul* mi se pare mai palpitant.

— Cum?

Patrice s-a holbat pur și simplu la mine. Până atunci nu mai îndrăznisem niciodată să am păreri diferite de ale ei. După toate aparențele, nu-i plăcea să fie contrazisă nici măcar când era vorba de un subiect atât de lipsit de importanță ca schiatul.

Înainte de a apuca să-mi pledez cauza, ușa s-a deschis brusc. Era Courtney, arătând de-a dreptul neglijent – Courtney, care avea părul perfect aranjat și machiajul desăvârșit chiar și când dădeai nas în nas cu ea în baie, la ora două noaptea.

— L-ați văzut cumva pe Erich?

— Erich? Patrice a ridicat dintr-o sprânceană. Nu-mi aduc aminte să-l fi invitat în dormitorul meu. L-ai invitat tu, Bianca?

— Oricum, nu în noaptea asta.

— Ajunge cu sarcasmul, OK? s-a răstit Courtney. Ar fi de așteptat să vă pese că unul dintre colegii noștri a dispărut. Cineva fuge de-aici și voi vă purtați de parc-ați fi

auzit o glumă excelentă. Genevieve plânge cu zece rânduri de lacrimi.

— O clipă, Erich a dispărut?

Raquel a apărut în cadrul ușii, alături de alte două eleve, toate în diferite stadii de pregătire pentru orele de curs. Vestea circula repede.

— Îl știți pe David, colegul lui de cameră? S-a întors abia azi.

Am observat că îngrijorarea lui Courtney nu era chiar atât de profundă, încât să n-o încânte faptul că se afla în centrul atenției. A continuat cu încântare:

— David spune că dormitorul lui Erich arată de parcă s-ar fi făcut o percheziție. E complet întors pe dos! Și nici urmă de Erich. Trebuia să iasă împreună cu Genevieve în weekend, și ea e zdrobită acum.

— De-acum înainte n-o să mai râdem decât pe tăcute, a promis Raquel, evident fără să-și facă prea multe griji pentru Erich.

Cine-ar fi putut s-o condamne? Courtney s-a încruntat la noi, apoi s-a năpustit afară pe ușă.

Ceva mai târziu, în aceeași dimineață, în drum spre prima noastră oră de curs, Raquel a murmurat:

— Fac pariu că lui Genevieve nu-i place că a ratat o primă ocazie de a fi violată la o întâlnire.

— Presupun că Erich s-a săturat de școală, am spus eu. Am auzit că-n fiecare an pleacă o mulțime de elevi înainte de încheierea cursurilor.

Știam, firește, că Erich nu era decât unul dintre zecile de vampiri care veneau la Evernight ca să se pună la curent cu mersul lumii în epoca noastră, se plictiseau să fie tratați ca niște elevi și plecau să se distreze altundeva. Sau poate că doamna Bethany văzuse, așa cum văzusem și eu, ce pericol reprezenta, și îi ordonase să părăsească imediat clădirea.

— Elevii care fug sunt cei inteligenți. De aceea mă surprinde că tocmai Erich a plecat primul. Raquel s-a întrerupt. Par al naibii de siguri c-a șters-o, deși n-a vorbit cu nimeni despre asta. Și mă gândesc că ar fi fost mai nimerit să plece în timpul vacanței de Crăciun, dacă tot avea intenția asta. Crezi c-o să vină poliția? Ar trebui cel puțin să ne pună întrebări.

— Probabil că și-a sunat părinții să vină să-l ia, să-l ducă la vreun alt internat, unul la modă. Sunt sigură că doamna Bethany știe ce s-a întâmplat. Lui Courtney îi place pur și simplu să fie melodramatică.

— Da, asta nu e o surpriză. Iar el e exact genul de nemernic care și-ar întoarce camera cu susu-n jos înainte de plecare, ca să strângă altcineva mizeria în urma lui. Dar Raquel nu părea convinsă. Ar trebui totuși să pună întrebări. Profesorii, dacă nu chiar polițiștii.

— Abia acum a aflat toată lumea. Subiectul discuției noastre mă făcea să mă simt stânjenită. Acordă-le timp.

— Oamenii din școala asta se poartă ca și cum n-ar fi mare brânză dacă dispare un elev. Sunt de două ori mai convinsă să fac cum am spus în semestrul trecut, a adăugat Raquel clătinând din cap. La anu' nu mă mai întorc aici.

M-am întrebat dacă și Erich spusese același lucru.

Toată lumea s-a purtat ciudat în tot restul zilei. Elevii au fost cu gândul în altă parte în timpul orelor, făcând pariuri în privința locului unde plecase Erich. David ne-a atras atenția că își luase cărțile și caietele, dar își abandonase hainele – ceea ce reprezenta contrariul priorităților lui obișnuite. Am tot așteptat să ne adune doamna Bethany laolaltă ca să ne ofere un soi de explicație, dar n-a făcut-o niciodată.

În noaptea aceea, m-am pomenit pierzându-mi vremea pe scara din turn, cea cu ferestre înguste, de lățimea unei cărămizi, care ofereau cea mai bună perspectivă asupra aleii pavate cu pietriș care unea școala cu drumul principal. Nu mă gândeam c-o să-l zăresc pe Erich acolo, dar, în același timp, așteptam ceva.

— Așadar, presupun că n-o să vină poliția.

M-am întors cu spatele la fereastră și am dat cu ochii de Lucas, la câțiva pași în spatele meu. Purta versiunea neagră a uniformei, și lumina de pe culoarul de la etajul următor îi evidenția o imagine atât de întunecată, încât nu-i puteam desluși fața. Numai contururile erau clare – umerii lați, poziția în care se sprijinea de peretele de piatră al casei scării.

Toată spaima mi s-a topit, preschimbându-se în dorință.

Când i-am răspuns, cuvintele au sunat de parcă mi s-ar fi tăiat răsuflarea.

— Nu, doamna Bethany n-o să cheme poliția. Ar atrage atenția într-un mod nedorit.

— Dar nu există nicio temere că unul dintre... dintre „elevii bogați” i-a venit de hac.

— Nu, Erich era un „elev bogat” în aceeași măsură ca toți ceilalți de-aici.

Lucas a venit cu un pas mai aproape și am putut să-i văd fața, în ciuda umbrelor. Toate orele pe care mi le petrecusem ducându-i dorul în vacanța de Crăciun au părut să erupă brusc în mine, și mi-am dorit atât de tare să-i pun mâna pe obraz sau să-mi sprijin capul de umărul lui! Dar n-am făcut-o. Între noi doi exista acum o barieră, una care s-ar fi putut să nu se ridice niciodată.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la e-mail înainte de a veni, a spus el. Am fost... șocat, cred.

— Nu te condamn.

Inima îmi bătea mai repede.

— Trebuie să stăm de vorbă, s-a mulțumit el să spună. Singuri.

La urma urmelor, dacă îi inspiram destulă încredere ca să vrea să fie singur cu mine, deși știa că eu eram cea care îl mușcase, noi doi încă mai aveam o șansă.

Am încercat să-i vorbesc cu voce calmă.

— Știu un loc. Vii cu mine acolo?

— Arată-mi drumul, mi-a răspuns, și atunci am îndrăznit să sper.

Capitolul 13

-Unde mergem? m-a întrebat Lucas în timp ce-l conduceam în sus pe scara din spate.

— În turnul de nord. Deasupra și în spatele dormitoarelor băieților. Acolo sus nu e decât o magazie - o să fim singuri.

— Nu există niciun alt loc în care-am putea să mergem? Mi s-a strâns inima. Poate nu avea încredere în mine într-o asemenea măsură, încât să-i convină să fim singuri.

— Cred că e unicul loc unde putem avea certitudinea că ne bucurăm de intimitate. Dacă preferi... știu eu, să așteptăm până se luminează de ziuă sau altceva de genul ăsta...

— Nu, e în ordine.

După cât de suspicios părea, ai fi zis că nu era câtuși de puțin în ordine, dar a continuat să meargă în spatele meu. Am presupus că mai mult de-atât nici nu puteam spera.

Elevii ocoleau de obicei scara din spate, mai ales pentru că se afla foarte aproape de apartamentele profesorilor. Aceștia fi au, firește, alți vampiri - mai ales vampiri foarte puternici.

Poate că unii ca Vic și Raquel nu știau care era deosebirea dintre elevi și profesori, dar o simțeau cu siguranță. La fosta mea școală, elevii își permiteau mereu să le vorbească urât profesorilor, însă la Evernight toată lumea - oameni și vampiri deopotrivă - le acorda tot respectul. Unii dintre ei, cum erau părinții mei, locuiau în celălalt turn, însă cei mai mulți erau găzduiți aici. Bănuiam că eu și Lucas eram primii din acel an care urcau în acest turn, trecând pe lângă apartamentele lor.

Bocăneam pe treptele de piatră, dar nimeni nu părea să ne audă. Sau, oricum, eu speram că nu ne auzea nimeni. Era ultima conversație la care mi-aș fi dorit vreodată să tragă cineva cu urechea.

— Cum de știi de locul ăsta? Vii uneori aici, sus?

Lucas încă mai părea neliniștit.

— Ți-am povestit că am făcut niște explorări înainte de a începe școala, îți amintești? E unul dintre locurile pe care le-am descoperit atunci. Intre timp, n-am mai fost aici, dar pariez că nu l-a mai dibuit nimeni altcineva.

Când am ajuns lângă ușa aflată chiar în vârful scărilor, am împins-o cu grijă. În toamnă fusesem răsplătită cu o ploaie de pânze de păianjeni și de praf. Dar probabil că păianjenii se mutaseră, fiindcă am putut intra cu ușurință. În interior se găseau camere amplasate exact ca în apartamentul părinților mei, însă, în loc să fie mobilate confortabil,

erau pline de cutii, stivuite până la tavan, iar de sub capacele lor ieșeau câteva colțuri de hârtie îngălbenită. Erau dosarele de la Evernight – dosarele tuturor elevilor care urmaseră cursurile școlii de când fusese înființată, la sfârșitul secolului al optsprezecelea.

— E frig aici, sus. Lucas și-a tras în jos mânecile puloverului. Ești sigură că nu putem găsi alt loc?

— Trebuie să vorbim. Și trebuie să fim singuri.

— Pavilionul...

— E acoperit de gheață, domnule e-frig-aici-sus. În plus, afară am putea fi văzuți și ni s-ar putea cere să venim înăuntru și... și ar însemna să nu ne terminăm discuția.

M-am întors către fereastră, să mă uit la stele; continuau să mă liniștească, până și în clipa aceea.

— Ne pricepem amândoi foarte bine să evităm subiectul.

— Da, așa e. Lucas a cedat și s-a așezat, greoi, pe un cufăr din apropiere. De unde ncepem?

— Nu știu.

M-am cuprins cu brațele și m-am uitat în jos, la garguiul de pe pervazul ferestrei, geamănul celui de la fereastra dormitorului meu.

— Încă-ți mai e frică de mine?

— Nu. Nu-mi este. Nicidecum. Lucas a clătinat încet din cap, cu ochi neîncrezători. Ar trebuie să-mi fie... La naiba, nu știu ce-ar trebui să simt. Îmi tot spun să stau deoparte. Să uit de tine, fiindcă totul s-a schimbat. Dar nu pot.

— Ce?

Eram prea uluită ca să sper.

Lucas avea vocea răgușită.

— Când am văzut prima oară ce ești, acolo, pe acoperiș ... Bianca, am avut senzația că nimic din ceea ce crezusem vreodată nu era adevărat.

— Cred că nu e ușor să accepți că vampirii există.

— De fapt, n-a fost asta partea care m-a dat gata.

Știam că, oricât de rău l-ar fi speriat revelația legată de vampiri, minciunile mele îl răniseră cel mai tare.

— I-ai povestit mamei tale? I-ai povestit cuiva?

Lucas a râs din nou.

— Nici gând!

Când i-am aruncat o privire ciudată, a adăugat:

— Te poți gândi la un mod mai bun de a o sfârși într-un sanatoriu psihiatric pentru adolescenți?

— Nu, am recunoscut eu. Probabil că ai fi primit un bilet – numai pentru dus – către balamuc.

— În plus, a adăugat el țâfnos, tu mi-ai cerut să n-o fac. Citise scrisoarea aceea lungă, plină de dezvăluiri, aflase că îl mințisem – că eram ceva care ar fi trebuit considerat un monstru –, dar reușise totuși să-mi asculte rugămintea de a păstra secretul și să mi-o îndeplinească.

— Mulțumesc.

— N-aveam de gând să mă mai întorc aici. N-aveam de gând să te mai văd vreodată. Mă durea atât de tare și mă gândeam că singurul mod de a face vreodată durerea să înceteze era să-mi impun să te uit.

Și-a trecut dosurile palmelor peste pleoape, ca și cum l-ar fi obosit până și amintirea acelui zbucium.

— M-am străduit din greu să te uit, Bianca. N-am reușit. Pe urmă m-am autoconvins că era de datoria mea să mă-ntorc la Evernight.

— Datorie?

Asta m-a derutat.

Lucas a ridicat din umeri, parcă dezorientat.

— De a afla adevărul? De a înțelege totul? Nu știu. Expresia i s-a schimbat atunci când și-a ridicat ochii spre mine – și m-a privit așa cum mă privea înainte, în felul acela care făcea să mi se înmoaie genunchii. Așa cum privise când spusese că bărbatul din tabloul lui Klimt n-avea pe lume decât un singur lucru prețios.

— Însă imediat ce te-am revăzut, am știut că încă mai aveam nevoie de tine. Că încă mai aveam încredere în tine. Chiar dacă ești vampir – sau aproape vampir –, indiferent ce-ai fi.

A pronunțat totuși cuvântul *vampir* ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

— Pentru mine n-are importanță. Ar trebui să aibă, dar nu are. Nu mă pot împiedica să simt ceea ce simt pentru tine.

N-am mai putut să mă rețin. Am venit lângă el și m-am lăsat să cad pe podea. Mi-a luat cu gingășie fața în mâini și s-a cutremurat din tot trupul.

— Încă mai vrei să fii cu mine? Deși te-am mințit?

El a strâns din ochi cu putere.

— Nu ți-am reproșat niciodată asta.

— Atunci înțelegi de ce-a trebuit să păstrez secretul.

Toate temerile și toată groaza s-au scurs din mine într-un singur val, și mi-am dorit să-l cuprind pe Lucas cu brațele și să mă topesc, contopindu-mă cu el.

— Înțelegi cu adevărat. N-am crezut niciodată c-o s-o faci, am adăugat.

— Nu-mi vine să cred că vreau asta, a șoptit el. Nu-mi vine să cred cât de tare te doresc.

Lucas și-a trecut buzele peste ale mele, o singură dată. Poate că el avea de gând să ne oprim în punctul acela, dar eu nu voiam. Mi-am lăsat brațele să alunece în jurul umerilor lui și l-am sărutat din nou. Am încetat să-mi mai fac griji pentru orice altceva și m-am gândit numai la el, la cât de aproape era, la mirosul de cedru al pielii lui, la modul în care respiram împreună când ne sărutam, de parcă am fi fost două părți ale aceleiași persoane. Fiori mărunți de excitație mi-au umplut de furticături vârfurile degetelor, pântecul, totul.

— Ar trebui să fug ca dracu'.

Răsuflarea lui era fierbinte în urechea mea. Degetele lui mi s-au strecurat sub betelia fustei, folosind-o ca să mă tragă mai aproape.

— Ce mi-ai făcut?

Când m-a strâns la piept, am vrut să mă retrag. În punctul acela mă retrăgeam întotdeauna, fiindu-mi teamă de ceea ce ar fi putut face dorința mea pentru el. Acum m-aș fi așteptat să fie el acela care să se teamă, dar nu se temea. Avea destul de multă încredere în mine ca să mă sărute, să se lase pe podea astfel încât să stăm îngenuncheați unul în fața altuia, să închidă ochii când mi-am trecut mâinile prin părul lui.

— Asta e momentul în care îmi este greu să-mi păstrez controlul, am șoptit, avertizându-l.

— Să vedem cât de mult control ne trebuie.

S-a tras de gulerul puloverului, expunându-și gâtul în fața mea. Provocându-mă, în esență, să-i dovedesc că mă puteam abține. Mi-am apăsat pur și simplu o mână pe pielea lui și mi-am deschis gura mai larg sub a lui. El a scos un sunet grav, care i-a făcut ceva

straniu întregului meu trup, ca și cum m-aș fi ridicat prea repede în picioare și aș fi amețit. Măinile lui au tras ușor de marginea puloverului meu, testându-mi reacția. L-am sărutat mai apăsător. Așa că Lucas mi-a ridicat puloverul la spate, atât cât se putea, iar eu mi-am ridicat brațele ca să-l ajut să mi-l scoată. Acum nu mai purtam decât sutienul albastru-închis, cât se putea de vizibil pe sub un maiou alb subțire, fără mâneci.

Lucas făcuse ochii mari și respira precipitat, superficial. Sărutările noastre deveniseră și mai desperate. Și-a scos propriul pulover, l-a întins pe podea ca pe o pătură pe care m-am întins, sub Lucas. Continua să respire într-un ritm alert, dar se străduia să-și păstreze controlul.

— Nu aici, nu în noaptea asta, dar poate reușim s-aducem ceva de dormit, să găsim un alt loc unde să putem fi singuri o noapte.

L-am amuțit cu o altă sărutare, profundă și destul de pasională ca să spună da. El m-a sărutat la rândul lui și m-a strâns cu putere – dar nu așa de tare ca să nu-l pot rostogoli, astfel încât el era acum cel cu spatele pe podea. Se afla acum sub mine, iar eu eram hiperconștientă de toate: de coapsele lui înconjurându-le pe ale mele, de pătratul rece al cataramii lui lipite de abdomenul lui, de degetele lui jucându-se cu breteaua sutienului meu, împingând-o treptat în lateral.

Pentru o secundă – numai pentru una –, m-am întrebat cum ar fi fost dacă eu și Lucas am fi venit acolo sus pregătiți, cu păaturi și perne, cu muzică și mijloace de protecție, și dac-am fi avut toată noaptea la dispoziție ca să fim împreună.

— Aș vrea să putem, am gâfâit. Aș vrea să putem fi siguri că eu sunt în stare să mă opresc.

— Poate... poate că n-are importanță.

— Ce?

Ochii lui Lucas străluceau, simțeam pe obrazul meu răsuflarea lui grăbită și fierbinte.

— M-ai mușcat o dată și te-ai oprit la timp. Nu trebuie să mă ucizi sau să mă transformi. Doar să mă muști. Dacă asta e tot... atunci poate... Oh, Doamne! OK.

Voia ceea ce voiam și eu. Pofta ardea în mine și n-aveam niciun motiv să mă opresc. L-am împins, lipindu-l de podea, și l-am mușcat adânc.

— Bianca...

Lucas s-a zbatut doar în prima clipă, în timp ce extazul ne-a cuprins pe amândoi: pulsul meu revărsându-se într-al lui, așa cum sângele lui se revărsa în mine, mai puternic decât cel mai pasional sărut, împletindu-ne unul cu altul. Gustul sângelui său era acum familiar, dar încă și mai irezistibil. L-am înghițit, savurându-i căldura și viața, sarea ajungându-mi pe limbă. El s-a cutremurat sub mine, și am știut că mușcătura era la fel de uimitoare pentru noi amândoi.

Lucas a gâfâit, și eu mi-am impus să mă opresc. M-am retras încet de lângă Lucas. Era amețit și slăbit, dar încă nu-și pierduse cunoștința. Și-a pus mâinile pe obraji mei, și eu am devenit dintr-odată conștientă de mine însămi. Buzele mele erau pătate de sângele lui, colții îmi erau încă ascuțiți. Cum putea Lucas să-mi vadă înfățișarea de vampir altfel decât cu repulsie?

Însă el m-a sărutat, cu sânge și tot restul.

— Asta e tot, am șoptit când ni s-au despărțit buzele. E OK? Poți să accepți asta?

— Vreau să fiu cu tine, Bianca, mi-a răspuns el. Nu contează ce ești. Nu contează.

Capitolul 14

-**P**oți să te ridici?

— Nu încă. Lucas și-a pus mâinile la ochi, apoi și-a lăsat brațele să-i cadă din nou pe podea. Îmi mai trebuie încă o secundă.

— Am încercat să nu iau prea mult sânge.

Nu-mi doream absolut, absolut deloc să fiu nevoită să mă duc la doamna Bethany pentru ajutor.

— Mi-ai permis s-o fac, nu-i așa?

— Așa e. Nu sunt sigur că raționez corect, dar vina e a mea, nu a ta.

Ceva din mine, ceva care se încordase prea puternic, s-a destins în sfârșit și am simțit că puteam să respir din nou profund. Atâta vreme cât Lucas simțea asta, totul avea să fie în ordine.

— Părinții tăi sau doamna Bethany ți-au spus s-o faci?

— Să te mușc?

— Nu, asta știu că nu. Ei ți-au spus să-mi povestești despre școală?

— Dimpotrivă. Au vrut să te mint, ceea ce am și făcut la început. Partea asta mă făcea să-mi fie rușine. Îmi pare rău, Lucas. Am crezut că amândoi o să fim mult mai în siguranță dacă susțin povestea inventată de doamna Bethany ca să acopere timpul de care nu-ți aduci aminte.

— E straniu. De data asta, țin minte că m-ai mușcat – dar totul e în ceață. Ca atunci când nu-ți mai poți aminti prea bine un vis, la câteva minute după ce te-ai trezit. Dacă n-ai fi fost tot timpul aici, cu mine, să mă ții treaz, probabil c-aș fi uitat și acum. Ai crede că mușcătura unui vampir e unul dintre acele lucruri care ți se întipăresc în memorie. Știi, pentru că e ceva ieșit din comun?

— Uitarea face parte din ritualul mușcăturii. Nu știu de ce. Poate că nimeni nu știe. Nu s-ar putea spune că există explicații științifice în ceea ce-i privește pe vampiri.

Lucas a răsuflat adânc, apoi s-a săltat ușor pe coate, până când a reușit să se ridice în capul oaselor. L-am sprijinit umărul cu mâna mea liberă, dar a clătinat din cap.

— Sunt OK, așa cred.

— Acum știi de ce, atunci când ne sărutăm, sunt uneori nevoită să... ei bine, să mă opresc.

— Da, acum înțeleg. Zâmbetul lui părea ușor amuzat. E un fel de ușurare. Începusem să cred că trebuie să-mi schimb apa de gură sau cam așa ceva.

Am chicotit și l-am sărutat pe obraz.

— Nu-ți face griji. Nu te-am transformat în vampir.

— Știu. Adică, îmi bate inima. Deci nu-s vampir.

Și-a scos batista din buzunar și și-a pus-o pe gât. A clipit de durere când și-a apăsă-o pe rană.

— Încă nu-mi vine să cred că te-ai născut vampir. N-am mai auzit niciodată așa ceva.

— Cum ai fi putut s-auzi fără să știi că vampirii sunt o realitate?

— Bine gândit.

— N-o să te mai mușc niciodată, decât dacă o să mi-o ceri.

— Te cred. Lucas a râs, și a fost un sunet straniu – ca și cum ar fi râs de el însuși dintr-un motiv pe care nu-l înțelegeam. Te cred pe de-a-ntregul. Chiar și acum.

L-am strâns în brațe. Să spună asta după ce aflase că îl mințisem, ei bine, era mai mult decât aș fi putut spera vreodată.

Împreună cu el, i-am bandajat rana, cu atâta grijă încât nimeni n-ar fi putut s-o remarce atâta timp cât purta cămașa de uniformă; am coborât la parter și am reușit să nu depășim ora stingerii. El m-a sărutat calm, la intrarea în aripa cu dormitoarele băieților, și s-a îndepărtat, netrădând cu nimic faptul că seara aceea ar fi fost diferită de altele.

— Te porți ciudat, mi-a spus Raquel ceva mai târziu, când ne spălam pe dinți. Știu că situația a fost tensionată între tine și Lucas. E totul OK?

— E excepțional. Am avut un soi de neînțelegere în privința vacanței, dar acum s-a rezolvat.

Ceea ce numea „purtare ciudată” fusese strădania mea de a sta astfel încât ea să nu poată vedea că pasta de dinți pe care-o scuiam era rozalie din pricina sângelui lui Lucas.

— Tu cum te simți?

— Eu? Uimitor!

A spus-o cu o adevărată ușurare, ceea ce m-a făcut s-o fixez cu o privire surprinsă. Ea a râs.

— Scuze. Acum, când Erich a plecat, Evernight pare un loc pe jumătate suportabil.

— Serios? I-auzi la tine. Până la anul o să devii prima și singura majoretă-șefa de la Evernight.

— Unu, dacă-mi mai spui vreodată majoretă-șefa, mătur podeaua cu tine, a zis Raquel, cu periuța de dinți în gură. Doi, nu m-ar încânta să susțin cu ovații o școală la care singurele sporturi practicate sunt echitația și scrima. Serios, e ca și cum am fi înțepeniți în Evul Mediu.

— Mai degrabă la începutul anilor 1800. Am închis robinetul de apă rece și i-am adresat un zâmbet satisfăcut. Și observ că nu mai spui că n-o să te-ntorci la anu’.

Cu asta, am câștigat un prosop ud aruncat în direcția capului meu, dar am reușit să mă aplec la timp.

În noaptea aceea, stând întinsă în pat în timp ce Patrice se strecurase afară pe fereastră, pentru o gustare târzie, am încercat să-mi evaluez sentimentele. Simțeam din nou o apropiere aproape mistică de Lucas, dar de data asta era chiar mai bine. El știa; înțelegea totul. Nu mai eram nevoită să-l mint, și numai acest singur fapt reprezenta o imensă ușurare înălțătoare. Nimic altceva n-avea importanță.

Sau cel puțin așa am crezut până în dimineața care a urmat.

M-am trezit cu aceleași simțuri ascuțite ca prima oară. Părinții mei spusese că aveam să mă obișnuiesc cu senzația, dar era sigur că asta încă nu se întâmplase. Mi-am tras perna peste cap, într-o încercare inutilă de a atenua glasul lui Genevieve care cânta madrigale sub duș, croncănitul păsărilor de afară și zgomotul făcut de cineva de la parter, care-ncepuse deja să-și ascută creioanele. Atingerea feței de pernă era aspră și mirosul lacului de unghii folosit de Patrice, aproape de nesuportat.

— Trebuie să-ți faci pedichiura în fiecare zi?

Mi-am dat păturile la o parte.

Ea a aruncat o privire către picioarele mele goale, căroră era evident că nu li se

mai acordase prea multă atenție de o bună bucată de vreme.

— Unii dintre noi acordă igienei și propriei înfățișări mai multă importanță decât alții. E vorba pur și simplu de preferințe. Încerc să n-o privesc ca pe un indiciu privind caracterul cuiva.

— Unii au de făcut lucruri mai bune decât să-și vopsească unghiile, am ripostat.

Ea nu mi-a mai dat atenție și a continuat să-și întindă oja de un roșu întunecat pe unghia degetului mic.

Când am coborât la parter, am avut senzația că-ncepeam să-mi pot controla simțurile exacerbate. Ceea ce mă deranja era nesiguranța, nu știam dacă aveam să-l văd pe Lucas. Cu toate că el îmi ceruse să-l mușc, probabil că rana îl durea. Dacă asta îl speriase?

Când am ajuns jos, nu mă aștepta. În trimestrul trecut, când fuseserăm împreună, mă aștepta de obicei la ieșirea din zona dormitoarelor fetelor, cu geanta pe umăr, dar în ziua aceea nici gând. Am ridicat din umeri și mi-am spus că pur și simplu dormise din nou prea mult. I se întâmpla uneori și, după noaptea de dinainte, avea probabil nevoie de odihnă.

La ora prânzului, m-am uitat după el pe pajiște. Nu se zărea nicăieri. Însă am continuat să nu spun nimănui nimic, nici părinților mei, nici altcuiva. În noaptea abia trecută,

Lucas susținuse că avea încredere în mine, ceea ce însemna că trebuia să am, la rândul meu, încredere în el. Chiar și când am ajuns la ora de chimie și am văzut că el lipsea, am continuat să mă gândesc că trebuia să am încredere.

Orele se terminaseră când Vic s-a aplecat spre mine pe coridor, nereușind prea bine să lase impresia că o făcea întâmplător.

— Sal'. Ți-aduci aminte când te-ai strecurat în camera noastră?

— Da, chiar înainte de Crăciun. L-am privit cu ochii mijiți. De ce?

— Crezi c-ai putea s-o faci din nou? Cu Lucas se petrece ceva ciudat, și nu vrea să spună ce. Cred că dacă-l poate convinge cineva să meargă la doctor, tu ești aceea.

Doctor? Oh, nu! L-am înșfăcat pe Vic de braț, cuprinsă de spaimă.

— Du-mă acolo. Acum.

— OK, imediat!

M-a condus către dormitoarele băieților, aruncând priviri furișe în jur, ca și cum am fi fost urmăriți.

— Nu intra în panică! N-are apendicită sau ceva asemănător. Se poartă pur și simplu ciudat. Mai ciudat decât de obicei.

De când cu dispariția lui Erich, toată lumea era cu nervii încordați la culme, așa că de data asta nu mi-a fost chiar atât de ușor să trec neobservată. Vic a trebuit să cerceteze fiecare coridor, să aștepte să se elibereze drumul și să-mi facă apoi semn, cu frenezie. Atunci mă grăbeam să intru pe culoarul respectiv și mă ghemuiam într-un colț până când îl inspecta el pe următorul. În cele din urmă, am reușit și am trecut pragul camerei lor.

Lucas zăcea în pat cu mâinile pe burtă, de parcă i-ar fi fost rău. Când s-a uitat în sus, spre mine, i-am văzut surprinderea – și apoi ușurarea. Era fericit să mă vadă, în ciuda a orice, și asta m-a încântat atât de mult, încât n-am putut să nu zâmbesc.

— Salut, am spus, îngenunchind lângă patul lui. Durere de stomac?

— Nu cred că asta e problema. A închis ochii când i-am îndepărtat câteva șuvițe de păr de pe fruntea asudată. Vic, poți să ne lași câteva secunde?

— Cu siguranță. Atârnă-ți cravata de mânerul ușii dacă sunteți ocupați aici,

înăuntru. Pornografia mă încântă de obicei, dar...

— Vic! am protestat amândoi la unison.

El și-a ridicat mâinile și a bătut în retragere, zâmbind larg.

— OK, OK.

În clipa în care s-a închis ușa, m-am întors către Lucas.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Încă de azi-dimineață, e ca și cum... Bianca, aud totul. Totul, din toată școala. Oamenii vorbind, mergând, ba chiar scriind. Stilourile scârțâind pe hârtie. Totul atât de tare!

Suna așa de familiar, încât m-am simțit străbătută de un fior nefiresc. Lucas și-a mijit ochii, ca și cum lumina ar fi fost prea puternică.

— Și mirosurile sunt atât de intense! Totul pare pur și simplu... exagerat, așa cred. E insuportabil.

— Mi s-a întâmplat și mie, după ce te-am mușcat.

— Nu poate fi din cauza mușcăturii, a continuat el, clătinând din cap. Data trecută n-am simțit așa ceva. M-am trezit la doamna Bethany, cu un soi de amețală ușoară, dar asta a fost tot.

— Mai mult decât o dată, am șoptit, amintindu-mi ce-mi spusese mama. Nu poți să devii vampir decât după ce-ai fost mușcat cel puțin de două ori.

Lucas s-a săltat dintr-o zvâcnire, ajungând cu spatele proptit de capătul metalic al patului.

— Stai, stai. Nu sunt vampir. Sunt viu.

— Nu, nu ești vampir. Dar acum ai putea să devii. Acum, e posibil. Și poate... poate odată ce e posibil... trupul începe să se schimbe.

El s-a strâmbat.

— Glumești, nu?

— N-aș glumi cu așa ceva!

— Păi, n-am putea, cum s-ar spune, să inversăm procesul? Să îndreptăm lucrurile, ca să nu devin vampir?

— Nu știu! Nu știu cum funcționează nimic din toate astea.

— Cum e posibil să nu știi? Nu ți s-a povestit nimic despre modul în care devine cineva vampir?

Lucas sugera din nou că părinții mei îmi ascundeau lucruri importante; ceea ce mi s-a părut încă iritant, dar am avut dezamăgitoare revelație că dreptatea putea să fie de partea lui.

— Mi-au spus cum o să devin eu vampir. M-au pregătit pentru propria mea transformare. Nu pentru a ta.

— Știu, știu. Mâna lui pe brațul meu era liniștitoare, și am detestat faptul că trebuia să mă calmeze pe mine, în timp ce el însuși era atât de speriat și de tulburat. Mi-e greu să cuprind asta cu mintea.

— Atunci, suntem doi.

De ce nu-mi dădusem niciodată seama cât de puține știam despre realitățile dure ale existenței unui vampir? Până atunci nu mi se păruse niciodată că aș fi avut ceva de întrebat. Poate că părinții mei nu intenționau să-mi ascundă adevărul; poate așteptau pur și simplu să fiu pregătită. Am înțeles brusc că acesta putea fi adevăratul motiv pentru care insistaseră să-nvăț la Academia Evernight. Încercau să mă pregătească pentru întregul adevăr.

Dacă așa stăteau lucrurile, dorința li se îndeplinise.

— O să-ncerc să aflu câte ceva. Trebuie să existe cărți în bibliotecă. Sau aş putea întreba pe cineva care să nu bănuiască nimic – poate pe Patrice. Ştiu că Balthazar mi-ar explica, dar şi-ar da seama că te-am muşcat din nou. S-ar putea să nu le spună părinţilor mei, dar ar fi posibil şi să le spună, dac-o să creadă că e spre binele meu.

— Nu-ţi asuma niciun risc, a zis Lucas. O să aflăm noi cumva.

Să descoperim adevărul se dovedea mai dificil decât îmi imaginasem.

— Vezi ce simplu e? Patrice era atât de încântată că o rugasem să mă-nveţe arta pedichiurii, încât ai fi zis c-o plăteam ca să-mi dea lecţii în particular. Măine o să schimbăm culoarea cu una mai potrivită cu pielea ta. Acest corai pare oarecum bolnăvicios.

— Oh, grozav! Adică, o să fie excelent.

Nu credeam să fiu nevoită să-mi mai vopsesc vreodată unghiile pe durata anului şcolar, dar, dacă puteam afla ceva util, merita.

— Pe vremuri trebuie să fi fost complicat să-ţi păstrezi unghiile în bună stare, adică înainte de a exista dizolvant pentru oje şi alte chestii din astea.

— Ei, pe-atunci n-aveam oje de curăţat. Dar să te dichiseşti era o provocare. Pudra de talc era de mare ajutor. Patrice a oftat, cu un zâmbet blând pe buze. Apa de Florida. Şi punguţe parfumate, şi parfum pe batiste mici, pe care ţi le îndesai în sân, sub rochie.

— Şi asta atrăgea bărbaţii?

Când a încuviinţat dând din cap, am mers puţin mai departe.

— Aşa că puteai... ei bine, să-i muşti?

— Uneori.

Expresia i s-a schimbat, exprimând un sentiment pe care nu-l mai citisem pe chipul ei până atunci: ura.

— Ştii, bărbaţii pe care-i întâlneam eu nu erau amorezi. Erau ofertanţi. Cumpărători. Balurile la care-am mers înainte de Războiul Civil erau cu sclavi albi... Nici măcar nu ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Fetele ca mine... În parte albe şi în parte negre, cu o piele destul de palidă ca să fie pe placul plantatorilor... foarte multe dintre noi eram trimise la New Orleans, unde eram educate ca nişte tinere domnişoare. Aproape că ajungeai să uiţi că eşti sclavă. Patrice şi-a coborât ochii, fixând cu privirea unghiile pe jumătate lăcuite, dintre care trei străluceau umede. Apoi, când creştea destul de mare, te duceai la balurile cu sclavi albi ca să fii studiată de bărbaţii albi şi cumpărată de la stăpânul tău, devenind un soi de concubină.

— Patrice, e oribil.

Nu mai auzisem niciodată ceva atât de dezgustător.

Ea s-a mulţumit să scuture din cap şi a spus cu nepăsare:

— Eu m-am transformat în noaptea dinaintea primului meu bal. Aşa că mi-am petrecut tot sezonul bând de la un bărbat după altul. Credeau că se puteau folosi de mine, în schimb i-am folosit eu pe ei. Pe urmă am fugit.

Era pentru prima oară când Patrice îmi destăinuia ceva – ceva real. Mi-ar fi plăcut s-o las să vorbească, să-mi povestească mai multe despre trecutul ei, dar, de dragul lui Lucas, a trebuit să schimb subiectul.

— Ai băut vreodată de la vreun tip ce cel puţin două ori?

— Hm? Patrice a părut să revină de la o distanţă foarte mare. Oh, da. De la Beauregard. Gras. Plin de el. Putea să piardă două halbe fără să simtă, şi asta-mi pica

foarte bine.

— I s-a ntâmpnat ceva lui Beauregard?

— În ultima noapte a sezonului, a picat de pe cal și și-a frânt gâtul. Poate fiindcă era amețit din cauza pierderii de sânge, dar e mult mai probabil să fi fost pur și simplu beat. Ce zici, culoarea prunelor se potrivește cu nuanța mea de piele?

— Arată superb când o porți tu.

Și așa s-a încheiat, cât ai clipi. Ușa deschisă între noi s-a închis iarăși, și Patrice era din nou înfășurată în mătășurile și parfumurile ei, nemaifiind nevoită să-și întoarcă privirea către cruzimile din propriul trecut. Știam că n-o mai puteam întreba din nou fără să-i trezesc suspiciunile, așa că întreaga noastră conversație nu-mi adusese niciun folos.

Și biblioteca? Mai mult decât inutilă. Ar fi fost de crezut ca-n biblioteca unei școli de vampiri era firesc să existe cărți despre vampiri, nu-i așa? Dar nu. Singurele volume pe care le aveau erau romane de groază (plasate pe rafturile din secțiunea *Umor*) și studii ponderate de folclor, mai mult ficțiuni decât fapte, ca acelea pe care le citiserăm la orele doamnei Bethany. Se părea că nu existau cărți scrise de vampiri despre vampiri. Cu capul lăsat pe spate, sprijinit de un șir de enciclopedii și oftând frustrată, m-am gândit că poate-ar fi cazul să pătrund într-o bună zi pe piața editorială. Mi-ar fi fost de folos pentru alegerea unei potențiale cariere, dar nu s-ar fi rezolvat nimic în privința situației lui Lucas.

Din fericire, peste două zile el a început să se simtă mai bine. Simțurile lui exacerbate și-au revenit mai încet decât ale mele, dar în cele din urmă au ajuns din nou la normal, așa că nu mai reprezentau o problemă. Însă mai erau și alte schimbări – unele mai greu de înțeles, dar care mi se păreau și mai familiare.

— Uită-te la asta, mi-a spus Lucas o săptămână mai târziu, când ne plimbam pe marginea pajiștii.

Sub ochii mei, s-a repezit către cea mai joasă creangă a unui pin din apropiere și s-a agățat de ea cu ușurință. Pe urmă și-a împins încet picioarele în sus, schimbându-și poziția mâinilor pe creangă în timp ce-și sălta trupul tot mai mult, curbându-se în jurul ei și ajungând în final să stea în mâini, cu picioarele întinse în sus.

— Nu mi-am imaginat că ești un gimnast olimpic, am glumit eu, neliniștită.

— Ah, la naiba, s-a zis cu viața mea secretă.

— Cred că ți-am văzut o dată poza în reclama de pe o cutie de cereale Wheaties.

— Serios, mă simt în formă, dar n-am cum dracu' să fiu în stare de așa ceva. Și coborârea ar trebui să reprezinte un chin, dar – s-a lăsat în jos, curbându-și trupul, a sărit și a aterizat în picioare, fără nicio dezechilibrare – nu e o problemă.

— Și eu pot face asta, i-am mărturisit, dar numai imediat după masă. Iar părinții mei o pot face oricând.

— Vrei să spui că e una dintre puterile vampirilor. Mi-am dat seama că ideea nu-i plăcea. Că sunt mai puternic decât un om – poate acum chiar mai puternic decât tine –, deși nu sunt vampir.

— Și mie mi se pare lipsit de sens, dar... e posibil.

În vreme ce ianuarie se sfârșea și începea februarie, am făcut și alte descoperiri în privința schimbărilor lui Lucas. Puteam să alergăm împreună prin împrejurimi și nu eram nevoită să-mi micșorez viteza. Alerga mai repede decât orice om, uneori ceasuri întregi de-a rândul. Oboseam amândoi, dar puteam s-o facem. Noaptea ne furișam pe pajiște sau pe acoperiș și-l întrebam ce putea s-audă. Era în stare să deslușească țipătul unei bufnițe aflate la opt sute de metri de noi sau pocnetul unei crengi uscate. Auzul lui nu era

la fel de fin ca al meu – și niciunul dintre noi nu mai avea senzații la fel de intense cum fuseseră imediat după ce-i băusem sângele –, dar putea fi considerat supraomenesc.

Nu ne-am mai dus niciodată în încăperea din vârful turnului de nord. Cu toate că îmi doream cu mai multă tărie ca oricând să fiu singură cu el, și cu toate că știam că el simțea același lucru, eram amândoi prudenți. Aveam și-așa destule probleme să ținem sub control pofta mea de sânge, puternică pe-atunci; dacă în trupul lui Lucas se petrecuse o schimbare profundă, ar fi putut s-apară și alte pericole dacă-ncepeam să ne sărutăm și ne lăsam duși de val. Așa că se poate ghici cât de mult îmi doream să primesc în sfârșit niște răspunsuri.

Într-o seară, m-am gândit că ar fi trebuit să facem testul decisiv.

M-am întâlnit cu Lucas în pavilion, aducând cu mine un termos.

— Ce-ai acolo? m-a întrebat, evident fără nicio bănuială.

— Sânge.

— Oh. Avea o expresie stranie. Dacă ți-e foame, pur și simplu... știi, nu te sinchisi de mine.

Mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, Lucas a evitat să-mi întâlnească ochii. Se pare că încă nu reușea să se mpace cu ideea că eu beam sânge, ceea ce nu părea un semn bun pentru experimentul pe care mă pregăteam să-l fac.

— Nu e pentru mine, am făcut eu introducerea. E pentru tine.

— Nici gând, a ripostat, îngrozit.

— Lucas, s-o recunoaștem. Când te-am mușcat a doua oară, s-a schimbat ceva, în profunzime, poate pentru totdeauna. Dacă te-am transformat în parte în vampir – sau într-un vampir în devenire, ca mine –, atunci trebuie s-o știm.

A pălit și și-a strâns mai bine paltonul lung în jurul corpului.

— Crezi într-adevăr că asta s-a întâmplat? Fiindcă... Bianca, nu pot face față transformării în vampir. Niciodată!

Brutalitatea cu care respingea ideea m-a durut; începusem deja să visez că am fi putut străbate secolele împreună, vampiri pentru o veșnicie, tineri și frumoși și îndrăgostiți până peste cap unul de altul, exact ca mama și ca tata. Era clar că Lucas încă n-ajunsesse cu gândul atât de departe. Mă simțeam dezamăgită, dar am rămas concentrată la test. Purta mănuși gri, fără degete, ca să pot deșuruba cu ușurință capacul termosului.

— Trebuie să aflăm cum reacționezi la sânge. Știi că e adevărat. Nu e nevoie decât să bei, și terminăm cu asta.

— Nu e, cum să spun, de la un om, nu?

— Nu! E sânge de vită. Foarte proaspăt.

Lucas arăta de parcă ar fi preferat să se dezbrace-n pielea goală în aerul înghețat al nopții. Dar a respirat adânc, a luat paharul și a încercat să nu se strâmbe prea mult când am turnat un pâraiaș de sânge. I-am pus numai pentru o sorbitură; era suficient ca să ne dăm seama. A ridicat paharul la gură făcând o grimasă, l-a înclinat încet, a băut...

... și a scuipat sângele, împrôscând pământul.

— Pfui! Iisuse Hristoase, e *dezgustător*!

— Asta e răspunsul!

Nemulțumită, am înșurubat la loc capacul termosului. Încălzisem eu însămi sângele și îl gustasem, așa că știam că era delicios. Dacă lui Lucas nu-i plăcea, continua să nu aibă nici un pic de apetit pentru sânge.

— Nu ești ceea ce sunt eu. Ești altceva.

— Cum am putea afla ce anume? Lucas era ocupat să-ți șteargă buzele cu dosul

palmei, încercând să-nlăture și ultima urmă de sânge. N-avem nicio carte de referință; și nu e ceva cu care să se mai fi întâlnit vreunul dintre noi până acum. Și, înainte să-ntrebi, nu, nu scrie nimic despre asta pe

Wikipedia. Am ajuns la o asemenea disperare, încât am căutat. Nimic. Pur și simplu... nimic.

Aș fi vrut ca Lucas să-nceteze să mai vorbească de parcă ar fi știut ceva despre vampiri; era, cumva, enervant. Totuși, tocmai gustase ceva scârbos, așa că m-am gândit ca pe moment să-i trec asta cu vederea.

— Am o propunere. N-o să-ți placă, dar cred că dacă o iei în considerare, o să-ntelegi că e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

— OK, spune-mi propunerea asta care n-o să-mi placă.

— Să-i întrebăm pe părinții mei.

— Ai avut dreptate, nu-mi place. Lucas și-a trecut mâinile prin păr, de parcă frustrarea l-ar fi îndemnat să și-l smulgă. Să-i întrebăm... pur și simplu? Să le spunem vampirilor ce nu-i în ordine cu mine?

— Nu le mai tot spune „vampiri” și-ncearcă să te gândești la ei ca la părinții mei.

Știam că Lucas avea nevoie de ceva vreme pentru tranziția asta, ceea ce nu însemna însă că nu trebuia să insist. Pe mine învățase cu timpul să mă accepte așa cum eram. În final, putea face același lucru și cu mama și tata.

— Te vor asculta și, dacă te pot ajuta, o vor face. Lucas a clătinat din cap. Dacă se vor înfuria pe cineva, aceea o să fiu eu. Eu te-am mușcat din nou și am declanșat toate astea.

— Atunci n-ar trebui să-ți fac ție necazuri.

— Dacă ai nevoie de ajutor, atunci asta-i cel mai important lucru. Nimic altceva. L-am privit drept în față. Gândește-te, Lucas. Odată ce vor ști, vom putea vorbi deschis. Vom primi răspunsuri la toate întrebările tale și la ale mele. Dacă îți este menit să devii vampir...

El s-a cutremurat.

— Nu știm asta.

— Am spus „dacă”. Trebuie să afli totul despre noi, nu-i așa? Chiar și acea parte a istoriei și puterile despre care eu încă nu știu nimic. Am putea învăța despre ele împreună.

Și, poate, ceea ce avea să afle urma să fie pe placul lui și Lucas avea să hotărască să mi se alăture, devenind pentru totdeauna vampir. Puteam să sper, nu?

— Odată ce vei fi de-al nostru – în indiferent ce mod –, îți vor putea vorbi deschis. Vei putea să-i întrebi orice. Și poate că părinții mei vor realiza astfel că am crescut destul de mare ca să mi se dezvăluie întregul adevăr. N-o să ne mai simțim nici derutați, nici pierduți. O să aflăm ceea ce trebuie să știm; o să aflăm totul. Nu-ți dai seama?

Lucas a înghețat. A părut pentru prima oară să înțeleagă ceea ce îi spuneam, să înțeleagă faptul că, indiferent ce i se întâmplase, asta avea să-l facă, într-un fel sau altul, să devină o parte din Evernight. În ciuda faptului că academia îi plăcea, simțeam că era dornic să afle mai multe despre ea – într-o asemenea măsură, încât asta ne surprindea pe amândoi. Poate că Lucas avea nevoie de un loc căruia să-i aparțină.

Sau poate începea să se gândească să devină vampir, ca să rămână cu mine pentru totdeauna.

— Nu-mi cere asta, a spus el, cu voce scăzută. Nu-mi da o asemenea șansă.

— Te temi că-ți va plăcea ce-o să afli? L-am provocat eu.

Lucas n-a răspuns. Într-un târziu, a dat încet din cap.

— Hai să vorbim cu ei acum.

Prezisesem că mama și tata aveau să se supere pe mine, dar nu-mi imaginasem nici jumătate din supărarea lor. La început, mama mi-a tras un perdaf pentru că ignorasem toate avertismentele lor. Pe urmă, tata a vrut să știe ce fusese în capul lui Lucas când dusese o fată tânără, singură, în tumul din nord.

— Am aproape șaptesprezece ani! am strigat eu la un moment dat. Îmi tot spuneți să iau decizii mature, iar când fac asta țipați la mine!

— Decizii mature! Tata părea atât de ultragiât, încât aproape că mă așteptam să văd cum colții începeau dintr-o clipă-ntr-alta să-i crească. Dezvălui toate secretele noastre *fiindcă-ți place un băiat* și vorbești despre decizii mature? Ești pe teren minat, domnișoară.

— Adrian, calmează-te!

Mama i-a pus ambele mâini pe umeri. Am crezut că îmi lua apărarea până când a adăugat:

— Dacă Bianca vrea să-și petreacă următoarea mie de ani arătând prea tânără ca să-și găsească o slujbă, să poată-nchiria o mașină sau să facă oricare dintre lucrurile mulțumită cărora se poate trăi, n-avem cum s-o oprim.

— Nu vreau asta. Nu puteam nici măcar să-mi imaginez că ar fi trebuit să mă tot legitimez pentru a dovedi că sunt majoră, timp de o eternitate. Nu l-am ucis. Eu nu m-am schimbat. OK?

— Dar ai fost al naibii de aproape și o știi, a ripostat tata.

— Nu știi nimic! Nu mi-ați explicat niciodată ce se-ntâmplă dacă mușc un om și nu-l omor! Nu mi-ați explicat niciodată ce vor ști și ce nu vor ști oamenii în ziua următoare! Sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le-ați explicat niciodată și acum îmi dau în sfârșit seama cât de proastă m-ați lăsat să fiu în toți acești ani!

— Iartă-ne fiindcă n-am știut exact cum să ne ocupăm de asta! Într-un secol se nasc numai o mână de copii vampiri. Știi, nu e ca și cum ai putea găsi oricând pe cineva căruia să-i ceri un sfat. Mama era destul de furioasă ca să-și smulgă părul. Dar, da, Bianca, aici sunt de acord cu tine. E clar că undeva am dat greș. Altminteri, acum te-ai purta rațional, în loc s-o iei razna în halul ăsta!

De la locul lui de pe canapeaua părinților mei, unde i se spusese foarte convingător să rămână, Lucas a încercat să mă apere.

— E mai ales vina mea...

— Tu să taci! Privirea aspră a tatei ar fi putut topi metal. Am de gând să port o discuție lungă cu tine mai târziu.

Tocmai când mă gândeam că mai rău de-atât nu se putea, mama a zis:

— Trebuie să-i spunem doamnei Bethany.

— Ce? Nu puteam să-mi cred urechilor. Lucas făcuse ochii mari. Mamă, nu!

— Mama ta are dreptate. Tata s-a îndreptat furios spre ușă. I-ai spus unui om secretul Academiei Evernight. Trebuie să-i explicăm totul doamnei Bethany, și ar fi trebuit să-ți dai seama de asta de la bun început.

După ce tata a trântit ușa în urma lui, mama a adăugat, cu voce ceva mai scăzută.

— Secretele noastre ne protejează, Bianca. Într-o bună zi, o să-nțelegi.

Aveam impresia că era imposibil să-nțeleg vreodată ceva din tot ce se petrecea. M-am lăsat să cad pe canapea, alături de Lucas, ca măcar să fim împreună când avea să explodeze bomba. Am rămas toți trei într-o tăcere apăsătoare timp de câteva minute, până când pe scara de piatră de dincolo de ușă a-nceput să se audă ecoul unor pași. Sunetul m-a făcut să mă cutremur. Doamna Bethany era aproape.

A dat buzna de parcă locul i-ar fi aparținut, iar noi, ceilalți, am fi fost cu toții niște intruși. În spatele ei, tata ar fi putut foarte bine să fie umbra ei. Parfumul de lavandă a urmat-o, transformând cu subtilitate spațiul, care nu ne-a mai aparținut nouă, ci ei. Privirea ochilor negri i s-a focalizat asupra lui Lucas, care i-a susținut-o cu fermitate, dar n-a spus nimic.

— Așadar s-a zis cu promisiul tău autocontrol, domnișoară Olivier.

Fusta ei lungă a măturat podeaua când a venit mai aproape. În seara aceea purta, prinsă de gulerul bluzei, o broșă de argint atât de strălucitoare, încât străfulgera în lumină. Unghiile lungi îi erau vopsite în cel mai închis violet imaginabil, care nu ascundea însă rizurile adânci ale fiecăreia dintre ele.

— Am bănuț că se va ajunge aici, mai curând sau mai târziu. A fost mai curând.

— Nu e vina Biancăi, a spus Lucas. Eu sunt de vină.

— Ce galant din partea ta, domnule Ross. Dar aș zice că e evident cine e aici partea activă.

Î-a deschis gulerul dintr-o smucitură, un gest nefiresc de intim al unui profesor față de un elev. Lucas s-a încordat și m-am gândit că ar fi fost posibil s-o pocnească dacă ea îi pune efectiv mâna pe gât. Firea lui iute îl făcuse să sară la bătaie pentru mai puțin decât atât. Însă ea s-a mulțumit să se uite la cicatricile rozalii rămase pe pielea lui după două săptămâni.

— Ai fost mușcat de două ori de un vampir. Știi ce-nseamnă asta?

— Cum ar putea? am întrebat eu. Până acum două luni nici măcar nu știa că vampirii există cu adevărat.

Doamna Bethany a oftat.

— Adu-mi aminte să reiau în clasă discuția despre întrebările retorice. Așa cum spuneam, domnule Ross, acum ești însemnat drept unul de-al nostru.

— Însemnat, a repetat Lucas. Adică așa cum e Bianca?

— Schimbarea e subtilă la început. Directoarea l-a ocolit cu pași lenți pe Lucas, studiindu-l din cap până-n tălpi. O simt, dar numai pentru că mi-ați atras atenția asupra ei. Însă, pe măsura trecerii timpului, va deveni tot mai pronunțată. Ceilalți vampiri din jurul tău o vor remarca. În final, le va fi imposibil s-o ignore. I te-ai predat unui vampir, și nu numai o singură dată. Asta te-a adus pe punctul de a te preschimba într-unul de-ai noștri.

— Înseamnă că trebuie să devin vampir indiferent ce s-ar întâmpla? a întrerupt-o Lucas.

Eu m-am fofit, incapabilă să-mi ascund speranța. Mama mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-ncremenesc.

Doamna Bethany a clătinat din cap.

— Nu neapărat. Poți să ai o viață îndelungată și să mori din alte cauze, dacă ești de părere că așa ceva e motiv de sărbătoare, însă vei descoperi în curând că ești din ce în ce mai atras de domnișoara Olivier, a cărei indisciplină a devenit deja cât se poate de evidentă. Tata a făcut un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să mă apere, dar mama l-a reținut punându-i o mână pe umăr. Alți vampiri te vor găsi tot atât de atrăgător, însă tabuul privind vânarea prăzii alese de un alt vampir te va apăra – pentru o vreme. În cele din urmă, domnule Ross, vei constata că perspectiva te ispitește tot atât de mult cum o ispitește pe ea. Ți-o vei dori cu mai multă putere decât poți să presupui. E o poftă pe care n-o va înțelege niciodată un om nealterat. Când va veni momentul acela, vei hotărî probabil să ni te alături.

M-am gândit că, dacă era pe cale să-și piardă stăpânirea de sine, Lucas avea s-o

facă în clipa aceea. Dar el și-a păstrat calmul.

— Asta-nseamnă că sunt, într-un fel... undeva, la mijloc ? Ca Bianca?

— Nu exact la fel ca ea, dar pe-aproape.

Expresia afectată a gurii doamnei Bethany s-a relaxat ușor, și mi-am dat seama că aproape zâmbea.

— Îți înveți repede rolul, domnule Ross.

— Aș vrea să aflu mai multe, a spus el, încurajat de aprobarea ei. Vreau să-nțeleg aceste... sentimente. Abilități. Puteri.

— Și limitări. Acestea prind rădăcini în ființele umane mai încet decât puterile noastre, dar vor apărea. Doamna Bethany a mai stat pe gânduri pentru alte câteva secunde, apoi a dat din cap. N-a fost aceasta intenția mea când am deschis școala pentru studenții umani, dar ar fi trebuit să anticipez. O să-ți trimit câteva lucrări care te-ar putea ajuta. Scrisori vechi, studii, alte lucruri de același gen referitoare la aceia care au fost în situația ta și au decis să ne urmeze calea. Ține minte un singur lucru, domnule Ross: secretul nostru e acum secretul tău. Cu cât afli mai multe, cu atât ne aparții mai mult. Nu mai poți dezvălui adevărul despre Evernight fără să te trădezi pe tine însuși. De acum înainte, o să te supraveghez îndeaproape.

— Vă cred. N-o să spun nimănui nici măcar un singur cuvânt despre vampiri. Mi-a aruncat o privire piezișă. Ei bine, cel puțin nimănui care nu știe nimic despre existența lor.

L-am strâns se mână, fericită și ușurată. Nu mai conta nimic din tot ceea ce abia ne spusese părinții mei sau cât de mult timp aveam să fiu pedepsită. Nu conta decât că adevărul ieșise în final la lumină și că Lucas avea să fie OK. Și că era – poate – cu puțință să fie al meu pentru totdeauna.

Abia mai târziu, în cursul acelei nopți, mi-am dat seama că doamna Bethany nu-i spusese lui Lucas ce avea să se-ntâmpile dacă nu se hotăra să devină vampir. Nu-i oferise asta ca pe o opțiune. M-am întrebat dacă din cauză că pentru el era imposibil să prefere altceva – sau pentru că n-avea să i se îngăduie una ca asta.

Capitolul 15

O dată cu luna martie a sosit și ploaia, în torente, încetșând geamurile și preschimbând pământul în noroi. Pentru prima oară, ținutul din jur nu mai era disponibil pentru noi, ca loc de evadare. Și, pentru prima oară, n-aveam nevoie de asta. Eu și Lucas învățam acum despre Evernight. Deveneam o parte a academiei.

— Aruncă o privire aici!

Stăteam cu Lucas într-un colț retras al bibliotecii când el a împins către mine una dintre cărțile negre groase, legate în piele, ale doamnei Bethany. Singurul alt sunet era răpăitul ploii în ferestre. Vechimea le dăduse paginilor cărții o culoare maronie și cerneala se decolorase, așa că trebuia să-ți mijești ochii ca să deslușești cuvintele. Am citit în timp ce Lucas îmi explica:

— Vorbesc întruna despre Trib. Un grup de vampiri mai vechi. E aici cineva din Trib?

— Până acum n-am mai auzit niciodată de Trib.

Nu-mi imaginasem vreodată cât de complicate erau tradițiile vampirilor; părinții mei nu făcuseră nicio aluzie la asta.

— Dar ce se înțelege prin „mai bătrâni”? Tata are aproape o mie de ani. E cu siguranță cât se poate de bătrân.

— Nu și dacă toată lumea e nemuritoare. Ar trebui să existe vampiri de două, trei, zece ori mai bătrâni decât el. Romanii din Antichitate. Egiptenii din Antichitate. Și toate popoarele care au mai existat înaintea lor. Unde sunt? Aici nu, așa cred.

Avea dreptate. Cel mai bătrân vampir de la Evernight era probabil Ranulf, care murise în secolul al șaptelea. Firește că o serie de vampiri chiar muriseră, adică muriseră *definitiv*, dacă nu primești niciun fel de sânge luni și luni de-a rândul, sau chiar dacă nu bei sânge pentru o scurtă perioadă de timp și apoi te expui în soare – asta-ți poate veni de hac. Părinții mei mi-o explicaseră foarte clar când eram copil și nu voiam să-mi termin paharul cu sânge de capră. Cel mai cumplit coșmar al tuturor era focul, care ucidea vampirii chiar mai repede decât oamenii. Dar, în ciuda acestor pericole, o mulțime de vampiri supraviețuiseră chiar mai mult decât Ranulf.

— Mama și tata spun că unii se rătăcesc, am murmurat eu. Își pierd noțiunea timpului și puterea de a ține pasul cu omenirea. Academia Evernight a fost construită pentru ca vampirii să nu cadă într-o asemenea cursă. Crezi că la asta se refereau părinții mei? Poate că Tribul e alcătuit din toți vampirii rătăciți. Sunt asceți și sihaștri, fără nicio legătură cu oamenii.

Gândul m-a făcut să mă cutremur.

— Asta te înfioară?

— Da, puțin.

Lucas și-a trecut degetul mare pe obrazul meu.

— Vrei să facem o pauză?

Mi-am dat seama că da, îmi doream ceva de genul unei pauze.

— Ar trebui să-nvăț la istorie. E destul de greu să iei nota maximă când ești evaluat prin comparație cu niște colegi care-au fost efectiv martori la jumătate dintre evenimentele descrise în manual. Față de mine, mama e acum mai dură ca niciodată.

— Dă-i drumul. Își îndreptase deja din nou atenția către tradițiile vampirilor. Eu o să fiu tot aici.

Lucas nu și-a ridicat capul din carte în următoarea oră și, când mi-am strâns lucrurile să cobor la parter, m-a lăsat să plec fără el, ca să poată continua să lucreze până

în clipa închiderii bibliotecii. (Nici măcar nu se punea problema să ia cartea în camera lui; eram de acord că Vic o fi fost un tip orb la multe, dar nu era prost, iar să lași informații reale despre vampiri acolo unde le-ar fi putut vedea și el ar fi fost o nebunie.)

Din când în când, mă întrebam dacă Lucas nu se afunda cumva în cărțile doamnei Bethany și din alte motive. Dar îmi alungam întotdeauna gândul, aproape instantaneu. De cele mai multe ori, îl încurajam, gândindu-mă că era din ce în ce mai aproape de a se transforma în vampir – și de a rămâne cu mine – pentru totdeauna.

Firește că ideea nu era pe placul tuturor. Courtney se calmase oarecum după ce-l mușcasem pe Lucas pentru prima oară, după toate aparențele deducând că intrasem astfel „în club”. Însă pe Lucas nu-l dorea în același club, ceea ce însemna că, după ce se răspândise vestea despre a doua mușcătură, trecuse în „modul cățea”, dus la extremă.

— Te poți imagina petrecându-ți timpul alături de un tip ca ăsta pentru o sută de ani? i s-a plâns într-o bună zi cu glas tare lui Genevieve, la ora de tehnologie modernă, în vreme ce domnul Yee era într-un colț, explicându-i ceva cu răbdare veșnic uluitului Ranulf. Adică, brrr. Un an de școală în care să suporti atitudinea lui Lucas Ross e prea mult. Dacă-și închipuie că am să-i iau în considerare existența jalnică în următoarele două decenii, când o să se străduiască să se dea pe lângă toți cei cu care s-a purtat urât aici, trebuie să se gândească mai bine.

Încercând să programeze un cuptor cu microunde, care reprezenta tema zilei, Balthazar i-a strigat cu un aer nepăsător:

— Hei, Courtney, împrăspătează-mi memoria! Acum câteva zile, mă gândeam că te-am întâlnit în Indochina franceză, însă mi-am dat apoi seama că nu e chiar așa. Ai fost preschimbata – când? – acum cincizeci de ani?

— Aăă... Courtney a devenit brusc de-a dreptul interesată de vârful cozii ei de cal. Cam așa ceva, a zis ea.

— Așteaptă, nu. Nu cincizeci. Balthazar s-a încruntat, ca și cum cuptorul cu microunde l-ar fi derutat peste măsură, deși pentru mine era evident că se lămurise deja ce rol aveau butoanele. A fost... nu, nici în anii șaptezeci... În 1987, corect?

— Nu!

Obrajii lui Courtney erau acum trandafirii. Genevieve s-a holbat la prietena ei; nu mai auzise asta până atunci și era uluită.

— A fost în 1984.

— Ohhh... 1984. Cu trei ani mai devreme. La mult timp după ce-au plecat francezii din Indochina. M-am înșelat. Balthazar a ridicat din umeri. Deceniile se cam amestecă pentru noi, cei care suntem aici de ceva timp.

M-am prefăcut că nu auzisem discuția, dar nu mi-am putut reține un zâmbet plin de satisfacție când Balthazar a apăsă triumfător pe butonul „start” și în cuptor a-nceput să se-ncălzească o cană cu sânge. Vârsta însemna poziție socială: oricine nu se număra printre vampiri de cel puțin o jumătate de secol era un nou-venit, așa că atitudinea lui Courtney se dovedea complet nejustificată. Eu și Lucas îi aparțineam academiei exact în aceeași măsură în care îi aparținea și ea...

... fapt ce părea straniu, dar era adevărat. Poate aveam să revenim acolo peste cincizeci de ani sau peste patru sute. Poate aveam să ne întoarcem să aflăm cum se schimbase viața oamenilor și să revedem locul primei noastre întâlniri. Gândul la vastitatea timpului care se întindea în fața noastră, a amândurora, continua să mă îngrozească. Trăgeam câte o mică spaimă ori de câte ori mă gândeam că puteam să fiu nevoită să mă adaptez traiului într-o lume care era posibil să se schimbe la fel de mult cum se schimbase pentru tata, din vremea Cuceririi normande. Sentimentul care mă

cuprindea semăna foarte mult cu teama de înălțimi – mă ducea deocamdată cu gândul la o cădere.

Însă când mă gândeam să-nfrunt toți acei ani cu Lucas alături, nu-mi mai era teamă.

Cea mai cumplită furtună cu puțină s-a abătut asupra noastră pe la jumătatea lunii martie, într-o seară de sâmbătă cu un vânt atât de puternic, încât până și sticla veche, groasă, a ferestrelor școlii zăgănea în rame. Fulgerele luminau cerul atât de des, încât uneori afară, pentru un răstimp de cel puțin un minut, părea să fie lumina zilei. Cu absolut toată lumea blocată înăuntru, toate încăperile comune erau ticsite. Din fericire, eu, alături de câțiva prieteni, aveam o cale de scăpare.

— OK, dar cum e posibil să ai atât de multe înregistrări cu Duke Ellington și niciuna cu Dizzy Gillespie? I-a întrebat Balthazar pe tata.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucișate, trecând în revistă albumele în căutarea unor melodii pe care să le ascultăm. Eu aș fi putut s-aduc câteva CD-uri și player-ul din camera mea, dar asta ar fi-nsemnat să-mi părăsesc locul de pe canapea, de lângă Lucas. Brațul lui îmi înconjura umerii, așa că nu m-am clintit.

— Aveam și unele cu Dizzy, a răspuns tata. Le-am pierdut într-un incendiu, în șaizeci și cinci.

Patrice, care stătea – cu un aer afectat – pe un scaun de alături, a oftat.

— Eu am trecut printr-un incendiu teribil în 1892. E înspăimântător.

— N-aș fi crezut că te deranjează o ocazie de a-ți schimba toată garderoba, a tachinat-o Lucas. Toată lumea s-a uitat la el. Ce-am spus?

— Focul e unul dintre puținele lucruri care ne pot ucide, i-a explicat mama, cu brațele încrucișate la piept.

Ea și tata continuau să fie prudenți în privința lui Lucas, dar își dădeau toată silința să ajungă la cel mai bun rezultat. Aidoma doamnei Bethany, se gândeau că, pe măsură ce afla mai multe, Lucas risca tot mai puțin să comită o altă greșeală cumplită.

— Așa că focul ne înspăimântă.

Fața lui Lucas s-a înnegurat și pentru o clipă n-am avut idee ce simțea sau la ce se gândea. Dar eram în primul rând încântată fiindcă mama spusese „ne”, ca și cum Lucas ar fi fost deja de-al nostru.

Pe urmă el a vorbit pe neașteptate:

— De fapt, acum câteva zile chiar ne puneam întrebări despre asta. Care sunt celelalte moduri? Adică în ce alt fel pot muri vampirii?

— Păi, să vedem. Tata și-a unit palmele cu un pocnet, de parcă ar fi avut nevoie de efort ca să-și aducă aminte de asta după un mileniu. Lista e de fapt destul de scurtă.

— Țăruși, a spus Lucas, cu fermitate. Oricum, asta au arătat la televizor.

— O cutie idioată.

Patrice era evident de părere că televiziunea reprezenta o inovație mult prea recentă și prea lipsită de seriozitate ca să merite atenția ei. Dar era dornică să-i vorbească lui Lucas despre tot ceea ce însemna să fii vampir. Speram că și-ar fi putut deschide puțin sufletul, așa cum o făcuse în noaptea când îmi vorbise despre New Orleans, dar deocamdată se rezuma la adevăruri crude.

— Un țăruș ne poate „ucide”, dar numai temporar. Odată ce e scos, îți revii instantaneu.

Balthazar a pus un disc cu Billie Holiday, adăugând:

— Nu trebuie decât să te asiguri că ai un prieten care te poate dezgropa ca să se

ocupe de asta.

— E vorba în primul rând de foc și de tăierea capului.

Mama a numărat cele două opțiuni pe degete.

— Și apa sfințită? a întrebat Lucas.

— Puțin probabil. Tata nu s-a ostenit să-și ascundă disprețul pentru sugestia lui Lucas. În mine s-a aruncat de câteva ori cu apă sfințită. Dacă există vreo diferență între ea și apa de ploaie, eu n-am simțit-o.

Lucas părea sceptic, dar s-a mulțumit să dea din cap.

— OK. Îmi cer scuze, știu că sunt întrebări stupide.

— Sunt multe de asimilat, a zis Patrice.

Din partea ei, un asemenea gest era extrem de caritabil, așa că i-am adresat un zâmbet în timp ce-mi sprijineam capul de umărul lui Lucas. Pe ferestre se prelingeau perdele de ploaie, o șoaptă neconținută, acoperită de vocea guturală a lui Billie.

Mama observase probabil că mă lipisem de Lucas, fiindcă s-a grăbit să-l bată pe tata pe umăr.

— OK, Adrian. Am rămas destul aici. Nu mă-ndoiesc că acești copii ar prefera să stea de vorbă mai degrabă fără noi.

— Copii? Păstrează asta pentru orele de clasă! Suntem aproape de aceeași vârstă! a râs Balthazar. Avea dreptate, și era incredibil de bizar să te gândești la asta. Ar trebui să rămâneți aici.

— Pe mine nu mă deranjează, a ridicat Patrice din umeri.

Eu și Lucas am schimbat o privire. Pe noi ne cam deranja,

Iar într-o lume ideală, mama și tata ar fi plecat luându-i pe Balthazar și pe Patrice cu ei, ca să ne putem săruta pe canapea. Ceea ce n-avea să se întâmple.

Dând dovadă de ireala ei telepatie maternă, mama a oftat, compătimitoare.

— Presupun că există momente când părinții nu sunt cu niciun chip în stare să ofere destulă intimitate, eh?

— Evernight reprezintă cu siguranță o provocare când vrei să-ți dai întâlnire cu cineva, a încuviințat Lucas.

Balthazar a părut dintr-odată foarte interesat de coperta albumului cu Billie Holiday.

Aducându-mi aminte cum îl respinsesem, am căutat ceva care să-nvesească pentru el momentul acela și mi-am adus aminte de o istorioară nostimă pe care-aș fi putut s-o spun.

— Hei, cel puțin pentru noi nu e chiar atât de rău cum a fost pentru stă-străbunicul tău. Nu-i așa, Lucas?

El mi-a adresat o privire goală. A pălit la față, de parcă aș fi spus ceva înspăimântător. Mă înțelese greșit, fără îndoială.

— E o anecdotă de familie? a-ntrebat mama. Astea sunt de obicei cele mai reușite.

Acum mă asculta toată lumea.

— Unul dintre strămoșii lui Lucas, un stră-străbunic, sau cam așa ceva, a venit la Evernight acum vreo sută și cincizeci de ani. Haide, mai bine povestește tu!

L-am înghiontit pe Lucas cu cotul, dar trupul lui era acum cu desăvârșire încordat, rigid ca o scândură. Îmi spusese că povestea era un secret, dar probabil că glumise, nu-i așa? O poveste veche de mai bine de o sută de ani nu putea fi secretă. Poate că Lucas o considera jenantă, dar nu vedeam de ce s-ar fi rușinat de ceva care n-avea de fapt nicio legătură cu el.

— Oricum, venise aici să-nvețe. Dar a ajuns să se dueleze cu un alt elev, poate

pentru o fată, și s-au bătut chiar în holul mare. Așa s-a spart fereastra aia cu vitralii, știți asta? Niciunul dintre ei n-a murit, dar l-au exmatriculat și...

Vocea mi s-a stins când am văzut că părinții mei și Balthazar înlemniseră cu desăvârșire. Se holbau la Lucas. Degetele lui mi se înfingeau în umăr.

Singura persoană din încăperea care părea tot atât de nedumerită ca mine era Patrice.

— Au mai primit oameni aici și înainte?

— Nu, a răspuns Balthazar cu voce tăioasă. Niciodată.

— Ai avut un strămoș vampir? Eram uluită. Lucas, n-ai știut asta? Dar e oare cu puțință?

— Nu cred că ne confruntăm cu așa ceva.

Tata s-a ridicat încet. Nu era un bărbat foarte înalt, dar modul în care ne domina pe noi, cei de pe canapea, era intimidant.

— Nu cred nicidecum asta.

— Acum o sută cincizeci de ani. Vocea mamei tremura. Asta a fost când... singura dată când au...

Tata nu și-a luat nicio clipă ochii de la Lucas.

— Da.

Apoi i-a pus lui Lucas mâna-n gât.

Am țipat. Oare tata înnebunise? Lucas și-a întins brusc brațele către ale tatei, împingându-l, după care i-a tras un pumn în nas. Sângele a țâșnit și fața mi-a fost împroșcată de stropi.

— Opriți-vă! Ce faceți? Opriți-vă! am strigat.

Pe urmă totul s-a-ntâmpat atât de repede! Balthazar m-a îndepărtat de locul luptei, cu brutalitate, așa că m-am împleticit și am căzut pe podea. Și-a repezit pumnul spre Lucas, care a reușit să se ferească. Patrice și-a-nfășurat brațele în jurul meu, țipând zgomotos și incapabilă să se clintească. Mama a izbit unul dintre scaunele de lemn de podea cu atâta forță, încât l-a făcut bucăți. La început am crezut că voia să atragă atenția bărbaților, să descopere ce naiba se-ntâmpla, în schimb ea a luat în mână unul dintre picioarele scaunului, ca pe o bâtă, și l-a pocnit pe Lucas peste șale.

El a țipat de durere, dar s-a răsucit într-o clipă, a desfăcut mâna de pe bâtă și a lăsat-o ținându-se de încheietura mâinii. Tata și Balthazar săriseră pe el, străduindu-se să lupte amândoi ca unul, dar Lucas era mai rapid, blocându-le fiecare lovitură. Mi-am adus aminte de pizzerie și de lupta de acolo. Oricât de formidabil ar fi părut Lucas atunci, nu fusese nimic în comparație cu ceea ce era acum. Așa era de fapt capabil să se lupte – cu destulă forță ca să se apere în același timp de doi vampiri.

Și eu aveam destulă putere ca să intru în luptă, dar nu voiam să mă bat cu părinții mei pentru Lucas, sau cu Lucas pentru ei, nu înainte de a pricepe ce dracu' se petrecea.

— Ce faceți? am țipat, cu voce ascutită. Opriți-vă cu toții, opriți-vă!

Nu s-au oprit. Tata și-a avântat brațul către stomacul lui Lucas și a părut gata să cadă pe spate când acesta s-a ferit – dar se prefăcuse, fiindcă a înșfăcat piciorul scaunului pe care-l scăpase mama. El și Balthazar au dat imediat înapoi, și am observat că Lucas avea acum un țăruș. Deși n-ar fi putut să-l ucidă definitiv pe niciunul dintre ei cu o asemenea armă, l-ar fi scos din luptă.

Patrice mi-a urlat în ureche când Lucas s-a năpustit cu vârful țărușului către pieptul lui Balthazar. Aceasta a făcut un salt înapoi, reușind cu greu să evite lovitura. l-am zărit o tăietură pe umărul obrazului, urma în formă de semilună lăsată de pumnul lui Lucas. Apoi, spre groaza mea, l-am văzut pe Lucas concentrându-și eforturile asupra tatei. Se

străduia cu adevărat să-l înjunghie.

— Lucas, nu! I-am implorat. Mamă, spune-i să... Unde e mama?

Părea să fi dispărut în timp ce atenția mea fusese distrasă de luptă.

— S-a dus la parter, după ajutoare. Cuvintele ieșeau din gura tatei ca un mârâit. Doamna Bethany va fi aici în curând, și va avea cine să se ocupe de asta.

Lucas n-a ezitat decât o singură secundă.

— Bianca, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

— Lucas?

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Te iubesc.

Și apoi a fugit, dincolo de ușă, în jos pe trepte. La început am fost cu toții prea uluiți ca să facem ceva, după care tata și Balthazar s-au repezit pe urmele lui. M-am întors spre Patrice, care încă era ghemuită alături de mine, pe podea.

— Înțelegi ceva din toate astea?

— Nu.

Și-a trecut mâinile peste părul neted, împletit, ca și cum ar fi putut șterge urmele panicii de mai înainte, aranjându-și propria înfățișare. Pentru ea nu conta nimic altceva.

Deși îmi tremurau picioarele, m-am ridicat și m-am repezit pe urmele celorlalți, împleticindu-mă în jos pe trepte. Auzeam strigătele lui Balthazar amplificate de pereții de piatră:

— Opriți-I! Opriți-I imediat!

S-a auzit un trosnet îngrozitor, apoi sunetul melodios al cioburilor de sticlă ricoșând în podea și în pereți, și tata a înjurat. Inima îmi bătea atât de tare, încât simțeam c-o să mor dacă nu mă opresc, dar aș fi murit dacă mă opream, pentru că Lucas era în pericol și eu trebuia să fiu alături de el.

Am coborât ultimele trepte ale scării în spirală pe jumătate alergând și pe jumătate căzând, ca să dau cu ochii de Balthazar, de tata și de alți câțiva elevi care căscau gura, holbându-se la singura fereastră de sticlă transparentă din holul imens. Geamul era făcut zob, și mi-am dat seama că Lucas se folosise de piciorul scaunului ca s-o spargă și să fugă. N-avusese la dispoziție nici măcar minutul care i-ar fi trebuit ca s-alerge pe jumătate din lungimea holului, până la ușă. Probabil că părinții mei încetaseră să-l urmărească numai fiindcă încăperea era ticsită de copii umani, înfricoșați și gata să-nceapă să pună întrebări incomode.

Mama a intrat în holul uriaș ținându-se de încheietura mâinii. La câțiva pași în urma ei venea doamna Bethany, ai cărei ochi negri fulgerau cu o furie abia reținută.

— Ce naiba se petrece? Raquel a coborât treptele din spatele meu. A fost... a fost o luptă sau cam așa ceva?

Doamna Bethany și-a îndreptat spatele.

— Nu s-a-ntâmpat nimic care să vă privească. Întoarceți-vă cu toții în camerele voastre.

Retrăgându-se treptat către etajul nostru, Raquel mi-a aruncat o privire. Era evident că voia să-i explic, dar cum aș fi putut? Trupul meu era inundat de căldură, dar se răcea apoi cu fiecare bătaie de inimă, și pur și simplu nu reușeam să respir. Nu trecuseră nici măcar cinci minute de când stătusem alături de Lucas, râzând la glumele părinților mei.

Mama, tata și Balthazar nu s-au clintit când au plecat ceilalți, așa că am rămas și eu nemișcată. Imediat ce ne-am văzut singuri, am vrut să-l întreb pe tata ce însemna asta, dar n-am mai avut ocazia. Doamna Bethany mi-a luat-o înainte, pe un ton

poruncitor:

— Ce s-a-ntâmpalat?

— Lucas face parte din Crucea neagră, a răspuns tata.

Doamna Bethany a făcut ochii mari - nu ca și cum ar fi fost speriată, ci doar categoric surprinsă.

— Am descoperit abia acum.

— Crucea neagră.

Ea și-a strâns pumnii și a privit lung fereastra spartă. Ploaia năvălea prin gaura zimțată odată cu rafalele de vânt, și tunetul s-a auzit din nou.

— Ce urmărește? a adăugat ea.

— Trebuie să mergem imediat după el.

Tata părea gata să se repeadă afară chiar în clipa aceea. Mama i-a pus mâna teafără pe braț.

— Vor fi întotdeauna vânători, a spus, cu voce foarte joasă. De fapt, nu s-a schimbat nimic.

Doamna Bethany s-a întors spre ea, cu capul ușor înclinat într-o parte, cu ochii mijiți.

— Compasiunea ta nu ne e de niciun folos, Celia. Îți înțeleg dorința de a-ți cruța fiica de suferință, dar, dacă tu și soțul tău ați fi fost mai vigilenți, nu s-ar afla acum în situația asta.

— Puștiul ăsta a venit încoace cu un scop. Și ca să și-l atingă, i-a rănit inima fiicei noastre. Vreau să aflu despre ce e vorba. Tata a scrutat întunericul. Nu se poate mișca la fel de repede ca noi prin furtună. Trebuie să plecăm acum.

— Avem timp să strângem un grup, a insistat doamna Bethany. Ross o să ceară ajutoare cu prima ocazie, ceea ce-nseamnă că nu putem avea certitudinea c-o să-l găsim singur. Domnule și doamnă Olivier, veniți amândoi cu mine ca să-i adunăm pe ceilalți și să-i pregătim de luptă.

— Intru și eu în grup.

Balthazar avea maxilarele încordate.

Doamna Bethany l-a privit de sus până jos, ca și cum l-ar fi cântărit.

— Foarte bine, domnule More. Pentru moment, îți sugerez să te ocupi de domnișoara Olivier. Explică-i ce prostie a făcut și ai grijă să stea liniștită.

Mama a-ntins mâna către mine.

— Vorbesc eu cu ea.

— Dată fiind dorința ta de a ignora realitatea, cred că e mai bine să-i încredințăm această însărcinare cuiva neutru.

Doamna Bethany a arătat către scară.

Mă așteptam s-o aud pe mama spunându-i ce putea să facă ea cu ordinele ei, dar tata a-nșfăcat-o de brațul teafăr și a tras-o după el în sus pe scări. Doamna Bethany i-a urmat, săltându-și fusta lungă.

M-am întors spre Balthazar imediat ce am rămas singuri.

— Ce-a fost asta?

— Bianca, șșș... calmează-te!

Balthazar mi-a pus mâinile pe umeri, dar eu nu mai puteam suporta.

— Să mă calmez? Tocmai mi-ați atacat prietenul, care a ripostat. Nu-nțeleg, nu-nțeleg nimic din toate astea! Te rog, Balthazar, pur și simplu spune-mi... spune-mi, oh, Doamne, ce? Nici măcar nu știu ce să-ntreb!

Din mine izvorau atâtea întrebări, încât păreau să mi se oprească toate în gât,

sufocându-mă.

— Ai fost mințită, a zis Balthazar, cu voce egală. Am fost mințiți cu toții.

O întrebare s-a înălțat, estompându-le pe toate celelalte:

— Ce e Crucea neagră?

— Vânători de vampiri.

— Ce?

— Crucea neagră e un grup de vânători de vampiri care ne hărțuiesc încă din Evul Mediu. Ne urmăresc. Ne despart de semenii noștri. Și apoi ne ucid. Balthazar mi-a șters de pe față stropii din sângele tatei, cu aceeași gingășie cu care mi-ar fi șters lacrimile. Au mai încercat o dată să se infiltreze în Academia Evernight. Din când în când, câte un om reușește să se strecoare aici lingușind sau mituind și e tolerat ca să nu se atragă atenția. Unul dintre acești oameni s-a dovedit a fi membru al Crucii negre.

— Acum vreo sută și cincizeci de ani. Întâmplarea dezvăluită de Lucas la prima noastră întâlnire, pe care o istorisise în turn, căpăta dintr-odată sens. Lupta din poveste – n-a fost un duel, nu-i așa?

Balthazar a clătinat din cap.

— Nu. Omul Crucii negre a fost descoperit și s-a luptat ca să scape. În seara asta s-a ntâmpnat același lucru.

Crucea neagră. Vânători de vampiri. Lucas nu-mi spusese că erau amintiți în cărțile primite de la doamna Bethany; am înțeles că-mi ascunsese existența lor.

Lucas venise acolo ca să prindă și să ucidă creaturi ca mine. Și chiar reușise să mă convingă să-l mușc din nou – să-i dau forță, să-i ofer puterea de a riposta cu adevărat. Se folosisse de mine ca să devină un ucigaș mai eficient și încercase să-mi ucidă părinții; mă mințise tot timpul, în toate privințele.

La început, înainte de a ști că eram vampir, Lucas n-a încetat să-ncerce să mă apere. Am crezut că-mi purta de grijă fiindcă eram singuratică, dar n-a fost așa. M-a crezut un om înconjurat de vampiri, de aceea m-a apărat tot timpul.

Însă de când a aflat ce sunt în realitate, m-a folosit ca să se infiltreze tot mai adânc în Evernight. Ca să capete puterile noastre. Ca să obțină tot ce dorea. M-a făcut să mă simt vinovată fiindcă-l mințisem, în timp ce el îmi spunea o minciună mult mai cumplită.

Ceea ce părusse dragoste era trădare.

Capitolul 16

Sătteam amorțită pe treapta de jos a scării, ascultând cum în jurul meu se făceau pregătirile de plecare.

Grupul doamnei Bethany era alcătuit din numai cinci vampiri: ea, părinții mei, Balthazar și profesorul Iwerebon. Toți purtau haine de ploaie groase și aveau pumnale legate de pulpe și de antebrate.

— Ne-ar fi trebuit arme de foc. Cel care vorbea era Balthazar. Ca să facem față unor asemenea situații.

— Am fost siliți să ne confruntăm cu asemenea probleme de două ori în mai bine de două sute de ani. Doamna Bethany era mai glacială ca oricând. Abilitățile noastre sunt de obicei mai mult decât suficiente ca să le facem față oamenilor. Sau nu te simți la înălțimea însărcinării, domnule More?

Lucas e vânător de vampiri. A venit aici să-i ucidă pe cei asemenea părinților mei. Mi-a spus să n-am încredere în ei; a crezut probabil că m-au furat când eram în fașă. A încercat să pună o barieră între noi. Am crezut că era doar grosolan, dar el chiar avea de gând să-i ucidă.

— Sunt în stare să-mi port de grijă, a răspuns Balthazar. Dar e posibil ca Lucas să fi fost înarmat. E din Crucea neagră.

E imposibil să fi venit nepregătit. Trebuie să aibă, undeva, în campus, o ascunzătoare. Putem paria că are acolo și arme.

Am urcat împreună în turnul din nord, și Lucas a protestat tot timpul. Am crezut că se temea de mine, că se temea de vampiri, dar nu era deloc așa. Chiar și când ne sărutam pe podea, mi-a cerut ca altă dată să ne-ntâlnim în altă parte.

— În încăperea din vârful turnului de nord. Vocea mea a sunat atât de straniu, încât abia dacă mai părea să fie a mea. Acolo e!

Doamna Bethany și-a îndreptat spatele.

— Știai asta?

— Nu. Nu e decât o bănuială.

— Să verificăm. Balthazar a-ntins mâna, ajutându-mă să mă ridic. Haide!

Nu mi s-a părut că încăperea arăta altfel decât în ziua în care urcasem acolo împreună cu Lucas. Doamna Bethany a-nchis o clipă ochii, consternată.

— Camera registrelor. Dacă a fost aici, sus, a citit toată istoria noastră. Ascunzătorile unde se adăpostesc atât de mulți dintre noi – acum, Crucea neagră le știe.

— Foarte multe dintre datele de aici nu mai sunt valabile de decenii, a spus tata. Majoritatea celor din ultimii ani se află în computer.

— Cred că a pătruns și acolo, am zis, amintindu-mi de ziua când îl surprinsesem pe Lucas furișându-se afară din biroul doamnei Bethany, aflat în adăpostul trăsurilor.

Directoarea s-a răsucit spre mine, evident pe punctul de a-și ieși din fire.

— L-ai văzut pe Lucas Ross încălcând regulile, însă n-ai avertizat niciodată pe nimeni din conducerea școlii. Ai lăsat un membru al Crucii negre să umble nestingherit prin Evernight luni de-a rândul, domnișoară Olivier. Să nu crezi c-o să uit asta.

De obicei mă retrăgeam, speriată, ori de câte ori îmi vorbea astfel. Însă atunci am ripostat:

— În primul rând, dumneavoastră sunteți aceea care l-a primit aici.

După care toată lumea a amuțit pentru o secundă. Vorbisem numai ca să mă apăr,

dar am înțeles că doamna Bethany o dăduse în bară – cu adevărat și de-a binelea – și că încercarea ei de a arunca vina pe mine tocmai eșuase.

În loc să mă reducă la tăcere, mi-a întors țeapănă spatele și a trecut la cercetarea încăperii.

— Deschideți toate lăzile. Uitați-vă în toate dulapurile și pe toate grinzile. Vreau să aflu ce ținea Ross aici, fără nicio omisiune.

Amintirea întâlnirii mele cu Lucas din acel loc a fost gata să mă copleșească, dar m-am concentrat asupra unui moment anume. Imediat după ce intraserăm, Lucas se grăbise să se așeze pe capacul unui cufăr lunguiet de lângă peretele alăturat. Îmi imaginasem că nu voia decât să stea jos, dar poate că o făcuse dintr-un alt motiv: ca să mă-mpiedice să-l deschid.

Balthazar mi-a urmărit privirea. N-a scos nicio vorbă, dar a ridicat întrebător dintr-o sprânceană. A dat din cap, după care s-a apropiat de cufăr și l-a deschis. Nu puteam să văd ce era înăuntru, dar mama a icnit, cu răsuflarea tăiată, iar profesorul Iwerebon a mormăit o înjurătură.

— Ce e? am întrebat.

Doamna Bethany s-a apropiat și a aruncat o privire în cufăr. Și-a păstrat expresia rece și autoritară când s-a lăsat în genunchi și a scos un craniu.

Am țipat, și m-am simțit imediat ca o proastă fiindcă o făcusem.

— Trebuie să fie foarte vechi. Adică, uitați-vă cum arată.

— Când murim, trupurile noastre se descompun foarte rapid, domnișoară Olivier. Doamna Bethany răsucea țeasta pe o parte și pe alta. Mai exact, se descompun până la stadiul în care ar fi ajuns în timpul scurs de la moartea noastră ca ființe umane. Deși carnea a dispărut, au rămas câteva bucăți de piele – ceea ce sugerează că acest craniu i-a aparținut unui vampir care a murit acum câteva decenii sau poate chiar cu un secol în urmă.

— Erich, a spus Balthazar pe neașteptate. A spus la un moment dat că murise în Primul Război Mondial. Lucas și Erich și-au purtat întotdeauna sâmbetele unul altuia. Dacă Lucas l-a momit aici și Erich n-a știut că are de-a face cu un vânător din Crucea neagră, atunci probabil că n-a avut loc nicio luptă.

— Nu, dacă Lucas a fost înarmat cu ceva de aici. Tata deschisese un cufăr din apropiere, din care scosese un cuțit enorm – nu, o macetă. Obiectul ăsta l-ar da gata repede pe oricare dintre noi.

Balthazar a fluierat prelung, privind lama.

— Cei doi se băteau, și Erich era întotdeauna mai bun. Lucas fie că voia să se lase învins, fie că se temea să nu se demaște dacă arăta tot ce poate.

— Credeam că Erich a fugit, am protestat eu.

Ăsta trebuia să fie cu siguranță adevărul. Lucas și Erich se bătuseră, dar nu se putea să-l fi ucis Lucas.

— Așa am crezut cu toții, și ne-am înșelat cu toții. Doamna Bethany a lăsat craniul lui Erich să cadă în cufăr din nou, cu o totală lipsă de ceremonie. Continuați căutările!

Ceilalți i s-au supus. Eu m-am apropiat tremurând de cufăr și m-am uitat înăuntru. Am văzut o amestecătură de oase, o uniformă de la Evernight prăfuită și, într-un colț, o bandă circulară, cafenie. Mi-am dat seama că era brățara de piele a lui Raquel, cea care dispăruse. Lucas nu i-ar fi furat-o. Nu, Erich i-o luase și o avea asupra lui când murise.

Când l-a ucis Lucas.

— Bianca? Scumpo!

Mama a venit lângă mine. Purta jeanși și cizme; de obicei refuza să se îmbrace cu

haine pe care continua să le considere bărbătești, dar ca să-l prindă pe Lucas făcuse o excepție.

— Ar trebui să te duci în apartamentul nostru. Nu e nevoie să mai vezi ceva din toate astea.

— Să mă duc în apartament și ce să fac? Să citesc o carte frumoasă? Să ascult muzică? Nu cred.

— Ar trebui să-i putem lua urma în ciuda ploii. Nu veți spune niciodată, nimănui din școala asta, ce descoperim aici în această noapte.

Doamna Bethany m-a privit cu asprime peste umărul lui Iwerebon.

Am închis încet capacul cufărului.

— Vin și eu.

— Bianca? Mama a clătinat din cap. Nu trebuie să faci asta.

— Ba da.

— Nu. Balthazar s-a apropiat de mine. N-ai mai făcut niciodată ceva asemănător, iar cei din Crucea neagră... sunt buni. Letali. Lucas o fi fiind el tânăr, dar știe ce face. Cel puțin atâta lucru e clar.

— Balthazar e prea politicos ca să spună că e periculos.

Tata părea plin de furie. Avea nasul roșu și umflat – probabil, spart. Până și rănilor vampirilor au nevoie de un anumit timp ca să se vindece.

— Lucas Ross te-ar putea răni sau chiar ucide.

M-am cutremurat, dar am rămas pe poziție.

— L-ar putea ucide pe oricare dintre voi. Și totuși vă duceți.

— O să ne ocupăm de toate, a insistat Balthazar. Cea mai rea parte din toate astea e ceea ce ți-a făcut ție, Bianca. Părinții tăi nu-l vor lăsa pe Lucas să scape nepedepsit, așa cum nu-l voi lăsa nici eu.

Doamna Bethany a înălțat dintr-o sprânceană. Era clar că inima mea zdrobită nu reprezenta pentru ea „cea mai rea parte din toate astea” și mă așteptam să se dezlănțuie împotriva mea, ca de obicei. În schimb, a spus:

— Poate să ni se alăture.

Mama s-a holbat la ea.

— Nu e decât un copil!

— A fost destul de mare ca să muște un om. Destul de mare ca să-i dea puteri. Ceea ce înseamnă că e destul de mare ca să-nfrunte consecințele. M-a sfredelit cu privirea. Ai nevoie de o armă, domnișoară Olivier?

— Nu.

Nu mă puteam imagina împlântând un cuțit în trupul lui Lucas.

Doamna Bethany m-a înțeles greșit – sau poate s-a prefăcut, cu bună știință.

— Presupun că ai putea foarte bine să-ți desăvârșești transformarea în noaptea asta.

— În noaptea asta?

Părinții mei au vorbit într-un glas.

— Toți copiii trebuie să se maturizeze, în cele din urmă.

Ea vrea ca eu să-l mușc pe Lucas din nou. Acum, ca să-l ucid.

Î-ar arde trupul înainte de a se trezi din nou la viață, ca vampir. Lucas ar dispărea pentru totdeauna.

Doamna Bethany s-a dus la ușă și a deschis-o. Balthazar mi-a pus pe umeri una dintre hainele de ploaie, și m-am zbatut ca să-mi strecor brațele în mânecile prea lungi.

— Să mergem!

Ne-am început drumul pornind în jos pe scări, pătrunzând în întuneric.

Părinții mei îmi spusese că erau vampiri imediat ce fusesem destul de mare ca să-nțeleg cum stăteau lucrurile cu păstrarea secretelor, așa că vedeam în asta ceva tot atât de banal cum erau culoarea de caramel a părului mamei sau plăcerea tatei de a pocni din degete în ritmul jazzului din anii 1950. Beau sânge la masă în loc să mănânce mâncare și le plăcea să-și amintească de corăbii cu pânze și de roți de tors și, în cazul tatei, de momentul când îl văzuse pe William Shakespeare jucând într-una dintre propriile piese. Dar toate astea erau lucruri mărunte, mai degrabă amuzante și atrăgătoare decât înspăimântătoare. Nu mă gândisem niciodată că erau nefirești.

Imediat ce ne-am început urmărirea, mi-am dat seama cât de puțin îi cunoșteam cu adevărat.

Se mișcau mai repede decât eram eu în stare, mai repede decât ar fi putut s-o facă orice om. Cu câteva săptămâni în urmă, eu și Lucas crezuserăm că ne amplificam puterile alergând prin aceleași locuri, dar nu fusese nimic în comparație cu asta. Mama, tata, Balthazar, fiecare dintre ceilalți – înaintau toți cu pași siguri în ciuda noroiului și vedeau în întuneric. Eu eram călăuzită de lumina fulgerelor și de vocile celorlalți.

— Aici! Accentul nigerian al profesorului Iwerebon devenea și mai evident când era agitat. Băiatul a trecut pe-aici.

De unde știe? Am observat că mâna lui Iwerebon se odihnea pe crengile unui tufiș. Când l-am atins și eu, am simțit mugurii moi ai noilor frunze sub palmele mele înghețate. Una dintre ramuri era ruptă. Lucas o frânsese trecând în goană pe lângă ea.

Fuge ca să-și salveze viața. Trebuie să fie atât de speriat!

A spus că mă iubește.

A fulgerat din nou, luminând totul ca ziua, pentru o fracțiune de secundă. Am zărit profilul doamnei Bethany pe fundalul pădurii întunecate și am recunoscut peisajul destul de bine ca să-mi dau seama că ne aflam lângă râu. Era pentru prima oară când aveam idee unde ne aflam, pentru că norii de ploaie acopereau stelele.

— Asta nu e unul dintre traseele pe care merg de obicei elevii, a spus doamna Bethany. După câte s-ar părea, Crucea neagră l-a antrenat destul de bine ca să aibă un plan de scăpare. Deduc că și-a însemnat traseul dinainte.

Tunetul a bubuit deasupra noastră, acoperind răspunsul profesorului Iwerebon. Mi-am scos obosită picioarele din noroiul în care se afundau; Balthazar m-a prins de cot, ajutându-mă să-mi țin echilibrul când am ieșit pe teren mai solid.

În tot acest timp, am crezut că Lucas mă proteja, însă el mă pune în pericol. Cum de poate fi adevărat?

Pe urmă, Balthazar și-a strâns degetele în jurul brațului meu.

— Pe-aici! Haideți!

Când pe boltă s-a bifurcat din nou un fulger, am văzut ce întrezărise Balthazar; găuri umede în noroi, de dimensiunile unor tălpi, ducând către râu. Probabil că Lucas făcuse eforturi ca să-și salte picioarele, exact ca mine. În ciuda noilor puteri pe care le aveam amândoi, nu era la fel de rapid sau de nefiresc de grațios ca vampirii mai bătrâni din jurul meu. Lucas nu era decât un băiat care alerga din răspuțuri prin furtuna cumplită, știind că dacă era prins și-ar fi putut găsi moartea.

Ploua prea tare pentru ca astfel de urme să fie vizibile prea mult înainte de a fi înlăturate de apă. Eram pe punctul să-l prindem.

M-a mințit de la bun început. Încă din prima zi. Am avut atâtea temeri fiindcă-i ascundeam secrete, iar el mă prostea ori de câte ori ne sărutam.

— Grăbiți-vă!

Doamna Bethany ne îndemna să înaintăm. În ciuda fustei ei lungi, putea să se miște mai repede decât oricine altcineva. Am rămas în urmă, respirând din greu și înfrigurată până în măduva oaselor, dar reușind să mă mențin destul de aproape ca să aud ploaia răpăindu-le pe haine.

— Va trebui să traversăm râul. Acolo o să pierdem timp.

Râul.

Îmi auzisem toată viața părinții glumind pe tema înfricoșătoare a ape curgătoare. Când plecam în excursii, căutau întotdeauna să aranjeze lucrurile astfel încât să nu fim nevoiți să traversăm vreun râu. Dacă era neapărată nevoie, puteau s-o facă, dar le lua de obicei ceva timp – tata trăgea mașina pe dreapta imediat ce se zărea podul, mama își mușca neliștită unghiile, eu râdeam de ei o jumătate de oră cât le trebuia ca să-și adune curajul. Amândoi își descriuseră călătoria pe mare către Lumea Nouă ca fiind absolut cea mai cumplită experiență pe care o trăiseră.

Vampirii au probleme când trebuie să traverseze ape curgătoare. O parte dintre studenții umani se întrebau de ce profesorii supraveghetori care ne însoțeau la Riverton plecau într-acolo înaintea noastră, dar eu știuseseam întotdeauna că o făceau ca să poată traversa podul acordându-și timpul de care aveau nevoie, fără să dezvăluie cât de mult îi tulbura o asemenea experiență. În clipa aceea, mi-am dat seama că și Lucas înțelesese care era motivul și că se baza pe asta ca să-și salveze viața.

Ne-am continuat drumul până ce toți ceilalți s-au oprit în fața mea. Nu mai aveau nevoie de fulgere ca să-mi arate drumul. Respirând greu, i-am ajuns din urmă și am mers mai departe, trecând pe lângă profesorul Iwerebon, pe lângă Balthazar, pe lângă părinții mei și depășind-o pe doamna Bethany, care stătea la nici doi metri distanță de pod.

— Așteaptă-ne aici, mi-a ordonat ea. O să plecăm în scurt timp.

A strâns din buze, poate dorindu-și să reușească să-și înfrângă unica slăbiciune.

— Lucas o să scape, am spus când am trecut pe lângă ea.

— Domnișoară Olivier! Oprește-te în clipa asta!

Picioarele mele au atins podul. Scândurile de lemn, îmbibate de ploaie, erau mai ușor de traversat decât noroiul gros.

— Bianca! De data asta, mă striga tata. Bianca, așteaptă-ne! Nu te poți descurca singură.

— Ba da, pot.

Am luat-o la fugă, cu stropii de apă izbindu-mi obrazii, cu coastele îndurerate de efort și cu haina de ploaie atârându-mi grea pe umeri. Tot ce-mi doream era să mă las să cad pe pod și să plâng. Trupul meu n-avea destulă putere.

Și totuși am continuat să alerg. Am alergat deși îmi simțeam picioarele ca de plumb, aveau în gât un nod de lacrimi, iar părinții, profesorii și prietenii mei îmi strigau cu toții să mă întorc. M-am îndepărtat totuși, alergând din ce în ce mai repede cu fiecare pas.

De când venisem la Evernight – ba nu, de fapt de când venisem pe lume –, lăsasem în seama altora rezolvarea problemelor mele. Dar de asta nu se putea ocupa nimeni în locul meu. Trebuia să-i fac față eu însămi, singură.

Nu știam dacă-l urmăream pe Lucas sau fugeam împreună cu el. Știam doar că trebuia să alerg.

După ce am trecut dincolo de râu, nu mi-a fost greu să descopăr singură urmele lui. Era întuneric, iar vederea și auzul meu nu erau simțuri paranormale, ca ale vampirilor adevărați. Însă era evident că se îndrepta spre Riverton și, din locul acela, nu existau

prea multe trasee care să-l ducă direct la destinație. Lucas știa probabil că n-avea timp de pierdut, că trebuia să plece cât mai curând cu putință.

Când Raquel se dusese la ai ei, în vacanța de Crăciun, după ce Lucas plecase deja, îmi petrecusem ceva vreme alături de ea, în stația de autobuz. Era nerăbdătoare să scape de Evernight, dar familia ei se întorcea acasă târziu, așa că preferase să aștepte unul dintre autobuzele de la orele serii – pe cel care pleca spre Boston la 8:08. Acum era aproape opt. Eram sigură că Lucas intenționa să se urce în autobuzul acela. Următorul pleca probabil abia peste vreo două ore, ceea ce reprezenta o întârziere prea mare. Doamna Bethany și ceilalți l-ar fi prins până atunci, fără nicio îndoială. Autobuzul spre Boston era singura lui șansă reală de salvare.

Centrul orașului părea aproape cu desăvârșire pustiu. Pe străzi nu gonia nicio mașină, iar puținele magazine pentru care se făcuse efortul de a fi păstrate deschise păreau goale. Nimeni nu voia să iasă afară într-o asemenea noapte. Cu părul lipit de cap de ploaie, nu puteam să-i condamn. M-am uitat în două magazine deschise, inclusiv în cel din care cumpărasem broșa. Lucas nu era acolo.

Nu, *mi-am dat apoi seama*. Știe unde l-ar căuta mai întâi.

Iar eu știam că aveam un avantaj față de doamna Bethany și față de părinții mei, ceva pe care nu-l ofereau nici experiența adunată timp de secole, nici simțurile supranaturale. Îl cunoșteam pe Lucas; adică știam ce-ar fi făcut el.

Probabil, puteau ghici și ei că Lucas avea să-ncerce să se-ascundă într-un loc public. Puteau chiar să facă aceeași deducție ca mine, intuind că Lucas avea să-și caute o ascunzătoare cât mai apropiată de stația de autobuz ca să nu traverseze orașul expunându-se prea multă vreme înainte de a putea sări în mașină, găsindu-și astfel scăparea. Însă stația de autobuz era exact în centrul orașului. O înconjura o duzină de magazine și, din câte știam eu, Lucas se putea afla în oricare dintre ele.

Lucas mersese cu mine la un film vechi și îmi cumpărase o broșă dintr-un magazin care vindea haine demodate la mâna a doua. Și spusese că mă iubea.

Ceea ce însemna că exista poate – doar poate – o șansă să aleagă aceeași ascunzătoare pe care-aș fi ales-o eu.

M-am îndreptat spre magazinul de antichități din colțul de sud-est al pieței, sărind peste băltoace. Toate îndoielile pe care le puteam avea în privința presupunerii mele s-au spulberat când am ajuns la ușa din spate a magazinului și am văzut că fusese lăsată întredeschisă.

Am împins-o încet. Balamalele n-au scârțâit și am pășit cu grijă pe podeaua de lemn. Becurile erau stinse și întunericul din interior era aproape complet. Deslușeam cu greu formele obiectelor stranii care mă înconjura. La început, nici nu mi-a venit să-mi cred ochilor: o armură, o vulpe împăiată, o bătă de crichet. Am înțeles că amestecul nu era lipsit de sens. Articolele acelea făceau parte din inventarul suplimentar al magazinului, erau lucruri pe care foarte puțini oameni ar fi fost dornici să le cumpere. Totul părea complet ireal, de parcă aș fi nimerit cumva într-un vis urât fiind încă trează.

La început am încercat să nu fac niciun zgomot, dar, pe măsură ce înaintam în adâncul magazinului, mi-am dat seama că putea fi periculos. Lucas ar fi putut ataca pe oricine, dar continuam să cred că mie nu mi-ar fi făcut niciun rău.

— Lucas?

Niciun răspuns.

— Lucas, știi că ești aici. N-am primit răspuns nici de data asta, dar aș fi putut spune că mă privea cineva. Sunt singură. Ceilalți nu sunt cu mult în urmă. Dacă ai ceva să-mi spui, ar fi bine s-o faci acum.

— Bianca.

Lucas a lăsat să-i scape cuvântul ca un oftat, ca și cum ar fi fost prea obosit ca să și-l mai rețină. Am scrutat întunericul, dar n-am reușit să-l văd pe Lucas; știam numai că vocea venea de undeva de deasupra capului meu.

— E adevărat? Ceea ce spun ei despre tine?

— Depinde ce spun.

Am auzit pași apropiindu-se încet.

Am întins o mână tremurătoare către cel mai apropiat obiect de care mă puteam folosi ca să-mi păstrez echilibrul, un scaun acoperit cu o husă de catifea roasă până la urzeală.

— Au spus că faci parte dintr-un grup numit Crucea neagră. Vânători de vampiri. Că m-ai... că ne-ai mințit pe toți, tot timpul.

— Totul e adevărat. Lucas avea vocea mai obosită decât i-o auzisem vreodată. Ai fost sinceră că ai spus că ești singură? Nu te condamn dacă n-ai fost.

— Nu te-am mințit decât o singură dată. N-o fac din nou.

— O singură dată? Îmi aduc aminte de o mulțime de ocazii în care-ai „neglijat” să-mi spui că ești vampir.

— Așa cum nu mi-ai spus nici tu că ești vânător de vampiri!

Aș fi fost în stare să-i trag o palmă.

Furia mea n-a părut să-l impresioneze.

— Cred că da. Cred că, la urma urmelor, e același lucru.

— Eu ți-am spus tot adevărul în e-mailul ăla! Nu ți-am ascuns nimic!

— Pentru că ai fost prinsă. Nu se pune la socoteală, și tu o știi foarte bine.

De ce continua să pretindă că eram amândoi la fel?

— Eu n-am ales să fiu ceea ce sunt. Tu... grupul tău pune la cale capturarea familiei mele, a prietenilor mei...

— Nici eu n-am avut de ales, Bianca.

Avea glasul răgușit, ca sugrumat de emoție, și furia mea s-a dizolvat într-un alt sentiment, pe care nu eram în stare să-l numesc. S-a apropiat cu încă doi pași. Când mi-am mijit ochii în întuneric, i-am întrezărit conturul trupului la nu mai mult de un metru.

— N-am hotărât eu nici cine sau ce sunt, nici să vin la Evernight.

— Ai hotărât să fii cu mine.

Deși îmi aminteam că-ncercase să-mi scoată asta din cap, nu? Abia acum înțelegeam de ce.

— Da. Așa e. Iar acum știu că te-am rănit. Îmi pare rău pentru asta. Ești ultima persoană din lume pe care mi-aș fi dorit s-o fac vreodată să sufere.

Părea cu desăvârșire sincer. Îmi doream să-l cred, cu cea mai mare tărie cu care-mi dorisem vreodată ceva, în întreaga mea viață. Însă, după revelațiile din seara aceea, nu mai eram dispusă să accept nimic pe încredere.

— E o explicație lungă, și nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Autobuzul de 8:08 către Boston. Mi-am coborât privirea către ceasul de mână; limbile lui fosforescente mi-au arătat că nu aveam mai mult de cinci minute.

M-am îndreptat spre Lucas cu brațele întinse în față, ca să găsesc drumul. Degetele mele s-au șters de niște pene de struț, pline de praful adunat vreme îndelungată, și de ceva zvelt, tare și rece, poate rama de alamă a unui pat. Lucas s-a retras către stânga, în spatele unui panou – dar nu, era ceva prin care-l întrezăream oarecum. Când am ajuns mai aproape, am văzut că panoul era o fereastră cu vitraliu.

Ne aflam în partea din față a magazinului de antichități, deopotrivă mai puțin

aglomerată și mai luminoasă. Lumina verzuie, apoasă, a felinarelor se strecura până la noi. Lucas a rămas în spatele vitraliului. Se temea de mine? Îi era rușine să mă privească în față? În loc să ocolesc geamul, am rămas de cealaltă parte a lui, așa că ne vedeam unul pe altul prin panourile de sticlă. Fața lui Lucas era tăiată în patru pătrate colorate, cu ochi întunecați și chinuiți.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi n-a știut ce să spună. Pe urmă el mi-a adresat un zâmbet trist.

— Salut!

— Salut!

Am zâmbit și eu, și aproape că mi-au dat lacrimile.

— Te rog, nu.

— N-o să plâng.

Mi-a scăpat un suspin, dat am înghițit imediat în sec, cu putere, și mi-am mușcat o margine a limbii. Gustul sângelui mi-a dat putere, ca întotdeauna.

— Sunt în pericol?

Lucas a clătinat din cap. Privit prin geam, chipul lui avea culoarea nestematelor – topaz, safir și ametist.

— Nu dinspre partea mea. Niciodată.

— Spune-i-o lui Erich.

— Deci l-ai găsit. Lucas nu părea să regrete cătuși de puțin. Erich o vâna pe Raquel. Îți aduci aminte? Când am auzit-o vorbind despre brățara ei pierdută, am știut că n-avea să mai dureze mult. Furtul unui obiect personal e indiciul clasic, anunță că un prădător de vampir e gata să atace. Erich voia s-o ucidă, și ar fi făcut-o cu prima ocazie. Cred că undeva, în adâncul tău, îți dai seama că e așa.

M-am speriat fiindcă îi dădeam crezare. Dacă n-aș fi gustat sângele lui Erich și nu i-aș fi simțit eu însămi veninul, poate că n-aș fi crezut. Dar văzusem răul din mintea lui Erich și bănuiam că Lucas era sincer, măcar în această privință.

— Mi-e greu să mă gândesc la asta.

— Îmi dau seama. Știu că trebuie să-ți fie greu să-nțelegi.

— Spune-mi ce trebuie să știu.

Lucas a tăcut pentru o vreme și n-am fost sigură că avea să-mi răspundă. Însă în clipa când era gata să-mi pierd speranța, a-nceput să vorbească.

— La început, te-am mințit din aceleași motive din care m-ai mințit și tu. Crucea neagră e un secret pe care l-am păstrat toată viața, ceva în care m-a înscris mama, încă de când m-am născut. Vocea lui părea acum să vină de departe, pierdută în amintiri. M-au învățat să lupt. M-au învățat ce-nseamnă disciplina. M-au trimis în misiuni imediat ce am fost destul de mare ca să pot ține în mână un țăruș.

Mi-am adus aminte că Lucas îmi povestise că mama lui era dură, că uneori avea impresia că nu lua singur deciziile. Am înțeles în sfârșit ce voise să spună. Până și când avea cinci ani și fugise de acasă își luase cu el o armă.

— La început, am crezut că erai unul dintre ceilalți elevi umani din școală. Când mi-ai povestit despre ai tăi, am crezut că-ți omorâseră părinții adevărați și te adoptaseră. Mi-am imaginat că nu știai ce erau de fapt. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei prin vitraliu; Lucas avea un zâmbet trist. M-am gândit că nu trebuia să m-apropii de tine, pentru binele tău, dar n-am putut. Era ca și cum ai fi devenit o parte din mine, aproape din clipa când ne-am întâlnit. Crucea neagră mi-ar fi spus să te dau deoparte, dar mă săturasem să tot resping pe toată lumea. Voiam să fiu, măcar o dată-n viața mea, alături de cineva fără să-mi pese ce semnificație avea asta pentru Crucea neagră. Să trăiesc o vreme ca un om

obișnuit. După prima noastră conversație – mă crezi că te-am luat drept o fată normală și foarte frumoasă?

Era cel mai amuzant și cel mai trist lucru pe care-l auzisem vreodată.

— Acum știi că nu e așa.

— Ce anume ești... n-are importanță pentru mine. Ți-am mărturisit deja, cu toată sinceritatea.

S-a-ntors către fereastră, astfel încât îi puteam vedea profilul și îngrijorarea adânc întipărită pe chip.

— Mai sunt multe de spus, dar autobuzul e gata să plece... La naiba, poate-l prind pe următorul...

— Nu!

Mi-am apăsât palma pe sticla colorată. Deși încă nu știam dacă era cu puțință să mai am vreodată încredere în Lucas, eram sigură că niciodată n-aș fi fost în stare să-i fac vreun rău, și cu atât mai puțin să stau cu brațele încrucișate când doamna Bethany și părinții mei ar fi-ncercat să-l omoare.

— Lucas, ceilalți nu sunt cu mult în urma mea. Nu mai aștepta. Pleacă repede.

Ar fi trebuit să iasă în fugă, chiar în clipa aceea, însă el s-a uitat lung la mine prin sticlă și și-a desfăcut încet mâna în fața mâinii mele, astfel încât erau lipite amândouă pe același ochi de geam, deget peste deget, palmă peste palmă. Am venit amândoi mai aproape, și între fețele noastre n-au mai rămas decât câțiva centimetri. Chiar și cu sticla colorată între noi, simțeam aceeași intimitate ca în timpul oricăreia dintre sărutările noastre.

— Vino cu mine, a zis el, cu voce scăzută.

— Ce? Am clipit nedumerită, neizbutind să prind înțelesul propunerii pe care mi-o făcuse. Adică... să fug de-acasă? De-adevăratelea? Așa cum mi-ai spus în prima zi să fac?

— Doar ca să putem vorbi despre toate câte s-au petrecut și... și să ne luăm rămas-bun așa cum ar trebui în loc să... Lucas a înghițit în sec și mi-am dat seama pentru prima oară că era tot atât de tulburat și de speriat ca mine. Am destui bani ca să cumpăr bilete pentru amândoi. Mai târziu pot face rost de alții, ca să te trimit înapoi, acasă, dac-o s-o dorești. Putem să plecăm chiar în clipa asta. Traversăm strada în fugă, sărim în autobuz. Plecăm de-aici împreună.

— Vrei să mă predai Crucii negre?

— Ce? Nu! Vocea îi suna într-adevăr ca și cum așa ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. În măsura în care își poate da seama oricare om, apartinții speciei umane. O să-ți port de grijă dacă mă-nsoțești.

— Înainte de a-ți răspunde, spune-mi un singur lucru, i-am cerut, rostind cuvintele fără grabă.

Lucas a căpătat o expresie prudentă.

— OK. Întreabă-mă.

— Ai zis că mă iubești. Era adevărul?

Chiar dacă mă mințise în toate privințele, ascunzându-și până și numele, mă gândeam că aș fi putut suporta, atâta vreme cât aș fi știut asta.

A răsuflat, părând că râde sau oftează – nu era clar.

— Doamne, da. Bianca, te iubesc atât de mult! Chiar dacă n-o să te mai revăd niciodată, chiar dac-o să ies de aici nimerind într-o ambuscadă pe care-ai pus-o la cale împreună cu părinții tăi, o să te iubesc întotdeauna.

În mijlocul atâtor minciuni, în sfârșit ceva era adevărat.

— Și eu te iubesc, am mărturisit. Trebuie să fugim.

Capitolul 17

Am reușit, am spus, tremurând de oboseală în timp ce mă lăsam să cad pe bancheta din autobuz.

Lucas a clătinat din cap.

— Nu încă.

Autobuzul a pornit cu o smucitură, intrând încet pe șosea. Eram ultimii pasageri care se îmbarcaseră; încă trei minute, și ne-am fi pierdut șansa de scăpare.

— Știu că părinții mei sunt rapizi, dar nu cred că pot prinde un autobuz pe autostradă.

O bătrână așezată cu câteva rânduri în fața noastră s-a uitat peste umăr, evident întrebându-se despre ce naiba vorbeam. Lucas i-a adresat cel mai fermecător dintre zâmbetele sale, fapt care a făcut-o să suradă cu gropițe și să se-ntoarcă la romanul ei. El m-a luat apoi de mână și m-a condus în fundul autobuzului aproape gol, unde puteam vorbi în voie, fără ca discuția noastră despre vampiri să fie surprinsă de alți pasageri.

Lucas s-a strecurat pe locul de lângă fereastră. M-am gândit că m-ar fi putut lua în brațe, dar a rămas încordată, cu ochii la sticla încețoșată de apă.

— Nu putem spune c-am scăpat înainte de a trece de pasaj. Cel aflat la mai puțin de cinci kilometri de oraș.

Nu știam despre ce vorbea. Era evident că făcuse o cercetare tactică a zonei mult mai amănunțită decât a mea.

— Ce crezi că vor face? Se vor așeza în mijlocul drumului ca să oprească autobuzul?

— Doamna Bethany nu e proastă.

Lucas nu-și dezlipea ochii de geam. Felinarele pe lângă care treceam îl scaldau într-o lumină de un albastru pastelat, care pălea când le depășeam, aruncându-ne din nou în umbră.

— Da, e posibil să mă fi urmărit în oraș. Dar ea și-ar fi putut închipui c-o să iau autobuzul. În cazul ăsta, grupul ei o s-aștepte la pasajul ăla. Vor sări în autobuz, mă vor înșfăca și-i vor lăsa pe polițiști să-ncerce mai târziu să le dea explicații celorlalți pasageri.

— N-ar face asta!

— Ca să oprească un vânător din Crucea neagră? Poți să pui pariu pe ultimii tăi bani.

— Dacă faci parte din această Cruce neagră, de ce-ai venit la Academia Evernight?

— Am fost trimis să mă infiltrez în școală. Era misiunea mea. Misiunile primite de la Crucea neagră nu se refuză. Le îndeplinești sau mori străduindu-te s-o faci.

Convingerea sumbră cu care vorbise m-a înfricoșat la fel de mult ca orice auzisem vreodată despre vampiri.

— Abia acum ați aflat despre școala asta?

— Crucea neagră știe ce e Academia Evernight, aproape încă de când aceasta a fost înființată. Locurile astea unde stau vampirii...

— Unde stăm *noi*.

— Totuna. Acolo fac vampirii cel mai puțin rău. Nimeni nu vrea să se dea în spectacol sau să trezească bănuielile oamenilor din jur; în locurile astea, vampirii se

controlează întotdeauna. Nu vânează, nu supără pe nimeni. Dacă s-ar purta așa întotdeauna, n-ar mai fi nevoie de Crucea neagră.

— Majoritatea vampirilor nu vânează, am insistat eu.

Autobuzul a nimerit într-o gaură din asfalt, zgâlțâindu-ne

pe toți, și spaima m-a făcut să icnesc zgomotos. Lucas și-a pus o mână pe genunchiul meu, liniștindu-mă, apoi și-a întors din nou ochii către geam. Aproape că ieșisem din Riverton, apropiindu-ne cu fiecare secundă tot mai mult de pasaj.

— Ți-aduci aminte ce mi-ai zis în magazinul de antichități? a murmurat el. „Spune-i asta lui Erich!” E-al naibii de sigur că el o vâna pe Raquel.

Cum l-aș fi putut face să-nțeleagă? M-am străduit să găsesc un exemplu util.

— Îți plac hamburgerii, nu?

— Ar trebui să purtăm o discuție serioasă despre momentele potrivite sau nu pentru pălăvrăgeală. La dineuri, da. Cu cinci minute înainte de o ambuscadă a vampirilor, nu.

— Ascultă-mă! Ai mânca un hamburger dacă ar exista riscul să-ți tragă un pumn în nas?

— Cum ar putea un hamburger să-mi tragă un pumn?

— Să spunem pur și simplu că ar putea. N-aveam timp să ne certăm pentru metafore. Te-ai mai osteni să-l mănânci? Sau ai prefera altceva?

Lucas s-a gândit două secunde.

— Lăsând deoparte straniețea ideii că un hamburger ar putea să m-atace – ceea ce e din cale-afară de bizar –, nu, presupun că nu l-aș mânca.

— Ei bine, ăsta e motivul pentru care majoritatea vampirilor nu atacă oameni. Oamenii ripostează. Țipă. Fac scandal. Sună la poliție de pe telefonul mobil. Într-un fel sau altul, îți aduc mai multe neazuri decât merită. E mult mai simplu să cumperi sânge de la măcelării sau să mănânci animale mici. În marea majoritate, lumea preferă calea cea mai ușoară, Lucas. Știu că ești destul de cinic ca să-nțelegi atâta lucru.

— Frumos și practic. Pariez că mi-ai povestit toate astea exact așa cum le-ai auzit de la părinții tăi. Dar n-ai spus niciodată că nu e corect să ucizi oameni.

Nu mi-a plăcut că recunoscuse explicația ca aparținându-le părinților mei, nu mie. Nu mi-a plăcut că n-am putut continua decât cu vorbele lor.

— Asta se-nțelege de la sine.

— Nu și pentru o grămadă de vampiri, nu, nu e așa. Ceea ce spui tu are sens, dar nu e atât de liniștitor cum crezi. Unul dintre noi se înșeală asupra numărului de vampiri careucid oameni, dar eu știu că sunt uciși foarte mulți. Am văzut asta întâmplându-se. Tu, nu?

— Nu, niciodată. Părinții mei... nu sunt așa. N-au făcut niciodată rău nimănui.

— Pur și simplu fiindcă n-ai văzut tu, nu-nseamnă că nu e adevărat.

— Ai văzut tu? I-am provocat.

Am simțit un gol în stomac când a încuviințat din cap. Apoi a spus cel mai cumplit lucru pe care l-ar fi putut spune:

— L-au omorât pe tata.

— Oh, Dumnezeu!

Lucas se uita pe geam, încă și mai încordat decât înainte. Eram probabil foarte aproape de pasaj.

— Eu n-am fost de față. Nu eram decât un copil. Abia dacă mi-l mai amintesc. Dar am văzut vampiri atacând alți oameni, am văzut trupurile pe care le lasă în urmă. E oribil, Bianca. Nu poți să-ți dai seama cât e de oribil, poate că n-ai nici măcar cum să-ți

imaginezi. Părinții tăi ți-au arătat numai partea frumoasă. Există și una urâtă.

— Poate că tu ai văzut-o numai pe cea urâtă. Poate că tu ești acela care nu-nțelege adevărata balanță a lucrurilor.

Stomacul mi se zbătea și degetele mi se încleștau tot mai tare pe spătarul banchetei goale din față. Urma să ne luptăm ca să ne salvăm viețile?

— Dacă părinții mei mi-au ascuns mie întregul adevăr, poate că și mama ta ți l-a ascuns ție.

— Mama nu înfrumusețează lucrurile. Poți să mă crezi în privința asta. Lucas și-a golit plămânii. Pregătește-te!

Autobuzul a luat un viraj strâns, legănând pasagerii dintr-o parte într-alta. Prin atmosfera încețoșată de ploaie, am deslușit apropierea luminilor pasajului de deasupra noastră. Am scrutat întunericul, străduindu-mă să zăresc siluete sau vreo mișcare, vreun indiciu că doamna Bethany ne aștepta acolo.

Lucas a respirat adânc.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Încă două secunde, și autobuzul a intrat huruind într-un pasaj subteran. Nu s-a întâmplat nimic. Doamna Bethany își condusesese totuși grupul în oraș.

— Am reușit, am șoptit eu.

Lucas m-a strâns în brațe. Când s-a lăsat pe umărul meu, mi-am dat pentru prima oară seama cât de istovit era și cât de înspăimântat fusese în realitate. Mi-am trecut degetele prin părul lui ud, mângâindu-l. Era timp să ne certăm mai târziu, să vorbim despre Evernight și despre Crucea neagră, și despre orice altceva ne mai despărțea. În clipa aceea, nu conta decât că eram în siguranță.

Nu mai fusesem la Boston de când eram foarte mică. Îmi aminteam vag ce însemna să te afli în oraș, nu la țară – zgomot și gunoi, asfalt și semne de circulație în loc de pământ și copaci, și lumini pretutindeni, destul de strălucitoare ca s-ascundă pentru totdeauna stelele. Deși mă pregătisem pentru un atac de panică aparent inevitabil, când am ajuns la destinație – o zonă de la periferia orașului, un cartier dezgustător, din câte puteam spune –, era târziu, eram istoviți. Nu eram speriată; doar amorțită.

— Ar trebui să hotărâm ce facem în noaptea asta.

Erau primele cuvinte pe care le rostea Lucas de când coborâserăm din autobuz. Încă ținându-ne strâns de mână, înaintam printre personaje cu înfățișare înșelătoare. Purtau haine prea largi, râdeau prea zgomotos, aruncau priviri tăioase către fiecare mașină care apărea de după colțurile străzilor.

— O să se facă dimineață înainte de a veni cineva să ne ia.

— Să ne ia? Cine vine să ne ia?

— O să vină cineva de la Crucea neagră. Imediat ce am forțat ușa magazinului de antichități, am folosit telefonul și am lăsat mesaj că mă îndrept încoace. O să sun din nou ca să anunț unde ne găesc, imediat ce-o să știm unde rămânem.

— Nu vreau să umblăm prea mult prin cartierul ăsta.

Am aruncat o privire bănuitoare către o fereastră spartă.

— Bianca, gândește-te. Lucas s-a oprit brusc și, pentru prima oară în noaptea aceea, și-a recăpătat vechea expresie sarcastică. Cui ar trebui să-i fie frică aici? Nouă sau lor?

De ce să se teamă oamenii ăștia de mine? Și atunci m-a izbit poanta glumei care era viața mea: Sunt vampir.

Am început să chicotesc și Lucas mi s-a alăturat. Când mi-am pierdut controlul, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz, m-a cuprins cu brațele și m-a strâns cu putere.

Sunt vampir. Toată lumea se teme de mine. De MINE. Dar de Lucas ? El e sigurul tip care poate speria vampirii. Toți indivizii ăștia cu înfățișare dură – dacă ar ști – ar rupe-o la fugă, să-și salveze viețile.

Când am putut din nou să respir, m-am îndepărtat de Lucas și am încercat să examinez calm situația noastră. Însă-mi era greu să mă gândesc la altceva în afară de el, de faptul că rătăceam amândoi fără țintă. Lumina fluorescentă absorbea strălucirea părului lui de bronz, care părea pur și simplu castaniu. Poate că extenuarea era aceea care-l făcea să pară atât de palid și de tras la față; nu puteam decât să-mi imaginez cât de obosită arătam eu.

— E aproape miezul nopții. Unde-o să stăm?

Un val de căldură mi-a împurpurat obrajii când mi-am dat seama ce spusesem – era aproape ca și cum l-aș fi invitat pe Lucas să-și petreacă noaptea cu mine. Dar, pe de altă parte, nu fugiserăm împreună? Poate era firesc să presupună că urma să dormim împreună. Poate ar fi fost firesc să presupun și *eu* același lucru, și fuseseră momente când îmi dorisem cu atâta disperare să fiu cu el, încât îmi alungasem somnul, însă în noaptea aceea, după toate câte abia se întâmplaseră, o asemenea perspectivă nu reușea decât să mă facă stângace și nervoasă.

Lucas părea să fi înțeles în același timp cu mine în ce situație neplăcută ne aflam.

— N-am cardurile de credit la mine. S-ar putea zice c-am fost nevoit să plec în grabă. Și tocmai mi-am cheltuit ultimii bani din buzunar.

— Eu n-am adus cu mine decât o lanternă. Firmele prea strălucitoare ale puținelor magazine deschise mă făceau să strâng din ochi. Ar fi fost mai bine să plecăm cu o praștie și cu biscuiți Oreo.

Furtuna dezlănțuită din Riverton n-ajunsese acolo, așa că nu trebuia să ne temem c-aveam să ne murăm până la piele dacă ne continuam mersul fără țintă, încercând să ne gândim la o soluție. Eram uzi și extenuați și nesiguri unul de altul și nu reușeam să ne prefacem nepăsători când treceam pe lângă birouri de eliberare pe cauțiune și pe lângă cârciumi. Să ne petrecem noaptea ghemuiți pe câte o bancă dintr-un parc în paragină nu era o perspectivă atrăgătoare.

Încercând să mă liniștesc, mi-am dus mâna spre pulover, către locul de sub claviculă unde prinsesem broșa în dimineata aceea. Părea să se fi-ntâmplat cu o mie de ani în urmă. Dar broșa era încă acolo, cu muchiile sculptate în jais ale fiecărei petale reci sub vârfurile degetelor mele.

În clipa aceea treceam pe lângă o casă de amanet, cu trei sfere aurii cu contururi de neon deasupra ușii, și mi-am dat seama ce aveam de făcut.

— Bianca, nu, a protestat Lucas când l-am tras după mine în micul magazin sordid.

Rafturile erau ticsite de vechituri îngrămădite la întâmplare, de toate lucrurile de care voiseră oamenii să scape, de genul hainelor de piele strălucitor colorate, al ochelarilor de soare cu rame metalice și al unor aparate electronice sofisticate, probabil furate.

— Ne putem întoarce în stația de autobuz.

— Nu, nu putem.

Mi-am desprins broșa de pulover, străduindu-mă din răputeri să n-o privesc. Dacăș fi zărit perfecțiunea florilor negre, mi-aș fi pierdut curajul.

— Aici nu e vorba de confort, Lucas. E vorba de un loc unde să fim în siguranță și să putem sta de vorbă. Și...

Și să ne putem lua rămas-bun, m-am gândit, dar n-am reușit să rostesc cuvintele.

El s-a gândit o clipă, apoi a dat din cap.

Probabil că amândoi păream pe de-a-ntregul deprimați când ne-am apropiat de patron, dar el n-a părut să se sinchisească. Era un bărbat costeliv, îmbrăcat într-o cămașă de poliester; abia dacă s-a uitat la noi.

— Ce-i asta? Plastic sau cam așa ceva?

— E jais Whitby autentic, m-am grăbit să răspund.

— N-am auzit de Whitby. Patronul a bătut cu unghia în petalele cioplite. E o chestie destul de demodată.

— Pentru că e foarte veche, a spus Lucas.

— Aud mereu asta, a oftat patronul. O sută de dolari. Fără tocmeală.

— O sută de dolari! A costat de două ori pe-atât! am protestat.

Și valora cu mult mai mult. O purtam de câteva luni, zi de zi, ca pe un simbol al dragostei mele pentru Lucas. Cum putea omul ăla să fie atât de insensibil?

— Drăguțo, oamenii nu vin aici pentru cea mai profitabilă recuperare a investițiilor. Vin ca să-și facă rost de bani gheață. Vreți banii? V-am spus oferta mea. Dacă nu-i vreți, vedeți-vă de drum și nu-mi mai irosiți timpul.

Lucas ar fi preferat să ia broșa înapoi în loc s-o vândă pentru o sumă cu mult sub valoarea ei. Îmi dădeam seama de atâta lucru văzând încăpățânarea cu care-și încordase fălcile, învățasem că acționa adesea sub imboldul unui impuls puternic, chiar dacă nu făcea mutarea corectă - iar să păstrăm broșa nu era pentru noi o asemenea mutare. Am întins hotărâtă mâna, cu palma în sus.

— Atunci o sută de dolari să fie.

În schimbul sacrificiului nostru, am primit cinci bancnote de câte douăzeci de dolari și un bon de hârtie, care ne promitea că puteam răscumpăra broșa mai târziu, dacă intram cumva în posesia unei averi în următoarele două zile.

— O să fac rost de bani, m-a asigurat Lucas în timp ce ieșeam, îndreptându-ne spre singurul hotel pe care-l zărisem. O să ți-o răscumpăr.

— Când mi-ai cumpărat-o, ai spus că ești bogat. E adevărat?

— Aăă...

Am ridicat din sprânceană.

— Nu tocmai?

— Am acces la banii Crucii negre, și asta reprezintă o sumă decentă. Dar trebuie să-i folosesc pentru aprovizionare. Pentru obiecte necesare. A ridicat din umeri. Nu pentru bijuterii.

— Ți-ai făcut necazuri cumpărându-mi broșa.

Lucas și-a îndesat pumnii strânși în buzunare, într-o dispoziție sumbră.

— Le-am spus că de fapt lucrez pentru ei. Dar nu primesc nici salariu, nici vreun spor de risc, așa că, din punctul meu de vedere, îmi sunt datori. Și exact asta am de gând să le spun și când o să răscumpăr broșa. Pentru că e ta, Bianca. Îți aparține, punct.

— Te cred. I-am luat obrazii în palme. Dar nu e cel mai important lucru, OK? Cel mai important e că suntem în siguranță, că suntem împreună, că avem ocazia să lămurim toată povestea asta.

— Da. Părul lui umed și ciufulit era cald sub degetele mele și a închis ochii când i l-am dat peste cap. Acum hai să găsim un loc unde să stăm.

N-am avut de străbătut decât încă două cvartele înainte de a ajunge la un hotel ieftin. La recepție - o încăpere mică, în care mirosea a bere și țigări -, Lucas s-a asigurat că primim o cameră cu două paturi, ceea ce a făcut-o pe femeia din partea opusă

panoului din sticlă antiglonț să ne arunce o privire stranie. Am încercat să nu mă gândesc la prețioasa broșă vândută pentru o noapte într-o chichineață cu paturi șubrede gemene, acoperite cu pături de lână de un albastru întunecat, unde singura lumină era a unei lămpi mici de porțelan. Am intrat fără să ne atingem, nici măcar ținându-ne de mână, dar eram incredibil de conștientă că ne aflam singuri într-un dormitor. Lucas a aprins veioza dintre paturi, dar asta nu m-a făcut să mă simt mai în largul meu. M-am pomenit în schimb cu ochii la cămașa lui albă, ușor lipită de trup din cauza ploii. Bumbacul aproape transparent i se mula pe mușchii spatelui.

— Vrei să te dezbraci în baie? m-a întrebat el, cu blândețe. Eu o să intru sub pătură. O să sting lampa. Când te-ntorci, n-o să pot vedea nimic.

Am râs, în același timp ușurată și nervoasă.

— Acum ai o parte dintre puterile noastre. Unii dintre noi pot vedea pe întuneric.

— Eu, nu. Jur!

Mi-a zâmbit strâmb.

Așa că m-am dus în baia minusculă și mi-am scos, una câte una, hainele îmbibate de apă. Cel puțin tricoul și lenjeria mea de corp erau destul de uscate. M-am spălat pe față și mi-am împletit din nou părul ud, ondulat; din cealaltă parte a ușii, l-am auzit pe Lucas vorbind scurt, apoi închizând telefonul. Nu mă îndoiam că tocmai lăsase un mesaj, anunțându-i pe cei din Crucea neagră unde să ne găsească.

Pe urmă, m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Nu se putea spune că până atunci nu-i dădusem nicio atenție, dar nu mă mai privisem niciodată întrebându-mă cum mă vedea altcineva. Iar Lucas avea să mă vadă, din clipă-n clipă. Avea să mă găsească frumoasă? Mi-am dat seama că mă simțeam frumoasă, că voiam să mă vadă. Mi-am trecut palmele peste stomac, apoi peste partea laterală a șoldurilor, și propria mea atingere mi-a oferit o senzație nouă. În tot acest timp, Lucas era chiar de cealaltă parte a ușii. Dezbrăcându-se. Așteptându-mă.

Dâra de lumină de sub ușa băii s-a întunecat. Am respirat adânc, am stins becul și am deschis ușa. Camera noastră nu era luminată decât de strălucirea palidă a luminilor orașului, filtrată prin perdele. Cercetând încordată întunericul, l-am zărit pe Lucas în umbră; alesese patul cel mai îndepărtat de baie. Era deja sub pătură, cu un braț gol și cu un umăr la vedere.

Am răsuflat de două ori, apoi m-am îndreptat spre patul lui. Și-a ridicat privirea spre mine, nevenindu-i să-și creadă ochilor, dar a săltat pătura, invitându-mă sub ea.

— Doar ca să dormim.

Cuvintele mele nu erau decât o șoaptă. Sângele îmi zvâcnea în vene și vocea mea mi se părea, până și mie, firavă și stranie. Mi-am simțit tot trupul încălzindu-se, până și între degetele picioarelor.

— Doar ca să dormim, a promis el.

Nu eram sigură că-l credeam pe vreunul dintre noi.

M-am strecurat în pat, și Lucas a tras pătura peste noi amândoi. Mi-am lăsat capul pe pernă, la numai câțiva centimetri de al lui. Patul era atât de îngust, încât nu puteam să nu ne atingem – picioarele mele goale se ștergeau de ale lui, îi simțeam boxerii aspri pe coapse, sânii mei erau destul de aproape ca să simt căldura pieptului lui gol.

Ochii lui Lucas nu s-au dezlipit de ai mei nici măcar o clipă.

— Trebuie să știu dacă ești de părere că fac ceea ce e corect.

M-am gândit la asta.

— Sunt de părere că faci ceea ce e corect.

— Mă mulțumesc cu asta, a spus el, obosit.

- Te iubesc.
- Și eu te iubesc.

În clipa aceea, mi-am dorit să-l trag lângă mine, să ne pierdem unul într-altul și să uităm de orice altceva. Nu-mi păsa dacă ne asumam vreun risc, dacă n-aveam să ne mai vedem niciodată, nu-mi păsa nici că aș fi făcut-o pentru prima oară. Dar, înainte de a apuca să schitez vreo mișcare, Lucas mi-a luat pur și simplu mâinile într-ale lui, cu venerația cuiva care se pregătește de rugăciune.

- Nu ne putem lăsa în voia simțurilor, a murmurat.

Arzători, ochii lui îi sfredeleau pe ai mei ca și cum pe lume

n-ar fi existat nimic pe care să și-l fi dorit mai mult decât să se lase în voia lor.

- Ba poate că da, m-am aventurat, cu voce tremurătoare.

Palmele i s-au strâns în jurul mâinilor mele și ceva din interiorul meu i-a răspuns tresăltând. Însă n-a schițat niciun gest ca să mă sărute.

— Nu putem. A spus-o ca și când n-ar fi încercat să mă convingă numai pe mine, ci și pe sine însuși. Așa cum stau lucrurile, suntem amândoi prea aproape de preschimbarea în vampiri. Dacă unul dintre noi își pierde controlul... dacă ni-l pierdem amândoi... Bianca, știi că s-ar putea întâmpla.

- Și ar fi cel mai rău lucru?

— Da, cred că da. Înainte de a putea începe să-i aduc din nou argumente despre ce sunt și ce nu sunt vampirii, despre cine era bun și cine era rău, Lucas a adăugat: în plus, mâine ne întâlnim cu un grup de vânători de vampiri. Poate nu e cel mai potrivit moment pentru o asemenea transformare.

OK, asta avea sens. Ceea ce nu însemna și că-mi era pe plac.

- Bine, am murmurat. Dar, Lucas...

- Da?

- Într-o bună zi...

- Într-o bună zi..., a repetat el, cu glasul răgușit.

Am închis ochii și mi-am aplecat fața, astfel încât degetele lui să-mi poată atinge obrazul. Acum puteam dormi. Putea să cred că totul avea să fie bine. Poate că nu era decât un alt vis, dar ne aflam într-un loc al viselor.

- Lucas!

Am auzit vocea femeii ca prin ceață. La început, m-am întrebat de ce vorbea Patrice despre Lucas, apoi mi-am dat seama că nu era glasul ei.

M-am ridicat speriată în capul oaselor. Evenimentele nopții abia încheiate mi-au inundat memoria, amețindu-mă, tocmai când clipeam în lumina neașteptată. În loc să mă fi trezit în camera mea din internat, eram întinsă alături de Lucas, care se sălta de sub pătură, trecându-și o mână prin părul ciufulit, iar o femeie de patruzeci și ceva de ani stătea în cadrul ușii camerei noastre de motel, holbându-se la noi.

Lucas a înghițit în sec cu greutate, apoi a zâmbit larg.

- Bună, mamă.

Capitolul 18

— OK, suntem în secolul al douăzeci și unulea, așa că nu m-am gândit niciodată c-o s-aștepți până când te însori. Mama lui Lucas s-a sprijinit de tocul ușii și și-a încrucișat brațele la piept. Dar, zău așa, Lucas. Știai că vin. Chiar trebuia să-mi arunci asta în față?

— Nu e ceea ce pare, a răspuns el.

Cum putea fi atât de calm? În loc să bâlbâie scuze și explicații, cum aș fi făcut eu, s-a mulțumit să-mi pună mâna pe umăr și a zâmbit.

— Eu și Bianca am împărțit aceeași cameră fiindcă am rămas fără bani. Și ca s-o obținem pe asta am fost nevoiți să amanetăm ceva. Și nici nu ți-a cerut nimeni să descui ușa cu șperaclul. Așa că nu te ambala, OK?

Ea a ridicat din umeri.

— Ai aproape douăzeci de ani. Poți să iei singur decizii în ceea ce te privește.

— Ai douăzeci de ani? am murmurat.

— Nouăsprezece și ceva. Are vreo importanță?

— Cred că nu.

Prin comparație cu tot ce aflasem despre Lucas cu o zi înainte, ce mai conta că era cu trei ani mai mare ca mine?

El s-a ridicat din pat fără să-și facă probleme. Țsta era norocul meu: îl vedeam prima oară numai în boxeri, și nu mă puteam relaxa ca să-i savurez imaginea.

— Bianca, ea e mama mea, Kate Ross. Mamă, ea e fata despre care ți-am povestit, Bianca.

Femeia a dat din cap, adresându-mi o privire prietenoasă.

— Poți să-mi spui Kate.

Acum, când eram destul de trează ca să mă pot concentra, vedeam ce bine semăna cu Lucas. Era înaltă – poate chiar mai înaltă decât el –, cu părul castaniu-auriu, lung până în dreptul bărbiei, de o nuanță ușor mai deschisă decât al lui, și cu aceeași ochi de un verde-închis. Aidoma lui Lucas, avea fața colțuroasă: maxilar pătrățos, bărbie ascuțită. Purta blugi decolorați și o cămașă Henley, destul de strâmtă ca să-i contureze mușchii sculpturali ai brațelor. Nu credeam că mai întâlnisem vreodată o femeie care să semene mai puțin a mamă. Cu alte cuvinte, ce soi de mamă își găsește fiul în pat cu o adolescentă și se mulțumește să zâmbească?

Pe de altă parte, era mai bine decât să facă o scenă. I-am adresat o fluturare stângace de mână.

— Salut!

— Salut! Probabil că ați avut o noapte grea. Să turnăm niște cafea în voi și să vedem cum o putem ajuta pe Bianca.

A arătat către stradă cu o mișcare a capului. Lucas își trecea deja mâinile prin păr și își înșfăcase jeanșii, fără să se jeneze câtuși de puțin de mama lui. Eu aș fi vrut să mă-nfășor în cuvertura de pe pat sau în altceva, dar ar fi fost încă și mai umilitor; în schimb, am sărit din așternut și am ajuns în baie din numai vreo doi pași.

Odată înăuntru, mi-am recuperat în parte demnitatea, îmbrăcându-mă din nou. Hainele mele erau acum uscate, deși mototolite. Mi-am desfăcut coada împletită în care-mi strânsesem peste noapte părul, lăsându-mi-l să cadă în valuri molatice în jurul feței. Nu era cine știe ce pieptănătură ingenioasă, dar pe așa ceva se bazau în secolul al șaptesprezecelea. Cu împunsătura unei remușcări, mi-am amintit-o pe mama făcându-mi o demonstrație.

— Să mergem.

Când ieșeam pe ușă, Lucas mi-a aruncat o privire, probabil încercând să-și dea seama cât de bine rezistam. Poate pe Kate o păcălea bravada mea prefăcută, dar Lucas mă cunoștea destul de bine ca să intuiască adevărul. Mi-am ridicat cu hotărâre bărbia, ca să-i dau de înțeles că eram hotărâtă să ies cât mai bine cu putință din situația noastră tot mai stranie.

Kate ne-a condus la o camionetă veche, șubrezită, din anii 1950, de un turcoaz palid și cu farurile de forma motoarelor navei stelare Enterprise. Când ne urcam, s-a uitat tot timpul în jur, trecând în revistă toți trecătorii.

— Credeți c-ați fost urmăriți? Profesorii n-au cum să fie prea binevoitori cu fugarii.

— N-au ajuns decât până la Riverton, și nu înainte de plecarea noastră, m-am grăbit eu să răspund, în vreme ce mă instalam cu mișcări iuți pe locul din mijloc, iar Lucas se urca lângă mine. I-a oprit apa curgătoare.

Ea a înlemnit în aceeași secundă, cu o mână pe cheile din contact. S-a holbat la Lucas, nu cu expresia obișnuită a unei mame supărate, care spune limpede că peste două secunde o să te-alegi cu o pedeapsă. Îl privea cu mult mai multă duritate – așa cum îmi imaginam că se uitau comandanții armatelor când trimiteau trădătorii în fața plutonului de execuție.

— Î-ai spus?

— Mamă, trebuie să m-ascuți o secundă. Lucas a respirat adânc, calmându-se, și și-a întins mâinile, ca și cum ar fi putut într-adevăr s-o țină la distanță. Bianca știa deja adevărul despre Evernight. I-am explicat doar cum stau lucrurile legate de Crucea neagră, pentru că am fost nevoit. Nu e ca și cum n-ar fi înțeles dinainte că vampirii există. OK?

— Nu, nu e OK. Greșeala ta o fi fiind de înțeles, dar e totuși o greșeală. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Kate și-a îndepărtat bretonul din ochi și m-a privit cu mai multă atenție decât prima oară. Atitudinea ei nepăsătoare dispăruse. Cum ai aflat de existența lor?

La început, am crezut că se referea la Crucea neagră. A avut nevoie de o secundă ca să-nțeleg că spunând „lor” se referea la vampiri. Mi-am dat seama că Lucas nu-i dezvăluise ce eram de fapt – și felul în care se foia pe banchetă, alături de mine, mi-a dat de înțeles că ascundea adevărul ca să mă protejeze. Fără-ndoială că nu-i pomenise nici de noile lui puteri, într-o oarecare măsură vampirice.

Așa că am făcut ceea ce știam, și eu și el, să facem cel mai bine: am mințit.

— Au fost tot felul de indicii. Faptul că școala nu servește niciodată masa pentru elevi, așa că fiecare mănâncă în intimitate – veverițele moarte răspândite peste tot –, atitudinile și ideile multor oameni, care păreau să provină de acum câteva secole. Nu era prea greu să-ți dai seama.

— Mie nu mi se par cine știe ce dovezi. Nicidecum convinsă, Kate a călcat pe accelerație și a-nceput să străbată în viteză o șosea locală care ducea către ieșirea din oraș. N-ai mai avut de-a face cu nimic supranatural înainte și ai pus totul cap la cap numai din atâta lucru?

— Bianca ascunde o parte din adevăr fiindcă-ncearcă să nu te sperie, a spus Lucas. Ea a fost cea care m-a ajutat, după ce s-a-ntâmplat asta.

Pe urmă și-a deschiat cu grijă gulerul cămășii. Acolo, încă de un roz-închis pe fundalul pielii lui, erau cicatricele lăsate de a doua mea mușcătură.

— Oh, Dumnezeu!

Kate și-a întins imediat mâna peste mine, ca s-atingă brațul lui Lucas. La urma

urmelor, era cu adevărat o mamă, chiar dacă n-o arăta întotdeauna.

— Noi știam că asta s-ar putea întâmpla – o știam –, dar eu mi-am spus că nu era cu putință.

Lucas s-a ferit, rușinat.

— Mamă. Mă simt foarte bine.

— Ai scăpat. Cum ai reușit?

— L-am ucis pe unul dintre ei – un vampir pe nume Erich, care-i amenința pe elevii umani. Am avut o dispută. Pentru el s-a sfârșit cel mai prost. Serios că nu mai e nimic altceva de spus.

M-era mai ușor să admir talentul de mincinos al lui Lucas când nu eram eu cea pe care o mințea. Geniul consta, firește, în faptul că nu inventa nimic. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese mamei sale descria un fapt real. Pur și simplu dezvăluisese toate aceste fapte făcând-o să creadă în existența unei secvențe alternative de evenimente, în care el fusese mușcat de Erich iar eu eram o fată dulce, înțeleaptă și cu desăvârșire normală care-l ajutase să-și revină după aceea.

— Ai văzut cu ce ne confruntăm.

Kate îmi vorbea cu mai mult respect decât înainte. După toate aparențele, oricine îi ajuta fiul era OK în ochii ei. Nu și-a desprins nicio clipă ochii de drum în timp ce accelera pe străzile prost pavate, ducându-ne într-o suburbie mai mică, una care părea mai veche și destul de părăginită.

— E o activitate periculoasă și nu ești pregătită pentru ea, dar îmi dau seama că suntem datori să te menținem în siguranță. Dacă Demonul ăla care e doamna Bethany află că ajuți un membru al Crucii negre, viața ta nu mai valorează nici cât o para chioară.

Știuseseam întotdeauna că doamna Bethany era capabilă de multe ca să-și apere secretele, dar nu credeam totuși că ar fi fost dispusă să ucidă, și cu atât mai puțin să mă ucidă pe *mine*.

— Atâta timp, și atâtea riscuri, și pentru ce? Fiindcă presupun că, la urma urmelor, n-ai reușit să afli marele secret, i s-a adresat Kate lui Lucas. Dacă ai fi făcut-o, se pare că e vorba de un gen de informații pe care nu le-ai menționat niciodată în rapoarte.

Lucas a clătinat obosit din cap.

— Nu l-am descoperit. Așa că las-o mai moale, OK?

— Un secret?

M-am întrebat dacă putea fi ceva de care să fi pomenit părinții mei. Dacă-l puteam ajuta pe Lucas, dacă era o informație pe care-aș fi putut s-o divulg fără să le fac rău părinților mei sau lui Balthazar, aș fi dezvăluit-o.

— Ce-ncerai să descoperi la Evernight?

— Țsta e primul an în care au primit oameni ca elevi. Celălalt luptător al Crucii negre care-a mai pătruns acolo, mâna de oameni care-au mai făcut-o în decursul anilor au reprezentat cazuri speciale, excepții acceptate de vampirii de la Evernight ca să pună mâna pe o grămadă de bani sau ca să evite să atragă atenția. Indiferent ce-ar pune la cale acum e cu totul altceva. Au primit cel puțin treizeci de oameni. De ce această schimbare?

Doamna Bethany spusese că „nii elevi” erau primiți la Evernight ca să poată avea o perspectivă mai largă asupra lumii. În realitate, era ultimul lucru pe care și-l dorea. Da, elevii se găseau acolo ca să afle mai multe despre lume, însă doamna Bethany avea un alt plan – și prezența elevilor umani la Evernight era un risc pentru planul acela. Raquel înțelesese că un anume lucru nu era în ordine, chiar dacă nu știa exact ce, iar exemplul lui Lucas vorbea de la sine. Vampirii erau de asemenea nevoiți să ascundă ce erau de

fapt, și asta într-unul din puținele locuri de pe Pământ unde s-ar fi putut aștepta să se relaxeze și să fie ei înșiși. Numai un motiv foarte puternic ar fi putut-o îndemna pe doamna Bethany să îngăduie așa ceva – dar care?

— Nu știu, am admis.

— Cum ai putea ști?

Kate a ridicat din umeri în vreme ce conducea mașina pe o stradă umbroasă. Casele de pe margini erau părăginite și una sau două păreau abandonate. Ea a oprit pe ceea ce părea a fi aleea din spate a uneia dintre clădirile abandonate, deși mi-am dat repede seama că nu era o locuință. Era o casă de întrunire de modă veche, de genul celor care existau în aproape fiecare oraș din New England, deși în ele nu se mai țineau adunări de cel puțin câteva decenii. Vopseaua albă era exfoliată și pătată de umezeală, iar cel puțin jumătate dintre ferestre erau sparte.

— Simplul fapt că ți-ai păstrat calmul după ce ai aflat de sugătorii de sânge e mai mult decât ar fi putut reuși majoritatea oamenilor. Lucas e profesionist. Dacă el n-a reușit să descopere secretul, înseamnă că e îngropat adânc.

— Profesionist, eh?

Lucas a surâs cu gura până la urechi când coboram din camionetă. Am înțeles că mama lui nu-l lăuda prea des, iar el îi savura laudele.

Ea a dat din cap și am observat pentru prima oară asemănarea zâmbetului ei cu cel al lui Lucas.

— Un profesionist care mă tem că e din nou la datorie. Avem multe de făcut.

M-am întrebat ce voia să spună.

— La datorie?

Kate și-a regăsit stăpânirea de sine.

— Nu mă refeream la tine, Bianca. Ai făcut destul și o să-ți fiu întotdeauna îndatorată. Întotdeauna. L-ai ajutat pe Lucas în haznaua aia... poate salvându-i viața... Mi-a zâmbit când ne îndreptam spre ușa din spate a casei de întrunire. N-o să te răsplătesc trimițându-te în ghearele pericolului. O să stai aici. Vei fi în siguranță. O să ne ocupăm noi de tot restul.

— „Noi”, adică...

— Crucea neagră.

Cu asta, Kate a răsucit cheia în broască și a deschis ușa cu o smucitură. Am pășit cu toții în întuneric și m-am înfiorat, cuprinsă de o senzație grețoasă de neliniște, dar ochii mi s-au acomodat repede, permițându-mi să întrezăresc scena din interior. Vreo doisprezece oameni erau adunați într-o încăpere dreptunghiulară lungă și îngustă, cu o podea de lemn atât de veche, încât scândurile se contractaseră destul de mult ca să se separe unele de altele. Pe lângă pereți încă se mai înșiruiau câteva bănci vechi, cu lemnul atât de moale și de vechi, încât se cojea. Pe toate erau înșirate arme, ca pentru un inventar: cuțite, țărushi, chiar și securi. Oamenii din interior erau o amestecătură pestriță, fiind cât se poate de diferiți unul de altul: înalți și scunzi; grași, costelivi și musculoși; purtând o duzină de soiuri diferite de haine de zi cu zi. O fată neagră, înaltă, care nu părea mai vârstnică decât Lucas, purta un pulover cu glugă, prea mare pentru ea, și stătea alături de un bătrân cu părul scurt, argintiu, într-un cardigan gri lăbărțat și cu ochelarii pentru citit agățați de un șnur maroniu. Singurul lucru pe care-l aveau în comun cu toții a fost oftatul de ușurare la vederea lui Lucas.

El m-a luat de mână și a spus:

— Salut, băieți!

— Ai reușit! Vorbise fata în puloverul cu glugă, dovedindu-se a avea un zâmbet larg

și un dinte strâmb, care-i îndulcea cumva puțin înfățișarea. Nu tocmai la examenele de sfârșit de an, doar dacă nu cumva acum ei le au în martie.

— Înțeleg, Dana. N-am reușit să termin anul, ceea ce-nseamnă că ai câștigat pariul. Lucas a ridicat din umeri. Însă vampirii au și portofelul meu, așa că mă tem c-o să fii nevoită să te mulțumești cu victoria morală.

— S-ar părea c-ai adus cel mai important lucru.

Dana mi-a întins o mână. Nevrând să-i dau drumul lui Lucas, i-am strâns-o cu stânga.

— Eu sunt Dana. Îl cunosc pe Lucas de multă vreme. Tu trebuie să fii Bianca.

— Cum de-ai auzit de mine?

— Lucas n-a fost în stare să vorbească despre nimic altceva în vacanța de Crăciun.

Dana a râs. S-a uitat pieziș la Lucas, al cărui zâmbet jenat m-a făcut să mă simt mândră și – chiar în mijlocul unor străini – sigură pe mine.

— Oh, aceasta e tânăra domnișoară? Bărbatul cu păr cărunt ne-a adresat o privire radioasă. Mă numesc Watanabe. Îl știu pe Lucas de când era...

— De destul de mult timp ca să-l pui într-o situație jenantă, l-a întrerupt altcineva, un bărbat înalt, cu părul negru și mustață.

Vederea lui mă tulbura într-un mod pe care mi-era greu să-l definesc, și cele două cicatrice gemene de pe obrazul drept îi dădeau o înfățișare înspăimântătoare chiar și când zâmbea. Așa cum stătea, în fața noastră, Kate i-a înconjurat mijlocul cu brațul.

— Sunt Eduardo, tatăl vitreg al lui Lucas.

— Da. Bună. Încântată de cunoștință.

Lucas nu pomenise niciodată de un tată vitreg. După toate aparențele, nu-și dorea să-l considere o parte a familiei.

În clipa aceea, a zâmbit vag.

— A trebuit s-o scot pe Bianca de-acolo. Știu că am încălcat protocolul vorbindu-i despre Crucea neagră, dar am încredere în ea.

— Sper că Lucas nu s-a înșelat, Bianca.

Eduardo și-a mijit ochii, privindu-mă intens înainte de a-l fulgera pe Lucas. Voia evident să spună că *eu* aș fi făcut bine să sper că Lucas nu se înșela. Dezvăluirea secretelor nu era trecut ușor cu vederea de organizația lor – și mai ales de Eduardo și Kate, care păreau s-o conducă.

— N-avem mult timp pentru explicații, nu și dacă trebuie să plecăm.

Toți ceilalți au început să-l întrebe pe Lucas despre fuga lui în ultimul moment. Știam că trebuia să stau și eu de vorbă cu ei, măcar ca să-l ajut pe Lucas să-și susțină povestea improvizată, dacă nu dintr-un alt motiv. Însă continuam să nu mă pot concentra. Întreaga mea viață se schimba în fiecare clipă, îndepărtându-mă cu atâta repeziciune de lumea pe care o cunoșteam, încât simțeam lovitura unui soi de bici psihic. Și nu era numai asta. Simțeam un fel de hruit, atât de încet, încât nu-l puteam localiza, ca o vibrație subtilă a pământului. În ciuda faptului că nu mâncasem de aproape o zi, stomacul mi se agita. Ceva nu era în ordine în locul ăsta, se petrecea ceva extrem de straniu.

Atunci, am aruncat o privire către perete și am văzut un loc unde tencuiala rămăsese mai strălucitoare decât oriunde altundeva, fiind ferită de lumină de un obiect atârnat acolo ani de-a rândul. Era de forma unei cruci. Mi-am dat prea târziu seama că nu mă aflu doar într-o casă de întrunire părăsită. În secole mai timpurii, foarte multe dintre aceste case avuseseră și un alt rol. În timpul săptămânii, erau săli pentru dezbateri sau serveau pentru îndeplinirea altor funcții ale comunității, ori chiar pentru procese. Apoi,

duminica, deveneau biserici.

O biserică – pfui! Vampirii nu erup în flăcări la atingerea unei cruci, așa cum dau de înțeles filmele de groază, dar asta nu face din biserici un loc unde să se simtă bine. Eram ușor amețită și am întors capul, evitând să privesc forma crucii.

— Bianca? Lucas mi-a mângâiat obraji cu degetele. Te simți bine?

— Nu pot să stau aici. Nu aș putea să mă duc în altă parte?

— Nu e sigur pentru tine să ieși acum.

Spre surprinderea mea, cea care-mi vorbea era Diana.

— Nu te mai gândești la nemernicii ăia de la Evernight! În oraș a ajuns o persoană indezirabilă, și e suficient ca să ne facem griji.

Aș fi putut să-ntreb cine era „persoana indezirabilă” sau să pretind că exista un loc sigur în care să merg, ori cam așa ceva. Dar huruitul din creierul meu se întetea – pământul consacrat îmi cerea să plec. Reacția mea nu reprezenta decât

o umbră palidă a experienței de care aveau parte părinții mei într-o biserică, dar era suficientă ca să mă năucească și să mă sleiască de puteri.

— Nu m-aș putea întoarce la hotel? Încă n-am predat camera.

— Un hotel? Oh, cerule! Domnul Watanabe părea agitat, în zilele astea, copiii se maturizează repede.

— Trebuie să-o ducem pe Bianca într-un loc sigur. Vocea ascutită a lui Kate transforma până și o simplă sugestie într-un ordin. Trebuie să ne concentrăm, și bănuiesc că Lucas n-o poate face atâta timp cât e ea aici.

— Mă descurc *perfect*.

Lui Lucas, comentariul lui Kate îi sunase evident ca o critică.

— Bianca mă ajută să raționez corect. E mai bine când sunt cu ea.

Domnul Watanabe i-a adresat un zâmbet radios. Aș fi făcut-o și eu, dacă nu mi-aș fi dorit cu o asemenea intensitate să ies din biserică.

— E OK, am spus, cu un aer solemn. O să ne întâlnim mai târziu. Ar trebui să mă-ntorc la hotel.

Eduardo a clătinat din cap.

— S-ar putea ca vampirii să fi dat de urma voastră aici. E mai bine să te ducem într-un loc sigur. Ce-ar fi să mergi acasă?

Acea întrebare simplă mi-a tăiat răsuflarea. Casa mea – mama și tata, telescopul meu și tabloul lui Klimt, înregistrările vechi de fonograf, până și garguiul – părea cel mai sigur loc din lume și cel mai îndepărtat. Nu mi se întâmplase prea des să mă simt atât de rătăcită.

— Nu mă pot duce acolo.

— Dacă-ți faci griji în privința unei povești care să te acopere, te putem ajuta, s-a grăbit Kate să spună, nevrând să se lase convinsă de contrariu. Trebuie pur și simplu să te ducem la familia ta. Unde-ți sunt părinții?

Ușa din spate s-a deschis brusc, trântindu-se, lăsând să intre lumina și aerul rece. Am tresărit violent, dar numai eu am avut această reacție – toți luptătorii din Crucea neagră, inclusiv Lucas, au intrat instantaneu în poziție de luptă, cu armele în mâini, gata să-nfrunte dușmanii de la ușă. Vampirii.

În fața tuturor, erau mama și tata.

Capitolul 19

Bianca!

Tata și Lucas m-au strigat într-un glas, fiecare încercând să mă avertizeze în privința celuilalt, și am avut impresia că eram sfâșiata în două. Au început și alții să strige, cuvintele li s-au suprapus și hurea din capul meu s-a amestecat cu panica, așa că n-am mai putut deosebi vorbitorii.

— Eliberați-o!

— Plecați de-aici!

— Retrageți-vă sau o să muriți. Și cu asta, basta.

— Dacă-ncerci să-i faci vreun rău...

— *Bianca?* Bianca!

Asta era mama. M-am concentrat la ea și numai la ea. Stătea în ușă, cu o mână întinsă. Lumina soarelui îi împetrișea părul de culoarea caramelului, conturându-i în jurul capului un soi de halo.

— Vino aici, scumpo. Și-a deschis palma atât de tare, încât

îmi s-a încordat fiecare mușchi și fiecare tendon în parte – atât de puternic, încât trebuie s-o fi durut. Vino aici, atât.

— Nu pleacă nicăieri.

Kate a făcut un pas înainte, ajungând să stea între noi, cu mâinile în șolduri. Un deget i se odihnea pe mânerul cuțitului prins de curea.

— S-a terminat, n-o s-o mai mințiți pe fata asta. De fapt, așa zice că sunteți terminați, punct.

— Aveți zece secunde, a tunat tata.

— Zece secunde până când? Până dați buzna înăuntru ca să ne ucideți pe toți? Kate și-a deschis brațele, un gest care cuprindea întreaga încăpere – inclusiv conturul estompat al crucii de pe perete. Sunteți mai slabi în casa Domnului! O știți la fel de bine ca mine. Așa că dați-i drumul. Năvăliți înăuntru. Ajutați-ne să vă ucidem cu mai multă ușurință!

De jur împrejurul meu, toți membrii Crucii negre erau înarmați. Eduardo avea un cuțit enorm, iar felul în care Dana ținea în mână o secure sugera că știe s-o folosească. Până și mărunțelul domn Watanabe avea un țăruș. Cum era cu puțință ca niște oameni care mi se păruseră atât de prietenoși să fie dintr-odată gata să-i ucidă pe cei pe care-i iubeam? În cadrul ușii, în spatele părinților mei, zăream profilul lui Balthazar. Acceptase să fie respins, îmi devenise prieten și își risca viața ca să mă apere. Merita mai mult decât atât. Ca și Lucas. Pentru mine era atât de limpede, dar de nedeslușit pentru ceilalți.

— Nu intrăm. Zâmbetul tatei era strâmb și straniu – nasul spart îi schimbase cumva fața. Ieșiți voi!

— Atenție!

Lucas mi-a pus o mână pe braț, dar era evident că nu vorbea cu mine. Ce văzuse?

În aceeași clipă, Balthazar a ridicat pe umăr o arbaletă, mișcându-se cu iuțeală și lăsându-i mamei exact timpul necesar ca s-aprindă o brichetă argintie lângă săgeată. Pe urmă, un fulger de foc a zbârnâit prin încăpere, împrăștiindu-și căldura și lumina pâlpâitoare înainte de a izbi peretele – care a izbucnit instantaneu în flăcări.

Foc. Unul dintre puținele lucruri care ne puteau ucide – unul dintre puținele lucruri

de care ne temeam cu toții. Și Balthazar a continuat, trimițând în biserică o săgeată după alta, fără să-l țintească pe vreunul dintre membrii Crucii negre care se aplecau și se fereau, și fără să tragă în ceva anume – doar dădea foc clădirii. Mama stătea lângă el, dând naștere fiecărei salve de foc cu bricheta, fără nicio ezitare. O săgeată a spulberat dulia becului de deasupra noastră, împrăștiind cu cioburi de sticlă în toate direcțiile și înfigându-și vârful aprins adânc în tavan, cu o bufnitură. În jurul nostru, lemnul vechi și uscat al casei de întrunire se aprindea instantaneu, sporind puterea incendiului. Fumul negru începuse deja să-ntunece totul.

— Fugiți! a strigat Kate, întorcându-se către ușile largi din față, pe care domnul Watanabe le deschidea chiar în clipa aceea.

Dar, când s-au dat în lături, acolo așteptau alții – doamna Bethany, profesorul Iwerebon, domnul Yee și ceilalți profesori alcătuiau un șir întunecat, amenințător. Niciunul nu flutura vreo armă; amenințarea era clară și fără arme.

— Stați! Dana și-a aruncat securea și a-nșfăcat ceva care semăna a pistol cu apă Super Soaker. O să le facem nemernicilor ăstora un duș!

— Apă sfințită?

Doamna Bethany a strigat acoperind sfârâitul flăcărilor. N-o vedeam prea bine, căci ochii mă usturau din pricina fumului înțepător, dar îmi puteam imagina rânjetul ei batjocoritor.

— Puteți să ne udați learcă în toate cristelnițele din toate bisericile creștinătății, și n-o să vă folosească la nimic.

— Cei mai mulți dintre preoți nu sunt în stare să facă apă sfințită, a încuviințat Eduardo. Vocea îi suna tulburător, ca și cum asta i-ar fi făcut plăcere. Majoritatea preoților de orice credință nu mai sunt cu adevărat slujitori ai lui Dumnezeu, însă aceștia există – și-o să aflați imediat.

Dana a apăsat pe trăgaci, trimițând un jet de apă către profesori. Domnul Yee și profesorul Iwerebon au țipat imediat și s-au retras, de parcă ar fi fost stropiți cu acid.

— Asta e! a strigat Kate.

Însă când Dana a tras din nou, jetul de apă nu și-a mai atins ținta. Aerul devenise atât de fierbinte, încât apa se evapora instantaneu.

Grinzile de deasupra noastră trosneau amenințător. Îi auzeam pe profesorul Iwerebon urlând de durere și pe domnul Watanabe tușind din cauza fumului. Începeam să simt scândurile dușumelei încingându-se sub tălpile mele. Nu mă mai întrebam care tabără o să moară; mă-ntrebam dacă aveam să murim cu toții.

— O să plec! am strigat. Mă duc afară!

— Bianca, nu! Lumina focului îi colora fața lui Lucas în roșu și auriu. Nu se poate!

— Dacă nu plec, o să muriți cu toții. Nu vreau asta.

Ochii ni s-au întâlnit. Până atunci, nu mă imaginasem niciodată spunându-i adio lui Lucas; avusesem impresia că un asemenea moment nu putea exista, nu pentru noi doi. El nu era o parte din viața mea – era o parte din mine. Să-l părăsesc era ca și cum mi-aș fi tăiat mâna, retezându-mi cu ferăstrăul tendoanele și oasele, sângeros, oribil, terifiant.

Însă pentru Lucas eram în stare să fac tot ce trebuia făcut. Adică, puteam face până și asta.

— Nu, a șoptit el, cu vocea aproape de nedeslușit din cauza focului.

Grupul Crucii negre se retrăgea treptat către centrul încăperii, în cerc, gata de apărare.

— Trebuie să mai existe o cale!

Am clătinat din cap.

— Nu există. Știi la fel de bine ca mine. Lucas, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

A făcut un pas către mine și mi-am dorit să fug în brațele lui, să-l mai îmbrățișez măcar o dată. Însă, dacă aș fi făcut-o, n-aș mai fi fost nicicând în stare să plec. Pentru binele nostru, al amândurora, trebuia să fiu puternică.

— Te iubesc, am spus, apoi m-am întors cu spatele și am fugit către părinții mei.

Tata m-a prins de braț, iar el și mama m-au tras afară. Ușa s-a trântit în urma noastră.

— Bianca! Mama m-a strâns în brațe cu putere și mi-am dat seama că plângea. Fetița mea, oh, fetița mea, am crezut că n-o să te mai revedem niciodată.

— Îmi pare rău.

Am îmbrățișat-o la rândul meu, luând în același timp mâna tatei într-a mea. Peste umărul mamei, îi vedeam fața învinețită, cu pete negre în jurul ochilor. În locul furiei și suferinței pe care mi le imaginasem, în privirea lui era ușurare.

— Vă iubesc atât de mult pe amândoi!

— Scumpo, ești teafără? m-a întrebat tata.

— Mă simt perfect, pe cuvânt. Numai lăsați-i să plece. Vă rog. De dragul meu. Lăsați-i să plece.

Părinții mei au dat din cap, amândoi, și, dacă Balthazar nu era de acord, n-a spus-o cu glas tare. Ne-am îndreptat cu toții către partea din față a casei de întrunire. Fumul gros care se înălța din acoperiș se îndrepta către cer într-o coloană întunecată, șerpuitoare. Într-o mașină oprită pe strada de alături, o femeie țipa în telefonul ei celular. Mașinile pompierilor aveau s-ajungă în curând.

Când am pășit pe trotuar, toți trei încă îngrămădiți unul într-altul și Balthazar urmându-ne îndeaproape, doamna Bethany s-a îndreptat grăbită spre noi, cu fusta lungă și neagră fluturându-i în urmă.

— Ce faceți? a întrebat, autoritară. Păziți spatele! Nu-i lăsați să iasă!

— Nu! am strigat. Nu puteți face asta. Nu-i puteți ucide!

— Ei ne-ar ucide, a scrâșnit ea, cu buzele de culoare întunecată schimonosindu-i-se într-un zâmbet nefiresc.

Mama a răsuflat adânc.

— Nu, lăsați-i să plece.

Tata i-a aruncat o privire, dar n-a obiectat; s-a mulțumit doar să mă țină în continuare de mână.

— Ați auzit ce-am spus. Doamna Bethany s-a apropiat și și-a pironit ochii negri asupra mea, ca un șoim gata să se năpustească asupra prăzii. Îmi puneți la îndoială autoritatea? Sunt directoarea Academiei Evernight!

Balthazar a fost cel care a răspuns, readucându-și cu nepăsare arbaleta pe umăr, astfel încât s-a nimerit să fie îndreptată chiar spre doamna Bethany. Nu era propriu-zis o amenințare, dar afirma limpede că el n-avea de gând să cedeze.

— Aici nu suntem la școală, a spus, cu voce tărăgănată, în timp ce directoarea șocată își trase umerii către spate cu un gest zvâcnit.

Pe urmă ea s-a încruntat, dar n-a mai scos nicio vorbă și n-a mai făcut nicio mișcare, nici măcar când am auzit, pe aleea din spate, zarva care nu putea însemna decât că membrii Crucii negre fugeau ca să-și scape pielea. Am strâns din ochi cu putere și mi-am dorit să urle sirenele pompierilor, ca să acopere zgomotul pașilor ce îl îndepărtau pe Lucas de mine pentru totdeauna.

— Părinții tăi spun că ai fost răpită.

Doamna Bethany se afla în spatele biroului său, cel din adăpostul trăsurilor de la Evernight. Eu stăteam în fața ei pe un scaun incomod, de lemn. Aveam hainele mototolite și pline de funingine. Eram înghețată până în măduva oaselor, istovită și flămândă, având tot atâta nevoie de mâncare, cât și de sânge. Filtrate prin geamuri, ultimele raze de soare ale zilei erau portocalii. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când lumea mea se făcuse țândări și adevărul despre Lucas ieșise la lumină. Dar aveam impresia că se scurseseră o mie de ani.

— E-adevărat, am mințit eu. Lucas mi-a cerut să vin cu el.

Doamna Bethany a tras de medalionul de aur pe care-l

purta la gât, agitându-l pe lăntișorul lui, într-o parte și într-al— ta, și i-am auzit ușorul clinchet metalic. Spre deosebire de mine, era cu desăvârșire echilibrată și calmă, și volănașele de dantelă de la gâtul ei își păstraseră aspectul rigid. Însă mirosea a fum, nu a lavandă.

— E ciudat că n-ai putut să te aperi. La urma urmelor, ești vampir.

Oare? Nici măcar de asta nu mai eram sigură.

— El face parte din Crucea neagră, m-am mulțumit să spun. Are o parte din puterile noastre. I-a înfrânt pe Balthazar și pe tata, în același timp. Ce șanse aveam eu?

— Acum știi să răspunzi la o întrebare dificilă cu mai multe alte întrebări. Doamna Bethany a oftat din greu și am întrezărit pentru prima oară în privirea ei o sclipire de umor negru. Văd c-ai scăpat de timiditate. Măcar ai învățat ceva anul ăsta.

Mi-am amintit ce-mi spusese Lucas cu o noapte în urmă: doamna Bethany schimbase niște reguli vechi de secole ca să poată invita la Evernight elevi umani. El nu reușise să afle de ce, iar eu nu puteam ghici. Privind-o, eram conștientă că era mai bătrână, mai puternică și mai nesinceră decât mi-aș fi imaginat vreodată. Însă nu mă mai temeam de doamna Bethany, fiindcă știam că până și ea era vulnerabilă.

Dacă primise elevi umani la Evernight, însemna că exista ceva de care avea foarte, foarte mare nevoie. Avea așadar o slăbiciune, adică nu era altfel decât noi, ceilalți. Acum, știind asta, o puteam înfrunta.

M-am ridicat de pe scaun fără s-o întreb dacă îmi îngăduia să mă retrag.

— Noapte bună, doamnă Bethany.

Ochii negri i-au scânteiat amenințător, dar mi-a făcut semn să plec, cu o simplă fluturare a degetelor.

— Noapte bună.

În noaptea aceea, mama și tata s-au agitat în jurul meu cum n-o mai făcuseră de când eram doar o fetiță – mi-au găsit șosete confortabile și perne moi și mi-au încălzit un pahar de sânge la microunde, aducându-l la temperatura corpului. Nu era necesar să-i întreb dacă aveau într-adevăr convingerea că fusesem răpită; erau prea inteligenți ca să creadă. Știam că nu mă înțelegeau cu adevărat, pentru că ura lor față de Crucea neagră ștersese puțină simpatie pe care ar fi putut-o avea pentru Lucas. Dar, chiar dacă nu-mi aprobau deciziile, mă puteau ierta pentru ele. Era mai mult decât suficient ca să-mi aduc aminte cât de mult mă iubeau. Au mers chiar până la a se îngămădi în pat, de o parte a mea și de alta, iar vocea lui Rosemary venea de la pick-upul din camera alăturată, și mi-au spus povești vechi despre înfățișarea lanurilor de grâu din Anglia de odinioară – povești plăcute, suave, fără pericole sau schimbări, pline de frumusețe. Au vorbit vreme îndelungată, până când oboseala a înfrânt suferința și am reușit în sfârșit – în sfârșit! – să adorm.

În noaptea aceea, am visat din nou furtuna, înfiorătorul gard viu care creștea ca o vâlvătaie de măracini în jurul Evernight-ului și floarea misterioasă, înflorind neagră sub

măinile mele. Știam, chiar în vis, că mai văzusem o dată totul. Fusesem avertizată, chiar înainte de a-l întâlni pe Lucas, că florile nu erau pentru mine, dar întinsesem oricum mâna după ele, în ciuda țepilor și a furtunii.

— Iar visezi cu ochii deschiși.

Cuvintele lui Raquel m-au readus la realitate. Eram afară, la marginea pădurii care înconjura pajiștea, sub frunzele tinere, de un verde palid, atât de moi încât li se curbau marginile. Stătusem nemișcată, cu mâna pe o creangă, timp de... n-aș fi putut să spun câte minute. Ea mi-era prietenă destul de bună ca să mă lase cu gândurile mele atunci când aveam nevoie și destul de inteligentă ca să știe când era momentul să mă aducă iarăși cu picioarele pe pământ.

— Scuză-mă. Ne-am reluat plimbarea, cu pași leneși care nu ne purtau într-o direcție anume. Mă gândeam, am adăugat.

— Te gândeai la Lucas. Era evident că pe Raquel n-o puteam păcăli prea ușor. Au trecut aproape șase săptămâni, Bianca. Trebuie să-l uiți. Știi asta.

Raquel nu știa decât ceea ce știau toți ceilalți elevi ca ea: că Lucas încălcase o grămadă de reguli și apoi fugise, atacându-l pe tata când își croia drum către ieșire. Ceea ce se potrivea probabil perfect cu viziunea ei sumbră asupra lumii, în care fiecare secret nu era decât o mască a violenței. Mă avertizase de nenumărate ori în privința lui Lucas. De ce n-ar fi crezut că sărise la bătaie? Nu-mi spusese nimic care să sugereze, nici măcar de departe, un „ți-am spus eu”... Raquel era prea bună din fire pentru așa ceva.

Vie suporta foarte greu. Lucas fusese cu adevărat cel mai bun prieten pe care-l avea la Evernight, și în viața lui rămăsese un gol atât de mare, încât era peste puterile mele să-l umplu. Il asigurasem cât putusem eu de convingător, fără să-i dezvălui secrete care l-ar fi pus în pericol, că Lucas era băiat bun și că fugise având motivele lui s-o facă. Mă gândeam că Vic mă crezuse, dar nu mai zâmbea atât de des ca înainte. O parte dintre zâmbetele lui mi-ar fi prins bine.

Ceilalți vampiri, atât elevi, cât și profesori, știau în mai mare măsură adevărul. Știau că Lucas făcea parte din Crucea neagră – și că acum deținea, din pricina mea, o parte din forța și din puterile vampirilor. Courtney și prietenii ei se mulțumiseră mai înainte să mă disprețuiască; acum mă urau, pur și simplu.

Însă, spre marea mea surpriză, grupul lor era în minoritate. Părinții mei mă iertaseră, firește, iar Balthazar arunca întreaga vină asupra lui Lucas, tratându-mă cu și mai multă blândețe pentru a compensa presupusa cruzime a vânătorului de vampiri. Dar alinarea și susținerea veneau deopotrivă și din partea altora – a profesorului Iwerebon, care ignorase programa școlară ca să țină, gesticulând cu mâinile sale bandajate, mai multe prelegeri despre trădarea Crucii negre, sau a lui Patrice, care susținea cu insistență că nicio fată nu trebuie trasă la răspundere pentru prima ei iubire. Bănuiam că, pentru ei, o luptă cu Crucea neagră însemna mai mult ca sigur că eram de partea lor. Că eram mai vampir decât fusesem până atunci.

Eu eram singura care știa tot adevărul despre Lucas – cine era în realitate și ce simțeam unul pentru celălalt. Adevărul era tot ce-mi mai rămăsese de la el și aveam să-l port prin viață de una singură.

— Ar trebui să mergem înăuntru.

Raquel m-a înghiontit cu cotul, aceasta fiind cea mai mare dovadă de afecțiune pe care mi-o arătase vreodată. Brățara de piele maro îi atârna din nou în jurul încheieturii; îi spuseseam că fusese adusă la obiecte pierdute.

— Poșta sosește în curând, a adăugat.

— Aștepti un pachet de-acasă? Părinții lui Raquel o dezamăgeau de multe ori, dar cel puțin știau să facă prăjituri. Dacă vor fi din nou biscuiți din fulgi de ovăz...

Ea a ridicat din umeri.

— Trebuie să fii acolo când deschid cutia, altfel o să-i înfulec pe toți cât ai clipi.

— Ce-ar fi să faci niște exerciții de autocontrol?

Am simțit pe chipul meu unul dintre rarele mele zâmbete, când traversam pajiștea, pe drumul de întoarcere. Era prima dată când treceam pe lângă pavilion fără să sper că aveam să-l zăresc pe Lucas așteptându-mă.

— Autocunoașterea e oricând mai utilă decât autocontrolul, a ripostat ea cu hotărâre. Iar eu mă cunosc destul de bine ca să știu ce fac când am biscuiți la îndemână.

Am ajuns înapoi în sala mare exact în momentul în care primele pachete ambalate în hârtie maro și primele plicuri FedEx le erau împărțite celor de față. Când a fost strigată, Raquel a primit o cutie mare și am pornit-o amândouă în sus pe scări, către camera ei, să-nfulecăm biscuiții. Dar, chiar în clipa când am pus piciorul pe prima treaptă, o mână m-a tras de cot.

— Bianca? Vic și-a dat într-o parte bretonul de culoarea nisipului și mi-a adresat un surâs șovăielnic. Hei, putem sta o clipă de vorbă?

— Sigur, ce s-a-ntâmpat?

El s-a fofit de pe un picior pe altul.

— Ăăă, adică, între patru ochi?

Am sperat că n-avea de gând să-mi dea vreo întâlnire, încercând prosteste să profite de momentele mele grele.

— Păi, OK. M-am întors către Raquel ridicând din umeri. Ar fi bine să mai fie biscuiți când ajung eu.

— Nu fac promisiuni.

A alergat în sus pe scări fără mine, iar eu am hotărât să termin repede.

Vic m-a condus în capătul opus al holului mare, lângă singura fereastră fără vitralii – cea spartă atât de Lucas, cât și de un alt membru al Crucii negre, cu atâta vreme în urmă. În locul obișnuitului său mers de o neglijență greoaie, Vic era crispat și oarecum bizar. Adică se purta mai bizar decât de obicei.

— Hei, l-am întrebat eu, te simți bine?

— Eu, da, perfect. S-a uitat în jur, a decis că eram cu desăvârșire singuri și a zâmbit larg. Și tu o să te simți mult mai bine, mulțumită unui obiect pe care l-am găsit în pachetul meu.

— Cum adică...

Vocea mi s-a frânt când Vic mi-a strecurat ceva în buzunarul blazerului.

Poșta. Lucas trebuie să știe că scrisorile primite de mine sunt verificate, dar nu cele pe care le primește Vic. Dacă ar vrea să-ajungă ceva la mine, asta ar fi metoda.

Mi-am pus o mână peste buzunarul acum umflat de un plic gros, căptușit. Vic a dat grăbit din cap.

— Așadar, corect, atunci e bine. Mă bucur că s-a rezolvat. Pe curând.

Am respirat adânc în timp ce el se îndepărta cu pași mari. Inima îmi bătea cu putere, dar am urcat calmă scările, până în apartamentul părinților mei. Nu erau acasă – se aflau probabil la parter, corectând teste și pregătind examenele de sfârșit de an. M-am dus în camera mea, am închis ușa și, după o clipă de ezitare, am tras storurile, astfel încât nici măcar garguiul nu putea să tragă cu ochiul înăuntru. Pe urmă am desfăcut plicul, cu mâini tremurătoare.

Înăuntru era o cutie albă, mică. Am deschis-o și am întins palma – în ea a căzut un

obiect întunecat și rece: broșa mea. Florile negre mi-au strălucit din nou în mână, tot atât de desăvârșite și de frumoase ca întotdeauna.

A promis. Lucas a promis c-o s-o răscumpere pentru mine, și a răscumpărat-o. Și-a ținut cuvântul.

Pentru o clipă, n-am fost în stare să mă gândesc decât la broșă. Am vrut să mi-o prind de bluză chiar în clipa aceea, exact așa cum o purtasem întotdeauna, dar n-o mai puteam face. Prea multă lume știa că o purtasem ca pe un dar din partea lui și, dacă și-ar fi dat cineva seama că noi doi eram din nou în legătură, doamna Bethany și cei loiali ei s-ar fi folosit de asta ca să plece în urmărirea lui. Nu, pentru binele lui Lucas, trebuia s-o ascund, s-o țin într-un loc sigur.

Probabil că nu mai puteam avea vreodată altceva primit de la el, dar aveam broșa ca să-mi aducă aminte de adevărul pe care nimeni altcineva nu era în stare să-l înțeleagă vreodată. Eu și Lucas ne iubeam cu adevărat, și aveam să ne iubim întotdeauna.

Am înfășurat-o cu grijă într-unul dintre fularele mele și am cuibărit-o în fundul unui sertar al comodei. Pe urmă a fost cât pe ce să arunc plicul, ca să nu existe nicio dovadă, dar mi-am dat seama că înăuntru mai era ceva – o felicitare. Una scumpă, de genul celor vândute în muzee, din hârtie albă groasă și lucioasă, cu o operă de artă reprodușă pe partea din față: *Sărutul* lui Klimt. Am ridicat privirea către pictura identică atârnată deasupra patului meu – aceeași pe care o văzuse Lucas când fuseserăm amândoi aici, râzând și vorbind și sărutându-ne, în scurtul răstimp al celor câteva luni pe care le petrecuserăm împreună.

Am deschis felicitarea cu evlavie și am citit cuvintele scrise.

Bianca, trebuie să fii scurt. Trebuie să distrugi felicitarea asta imediat după ce o citești, pentru că ai fi în pericol dacă ar descoperi-o doamna Bethany. Și te cunosc – dacă-ți scriu prea mult, o să te-agăți de ea pentru totdeauna.

N-am putut să-mi rețin zâmbetul. Lucas mă cunoștea cu adevărat.

Sunt teafăr, așa cum sunt și mama și prietenii mei, mulțumită ție. În ziua aceea, ai fost mai puternică decât aș fi putut fi eu. Eu n-aș fi avut curajul să-ți spun adio.

Și nu-ți spun adio nici acum.

Bianca, o să fim din nou împreună. Nu știu unde, sau când, sau cum, dar știu asta mai presus de orice îndoială.

Nu poate fi altfel.

Trebuie să crezi asta. Pentru că eu cred în tine.

— Te cred, Lucas, am șoptit.

Aveam să ne regăsim unul pe altul și tot ce trebuia să fac era să rezist până atunci. Într-o bună zi, eu și Lucas aveam să găsim o cale de a fi din nou împreună.

Am strâns felicitarea la piept. Trebuia s-o ard peste câteva minute – dar nu încă, nu încă.
